

1. Η ΖΩΗ

Όσο και αν φαίνεται απίστευτο, είναι βέβαιο και εξ ολοκλήρου αληθινό, ότι αυτός ο τόσο καυχώμενος σύγχρονος πολιτισμός είναι τρομακτικά άσχημος, δεν συγκεντρώνει τα υπερβατικά χαρακτηριστικά της αισθητικής, δεν είναι προικισμένος με εσωτερική ομορφιά. Είναι πολλά αυτά που συμπεραίνουμε με αυτά τα πάντα τρομακτικά κτίρια που μοιάζουν με ποντικοπαγίδες. Ο κόσμος έχει γίνει φοβερά ανιαρός. Οι ίδιοι πάντοτε δρόμοι και οι τρομακτικές πολυκατοικίες παντού. Όλα έγιναν κουραστικά στον κόσμο, στο Βορρά, στο Νότο, την Ανατολή και τη Δύση. Είναι η ίδια πάντοτε περιβολή: τρομακτική, αηδιαστική, στείρος μοντερνισμός. Μοιάζουμε πραγματικά με παγώνια κορδωμένοι με τα ρούχα που φοράμε και τα γυαλιστερά παπούτσια, αν και εδώ και εκεί και παραπέρα κυκλοφορούν εκατομμύρια δυστυχημένοι, υποσιτιζόμενοι, πεινασμένοι, άθλιοι.

Η απλότητα και η φυσική ομορφιά, η αυθόρμητη, χωρίς τεχνάσματα και μάταιες ζωγραφιές, η αθωότητα, εξαφανίστηκε από το γυναικείο φύλο. Τώρα είμαστε σύγχρονοι, έτσι είναι η ζωή. Οι άνθρωποι έγιναν φοβερά σκληροί: η συμπόνια έχει κρυσώσει, κανείς δεν ευσπλαχνίζεται κανένα.

Οι βιτρίνες των πολυτελών καταστημάτων, λαμπρύνονται με πολυτελή εμπορεύματα που βρίσκονται τελείως έξω από τις οικονομικές δυνατότητες των δυστυχημένων. Το μόνο που μπορούν να κάνουν οι απόβλητοι της ζωής, είναι να χαζεύουν μετάξια και κοσμήματα, αρώματα σε πολυτελή μπουκάλια και ομπρέλες για τις νεροποντές. Να βλέπεις χωρίς να μπορείς να αγγίξεις, μαρτύριο ίδιο με του Ταντάλου.

Οι άνθρωποι της σύγχρονης εποχής έχουν γίνει υπερβολικά χυδαίοι: το άρωμα της φιλίας και η ευωδιά της ειλικρίνειας εξαφανίστηκαν ριζικά. Τα πλήθη στενάζουν υπερφορτωμένα με φόρους Όλος ο κόσμος είναι μέσα σε προβλήματα, μας χρωστούν και χρωστάμε, μας δικάζουν και δεν έχουμε με τι να πληρώσουμε, τα προβλήματα σκίζουν μυαλά, κανείς δεν ζει ήσυχος...

Οι γραφειοκράτες με την καμπύλη της ευτυχίας στις κοιλιές τους και ένα καλό τσιγάρο στο στόμα (στο οποίο στηρίζονται ψυχολογικά), παίζουν βρώμικα παιχνίδια με το νου τους χωρίς να τους νοιάζει ο πόνος των λαών.

Κανείς δεν είναι ευτυχισμένος και κυρίως η μεσαία τάξη, αυτή βρίσκεται ανάμεσα στο ξίφος και τον τοίχο. Πλούσιοι και φτωχοί, άπιστοι και πιστοί, έμποροι και ζητιάνοι, υποδηματοποιοί και τενεκεδοποιοί, ζουν γιατί πρέπει να ζήσουν, πνίγουν τα βάσανά τους στο κρασί και γίνονται ακόμη και ναρκομανείς για να ξεφύγουν από τον εαυτό τους.

Οι άνθρωποι έγιναν κακοί, ζηλόφθονοι, άπιστοι, πονηροί, διεστραμμένοι, τώρα κανείς δεν πιστεύει κανέναν. Εφευρίσκονται καθημερινά νέες συνθήκες, πιστοποιητικά, περιορισμοί κάθε είδους, έγγραφα, συστατικά χαρτιά κ.λ.π. αλλά έτσι κι' αλλιώς τίποτα από αυτά δεν χρησιμεύει πια. Οι πονηροί κοροϊδεύουν όλες αυτές τις ανοησίες: δεν πληρώνουν, αποφεύγουν το νόμο ακόμα και αν πρέπει να πάνε στην φυλακή.

Κανένα επάγγελμα δεν προσφέρει ευτυχία. Έχει χαθεί η έννοια της πραγματικής αγάπης και οι άνθρωποι σήμερα παντρεύονται και αύριο χωρίζουν. Η ενότητα των σπιτικών έχει δυστυχώς χαθεί, η οργανική ντροπή δεν υπάρχει πια. Ο λεσβιασμός και η ομοφυλοφιλία έχουν γίνει πιο κοινά και από το πλύσιμο των χεριών.

Το να ξέρει κανείς κάτι από όλα αυτά, το να προσπαθήσει να γνωρίσει την αιτία της τόσης σαπίλας, το να ρωτήσει, να ψάξει είναι αυτό που σας προτείνουμε στο βιβλίο αυτό. Μιλώ με την γλώσσα της πρακτικής ζωής, επιθυμώντας να μάθω τι είναι αυτό που κρύβεται πίσω από τη φοβερή αυτή μάσκα της ύπαρξης.

Σκέφτομαι υψηλόφωνα και ας πουν οι χασομέρηδες διανοούμενοι ότι τους κατέβει. Οι θεωρίες έχουν γίνει πια κουραστικές και μέχρι που πουλιούνται και ξαναπουλιούνται στο εμπόριο... Τότε τι; Δίκαια είπε ο Γκαίτε: «Πάσα θεωρία σκοτεινή και μόνο το δέντρο των χρυσών καρπών, που είναι η ζωή, πράσινο». Οι καημένοι οι άνθρωποι κουράστηκαν πια με τόσες θεωρίες, τώρα μιλούν πολύ για την εφαρμογή, πρέπει να είμαστε πρακτικοί και να γνωρίσουμε πραγματικά τις αιτίες των ταλαιπωριών μας.

2. Η ΩΜΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Σε λίγο εκατομμύρια κατοίκων της Αφρικής, Ασίας και Λατινικής Αμερικής μπορεί να πεθάνουν της πείνας. Το αέριο που εκπέμπουν τα σπρέι μπορεί να καταστρέψει το Όζον της γήινης ατμόσφαιρας. Μερικοί σοφοί προβλέπουν ότι το έτος 2000 θα εξαντληθεί το υπέδαφος της υδρογείου μας. Τα θαλάσσια είδη πεθαίνουν εξ αιτίας της μόλυνσης, αυτό έχει ήδη αποδειχθεί. Αναντίρρητα έτσι που πάμε γύρω στα τέλη αυτού του αιώνα, όλοι οι κάτοικοι των μεγάλων πόλεων θα πρέπει να χρησιμοποιούν μάσκες οξυγόνου για να προστατευθούν από τον καπνό. Αν συνεχιστεί η μόλυνση με τον σημερινό της ρυθμό, μετά από λίγο καιρό θα είναι αδύνατο να τρώμε ψάρια, αφού αυτά ζώντας σε τελείως μολυσμένα νερά, θα είναι επικίνδυνα για την υγεία. Πριν από το 2000 θα είναι αδύνατο να βρει κανείς παραλία που να μπορεί να κάνει μπάνιο σε καθαρό νερό. Εξ' αιτίας της υπερβολικής κατανάλωσης και της εκμετάλλευσης του εδάφους και του υπεδάφους, σύντομα η γη δεν θα μπορεί να παράγει τα γεωργικά προϊόντα τα αναγκαία για την διατροφή των ανθρώπων.

Το διανοητικό Ζώο το εσφαλμένα ονομαζόμενο άνθρωπος, μολύνοντας τις θάλασσες με τόσα απορρίμματα, δηλητηριάζοντας τον αέρα με τον καπνό των αυτοκινήτων και των εργοστασίων, με την κατάχρηση στοιχείων βλαβερών για τον φλοιό της και καταστρέφοντας τη γη με τις υπόγειες ατομικές εκρήξεις, είναι σαφές ότι έριξε τον Πλανήτη Γη σε μία μακρά και τρομακτική αγωνία που αναμφίβολα θα καταλήξει σε μια Μεγάλη Καταστροφή. Δύσκολα ο κόσμος θα μπορέσει να διασχίσει το κατώφλι του 2000, τώρα που το διανοητικό ζώο καταστρέφει το φυσικό περιβάλλον με χίλια την ώρα. Το λογικό θηλαστικό το εσφαλμένα ονομαζόμενο άνθρωπος εγγυάται την καταστροφή της Γης, θέλει να την κάνει ακατοίκητη και είναι φανερό ότι το πετυχαίνει. Όσον αφορά τις θάλασσες είναι σαφές ότι αυτές έχουν γίνει από όλα τα κράτη ένα είδος μεγάλου σκουπιδότοπου. Το 70% όλων των απορριμμάτων της γης πηγαίνουν σε κάθε μία από τις θάλασσες. Πελώριες ποσότητες πετρελαίου, εντομοκτόνα κάθε είδους, ποικίλες χημικές ουσίες, δηλητηριώδη αέρια, νευροτοξικά αέρια, απορρυπαντικά κ.λ.π. εκμηδενίζουν όλα τα ζωντανά είδη του ωκεανού. Τα θαλασσοπούλια και το πλαγκτόν το τόσο απαραίτητο για τη ζωή καταστρέφεται. Ασυζητητί η εκμηδένιση του θαλάσσιου πλαγκτόν είναι ανυπολόγιστης σπουδαιότητας γιατί οι μικροοργανισμοί αυτοί παράγουν το 70% του γήινου οξυγόνου. Μέσω της επιστημονικής έρευνας αποδείχθηκε ότι ήδη ορισμένα μέρη του Ατλαντικού και του Ειρηνικού είναι μολυσμένα με ραδιενεργά υπολείμματα, προϊόντα των ατομικών εκρήξεων.

Σε διάφορες μητροπόλεις του κόσμου και ιδιαίτερα στην Ευρώπη το γλυκό νερό πίνεται, καταναλώνεται, διυλίζεται και ξαναπίνεται πάλι. Στις μεγάλες πόλεις «τις υπερ-προηγμένες» το νερό που χρησιμοποιείται στο τραπέζι περνά από πολλούς οργανισμούς. Στην νότια Αμερική, στην πόλη Κούκουτα της δημοκρατίας της Κολομβίας στα σύνορα με την Βενεζουέλα, οι κάτοικοι είναι αναγκασμένοι να πίνουν τα μαύρα και ρυπαρά νερά του ποταμού που κουβαλά όλες τις βρωμιές που έρχονται από τον Παμπλόνα. Θέλω να αναφερθώ με έμφαση στον ποταμό Παμπλονίτα που τόσο απαίσιος έχει γίνει για την Κούκουτα, το «Μαργαριτάρι του Βορρά». Τώρα υπάρχει άλλο υδραγωγείο που εφοδιάζει περισσότερο την πόλη, χωρίς να εγκαταλειφθεί και η πόση των μαύρων υδάτων του ποταμού Παμπλονίτα. Τεράστια φίλτρα, γιγαντιαίες μηχανές, χημικές ουσίες, προσπαθούν να καθαρίσουν τα μαύρα νερά των μεγάλων ευρωπαϊκών πόλεων, και οι επιδημίες συνεχίζουν να μεταδίδονται όλο και περισσότερο από αυτά τα μαυρισμένα νερά, τα ακάθαρτα, που τόσες φορές έχουν περάσει από τους ανθρώπινους οργανισμούς. Οι φημισμένοι βακτηριολόγοι

βρήκαν στο πόσιμο νερό των μεγάλων πρωτευουσών παντός είδους παθογόνα βακτηρίδια, κολοβάκιλλους, φυματίωσης, τύφου, φλύκταινας, κάμπιες κ.λ.π. Αν και θα φαινόταν απίστευτο μέσα στα ίδια τα ποτιστικά φυτά των ευρωπαϊκών χωρών βρέθηκε ο ιός του εμβολίου της πολυομυελίτιδος.

Η σπατάλη νερού είναι επίσης τρομακτική. Επιστήμονες βεβαιώνουν ότι το έτος 1990 το λογικό ανθρωποειδές θα πεθαίνει της δίψας. Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι τα αποθέματα υπόγειου γλυκού νερού κινδυνεύουν εξ αιτίας των καταχρήσεων του διανοητικού ζώου. Η εκμετάλλευση χωρίς όρια των πηγαδιών πετρελαίου είναι μοιραία. Το πετρέλαιο που εξάγεται από το εσωτερικό της γης, περνά στα υπόγεια νερά και τα μολύνει. Αποτέλεσμα είναι ότι τα υπόγεια ύδατα της γης έχουν γίνει μη πόσιμα για πάνω από έναν αιώνα. Σαν αποτέλεσμα όλων αυτών πεθαίνουν τα φυτά και πλήθος ανθρώπων.

Ας μιλήσουμε τώρα για τον αέρα που είναι τόσο απαραίτητος για την ζωή των πλασμάτων. Σε κάθε εισπνοή τα πνευμόνια παίρνουν μισό λίτρο αέρα, αυτό σημαίνει 12 κυβικά μέτρα την μέρα. Πολλαπλασιάζουμε αυτήν την ποσότητα με τα 4,5 δισεκατομμύρια των κατοίκων που έχει η γη και τότε έχουμε την ακριβή ποσότητα αέρα που καθημερινά καταναλώνει η ανθρωπότητα, χωρίς να υπολογίσουμε ότι καταναλώνουν όλα τα άλλα ζώα που κατοικούν στην επιφάνεια της γης. Το οξυγόνο που αναπνέουμε βρίσκεται στην ατμόσφαιρα και οφείλεται στο πλαγκτόν που τώρα καταστρέφουμε με την μόλυνση, όπως επίσης στην φωτοσύνθεση των φυτών. Δυστυχώς τα αποθέματα οξυγόνου έχουν ήδη αρχίσει να εξαντλούνται. Το λογικό θηλαστικό το εσφαλμένα ονομαζόμενο άνθρωπος, με τις αναρίθμητες βιομηχανίες του, μικραίνει συνέχεια την ποσότητα της ηλιακής ακτινοβολίας, της τόσο αναγκαίας και απαραίτητης για την φωτοσύνθεση. Γι' αυτό η ποσότητα του οξυγόνου που παράγουν σήμερα τα φυτά είναι πάρα πολύ λιγότερη από εκείνη του περασμένου αιώνα.

Το πιο σοβαρό όλης αυτής της παγκόσμιας τραγωδίας είναι ότι το διανοητικό ζώο συνεχίζει να μολύνει τις θάλασσες, να καταστρέφει το πλαγκτόν και να εξαντλεί την βλάστηση. Το λογικό ζώο καταστρέφει δυστυχώς τις πηγές του οξυγόνου του.

Το Σμόγκ, που το νοήμον θηλαστικό διαρκώς παράγει, εκτός του ότι σκοτώνει, απειλεί την ζωή του πλανήτη Γη. Το Σμόγκ όχι μόνο σκοτώνει τους ανθρώπους αλλά εκμηδενίζει τα αποθέματα του οξυγόνου. Το Σμόγκ προκαλεί περιέργες και επικίνδυνες αθεράπευτες ασθένειες, αυτό έχει ήδη αποδειχτεί. Το Σμόγκ εμποδίζει την διέλευση του ηλιακού φωτός και των υπεριωδών ακτίνων, προκαλώντας γι' αυτό μεγάλες διαταραχές στην ατμόσφαιρα. Έρχεται μια εποχή κλιματολογικών αλλαγών, παγετών, προώθηση των πολικών πάγων προς τον ισημερινό, τρομακτικοί κυκλώνες, σεισμοί κ.λ.π. Εξ' αιτίας όχι της χρήσης αλλά της κατάχρησης της ηλεκτρικής ενέργειας το έτος 2000 θα κάνει περισσότερη ζέστη σε μερικές περιοχές του πλανήτη Γη και αυτό θα βοηθήσει στην διαδικασία της Επανάστασης των Πόλων της Γης. Οι πόλοι ξαφνικά θα γίνουν Ισημερινός και το αντίθετο. Η απόψυξη των πόλων έχει ήδη αρχίσει και ένας καινούριος κατακλυσμός μετά από την φωτιά επίκειται. Στις επόμενες δεκαετίες θα πολλαπλασιαστεί το διοξείδιο του άνθρακος, οπότε το χημικό αυτό στοιχείο θα σχηματίσει ένα παχύ στρώμα στην ατμόσφαιρα της Γης. Ένα τέτοιο στρώμα θα ρουφήξει την θερμική ακτινοβολία και δυστυχώς θα δράσει σαν μοιραίο θερμοκήπιο. Το κλίμα της Γης θα γίνει πιο ζεστό σε πολλούς τόπους και η ζέστη θα λειώσει τον πάγο των πόλων και για τον λόγο αυτό θα ανέβει τρομακτικά η στάθμη των ωκεανών.

Η κατάσταση είναι πάρα πολύ σοβαρή. Το εύφορο έδαφος εξαφανίζεται και καθημερινά γεννιούνται 200.000 άνθρωποι που χρειάζονται τροφή. Η κοσμική καταστροφή πείνας που επίκειται, θα είναι σίγουρα φοβερή, βρίσκεται ήδη προ των

πυλών. Σήμερα πεθαίνουν 40 εκατομμύρια άνθρωποι ετησίως από πείνα, από έλλειψη τροφής. Η εγκληματική βιομηχανοποίηση των δασών και η χωρίς σεβασμό εκμετάλλευση των ορυχείων και του πετρελαίου κάνουν την Γη να γίνει μία έρημος. Όσο βέβαιο είναι ότι η ατομική ενέργεια είναι θανατηφόρα για την ανθρωπότητα, άλλο τόσο είναι βέβαιο ότι σήμερα επίσης υπάρχουν ακτίνες θανάτου, μικροβιακές βόμβες και πολλά άλλα όπλα κακοποιά, φοβερά καταστρεπτικά, εφευρέσεις των επιστημόνων. Για να παραχθεί η πυρηνική ενέργεια, απαιτούνται τεράστιες ποσότητες ραδιενεργών ορυκτών, από τα οποία είναι εκμεταλλεύσιμα μόνο το 30%. Αυτό εξαντλεί το υπέδαφος γρήγορα. Τα ατομικά απορρίμματα που μένουν στο υπέδαφος γίνονται τρομερά επικίνδυνα. Δεν υπάρχει σίγουρος τόπος για τα ατομικά σκουπίδια. Αν το αέριο μιας ατομικής χαβούζας διέφευγε έστω και το ελάχιστο μέρος, θα πέθαιναν χιλιάδες άνθρωποι. Η μόλυνση των τροφών και του νερού δημιουργεί γενετικές διαταραχές και ανθρώπινα τέρατα, πλάσματα που γεννιούνται παραμορφωμένα και τερατώδη. Πριν το 1999 θα συμβεί ένα σοβαρό ατομικό ατύχημα που θα προκαλέσει πραγματικό τρόμο. Σίγουρα η ανθρωπότητα δεν ξέρει να ζει, έχει εκφυλιστεί φοβερά και έχει στ' αλήθεια επισπεύσει την άβυσσο.

Το πιο σοβαρό όλου αυτού του ζητήματος είναι ότι οι παράγοντες μιας τέτοιας ερήμωσης, όπως είναι: πείνες, πόλεμοι, καταστροφή του πλανήτη όπου ζούμε κ.λ.π. βρίσκονται μέσα σ' εμάς τους ίδιους, τους φέρουμε μέσα μας, στον Ψυχισμό μας.

3. Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Οι άνθρωποι δουλεύουν καθημερινά, αγωνίζονται για την επιβίωση, θέλουν με κάποιο τρόπο να επιζήσουν, όμως δεν είναι ευτυχείς. Αυτά τα της ευτυχίας είναι κινέζικα-όπως λένε εδώ-το πιο σοβαρό είναι ότι οι άνθρωποι το ξέρουν όμως μέσα σε τόσες πίκρες, φαίνεται ότι δεν χάνουν τις ελπίδες τους να την επιτύχουν κάποια μέρα, χωρίς να ξέρουν πως και με ποιο τρόπο. Φτωχοί άνθρωποι! Πόσο υποφέρουν! Και όμως θέλουν να ζήσουν, φοβούνται να χάσουν τη ζωή τους... Αν οι άνθρωποι καταλάβαιναν κάτι πάνω στην Επαναστατική Ψυχολογία, πιθανόν να σκέφτονταν διαφορετικά. Όμως στ' αλήθεια δεν ξέρουν τίποτα, θέλουν να επιζήσουν μέσα στη δυστυχία τους και αυτό είναι όλο. Υπάρχουν στιγμές απολαυστικές και πολύ ευχάριστες αλλά αυτό δεν είναι ευτυχία. Οι άνθρωποι συγχέουν την απόλαυση με την ευτυχία. Χωρίς κέφι, μεθύσι, όργια, είναι ζωική απόλαυση όμως δεν είναι ευτυχία...εν τούτοις υπάρχουν υγιείς γιορτές χωρίς γλέντια, χωρίς ζωώδη απόλαυση, χωρίς οινόπνευμα κ.λ.π. όμως ούτε αυτό είναι ευτυχία.

Είσαι ευγενές πρόσωπο; Πως αισθάνεσαι όταν χορεύεις; Είσαι ερωτευμένος; Αγαπάς αληθινά; Πως αισθάνεσαι χορεύοντας με αυτόν που λατρεύεις; Επέτρεψέ μου να φερθώ λίγο σκληρά αυτές τις στιγμές λέγοντας ότι ούτε αυτό είναι ευτυχία.

Αν είσαι πια γερασμένος, αν δεν σε προσελκύουν τέτοιες απολαύσεις, αν σου δημιουργούν γεύση κατσαρίδας, συγχώρα με αν σου πω ότι θα ήταν διαφορετικά αν ήσουν νέος γεμάτος αυταπάτες.

Ούτως ή άλλως, ότι και να λέμε, χορεύεις δεν χορεύεις, ερωτεύεσαι ή όχι, έχεις ή δεν έχεις αυτό που λέγεται χρήμα, εσύ δεν είσαι ευτυχισμένος αν και σκέφτεσαι το αντίθετο. Περνά κανείς τη ζωή ψάχνοντας παντού την ευτυχία και πεθαίνει χωρίς να την συναντήσει. Στη λατινική Αμερική είναι πολλοί αυτοί που ελπίζουν να κερδίσουν κάποτε τον πρώτο λαχνό του λαχείου, πιστεύουν ότι έτσι θα επιτύχουν την ευτυχία. Μερικοί στ' αλήθεια τον κερδίζουν, όμως δεν κατορθώνουν μ' αυτό την επιθυμητή ευτυχία. Όταν κανείς είναι μικρός, ονειρεύεται την ιδανική γυναίκα, κάποια πριγκίπισσα από τις «Χίλιες και μία Νύχτες», κάτι το εξαιρετικό. Έρχεται μετά η σκληρή πραγματικότητα των γεγονότων: γυναίκα, μικρά παιδάκια να αναθρέψει, δύσκολα οικονομικά προβλήματα κ.λ.π. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ενώ τα παιδιά αναπτύσσονται, τα προβλήματα επίσης μεγαλώνουν μέχρι να γίνουν άλυτα. Κατά το μέτρο που το μικρό αγόρι ή κορίτσι μεγαλώνει, τα παπούτσια γίνονται κάθε φορά πιο μεγάλα και η τιμή πιο υψηλή, αυτό είναι ξεκάθαρο. Όπως τα πλάσματα μεγαλώνουν, το ποσόν για τον ρουχισμό ανεβαίνει όλο και περισσότερο. Αν υπάρχει χρήμα τότε δεν υπάρχει πρόβλημα σε αυτό το σημείο, αν όμως δεν υπάρχει τα πράγματα γίνονται σοβαρά και υποφέρουν φοβερά. Όλα αυτά γίνονται πιο υποφερτά λίγο πολύ αν η γυναίκα είναι καλή. Όμως αν ο φτωχός άνδρας είναι απατημένος, να βάζω κέρατα σημαίνει να απατάει ο ένας τον άλλον, όταν λοιπόν του βάζουν κέρατα τι του χρησιμεύει τότε να αγωνιστεί για να κερδίσει χρήματα; Ευτυχώς υπάρχουν εξαιρετικές περιπτώσεις, θαυμάσιες σύζυγοι, αληθινές συντρόφισσες, τόσο στην ευημερία όσο και στην δυστυχία. Όμως στην άκρη των άκρων, το πιο χειρότερο απ' όλα είναι ότι τότε ο άνδρας δεν ξέρει να την εκτιμήσει και μέχρι που την εγκαταλείπει για άλλες γυναίκες που θα του πικράνουν τη ζωή. Πολλές είναι οι κόρες που ονειρεύονται έναν «γαλάζιο πρίγκιπα», δυστυχώς τα πράγματα γίνονται πολύ διαφορετικά και στο πεδίο των γεγονότων η φτωχή γυναίκα παντρεύεται έναν δήμιο. Η μεγαλύτερη αυταπάτη για μια γυναίκα είναι να καταλήξει να έχει ένα όμορφο σπιτικό και να γίνει μητέρα. Θεϊος προορισμός, όμως και να της τύχει καλός σύζυγος-πράγμα πολύ δύσκολο-στο τέλος όλα τελειώνουν: οι γιοι και οι κόρες παντρεύονται, φεύγουν ή κατοπληρώνουν τους γονείς και το σπιτικό κλείνει οριστικά. Γενικά σ' αυτόν τον σκληρό κόσμο που ζούμε

δεν υπάρχουν ευτυχισμένοι άνθρωποι. Όλα τα φτωχά ανθρώπινα όντα είναι δυστυχισμένα. Στη ζωή γνωρίσαμε πολλούς «γαϊδάρους» με λεφτά, γεμάτους προβλήματα, αγωγές κάθε είδους υπερφορτωμένους με φόρους κ.λ.π. Δεν είναι ευτυχισμένοι. Σε τι χρησιμεύει να είσαι πλούσιος αν δεν στέκεσαι καλά στην υγεία σου; Φτωχοί πλούσιοι! Μερικές φορές είναι πιο δυστυχισμένοι από οποιονδήποτε αλήτη. Όλα είναι περαστικά σε αυτή τη ζωή: περνάνε τα πράγματα, τα πρόσωπα, οι ιδέες κ.λ.π. Αυτοί που έχουν το χρήμα περνούν κι' αυτοί και εκείνοι που δεν το έχουν περνούν επίσης και κανείς δεν γνωρίζει την αληθινή ευτυχία. Πολλοί θέλουν να δραπετεύσουν από τον εαυτό τους μέσα από το οινόπνευμα ή τα ναρκωτικά, όμως στην πραγματικότητα όχι μόνο δεν πετυχαίνουν μια τέτοια φυγή, αλλά το χειρότερο μένουν πιασμένοι μέσα στην κόλαση της διαστροφής(ελαττώματος).

Οι φίλοι του αλκοόλ ή του χασίς ή του Ελ-Ες-Ντι κ.λ.π. χάνονται σαν από γοητεία, όταν ο διεφθαρμένος καταλήγει να αλλάξει ζωή. Αποφεύγοντας τον εαυτό μας, το εγώ μας, δεν πετυχαίνεται η ευτυχία. Θα ήταν ενδιαφέρον «να αρπάξει τον ταύρο από τα κέρατα», να παρατηρήσει το Εγώ, να το μελετήσει με σκοπό να ανακαλύψει τις αιτίες του πόνου. Όταν ένας ανακαλύπτει τις πραγματικές αιτίες τόσων δυστυχιών και πίκρας, είναι σαφές ότι μπορεί να κάνει κάτι. Αν ήταν δυνατόν να τελειώσουμε με τον «εαυτό Μας», με τα «μεθύσια Μας», με τα «βίτσια Μας», με τη «στοργή Μας» που τόσο πόνο προκαλούν στην καρδιά μας. Αν ήταν δυνατόν να τελειώσουμε με τα προβλήματά μας που μας κομματιάζουν τον νου και μας αρρωσταίνουν κ.λ.π., κ.λ.π., κ.λ.π., είναι ξεκάθαρο ότι έρχεται τότε προς εμάς αυτό που δεν ανήκει στον χρόνο, αυτό που βρίσκεται πέρα από το σώμα των συγκινήσεων και του νου, αυτό που πραγματικά είναι άγνωστο για την νοημοσύνη και λέγεται Ευτυχία! Ασυζητητί, όσο η Συνείδηση συνεχίζει να είναι εγκλωβισμένη, μπλοκαρισμένη μέσα στον εαυτό Μου, το εγώ Μου, με κανένα τρόπο δεν θα μπορέσει να γνωρίσει την νόμιμη ευτυχία. Η ευτυχία έχει μια γεύση που το εγώ Μου, ο εαυτός Μου ποτέ δεν γνώρισε.

4. Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Η έννοια της ελευθερίας είναι κάτι που ακόμα δεν έχει γίνει κατανοητό από την ανθρωπότητα. Πάνω στην έννοια Ελευθερία, τιθέμενης πάντα λίγο πολύ σε λανθασμένη βάση, έχουν γίνει σοβαρότατα σφάλματα. Σίγουρα αγωνίζονται για μια λέξη, εξάγονται παράλογα συμπεράσματα, γίνονται προσβολές παντός είδους και χύνεται αίμα στα πεδία των μαχών. Η λέξη Ελευθερία είναι μαγευτική, αρέσει σε όλον τον κόσμο, εν τούτοις δεν υπάρχει γι' αυτήν πραγματική κατανόηση. Σχετικά με την λέξη αυτή υπάρχει σύγχυση. Δεν είναι δυνατόν να συναντήσει κανείς μια δωδεκάδα άτομα που να δίνουν στην λέξη Ελευθερία τον ίδιο ορισμό με τον ίδιο τρόπο. Καθένας έχει για τον όρο αυτό, διαφορετικές ιδέες: υποκειμενικές γνώμες του κόσμου χωρίς μια αντικειμενική πραγματικότητα. Θέτοντας το ζήτημα Ελευθερία, εμφανίζεται ασυναρτησία, αοριστία, ακαταλληλότητα του κάθε νου. Είμαι σίγουρος ότι ούτε ο Εμμανουήλ Καντ συγγραφέας του «Ορθολογισμού», του «Κριτική του Καθαρού Λόγου» και του «Κριτική του Πρακτικού Λόγου» ανέλυσε ποτέ την λέξη αυτή για να της δώσει την ακριβή της σημασία.

Ελευθερία, ωραία λέξη, ωραίος όρος, πόσα εγκλήματα διαπράχθηκαν στο όνομά της. Ασυζητητί ο όρος Ελευθερία έχει υπνωτίσει τα πλήθη. Τα βουνά και οι κοιλάδες, οι ποταμοί και οι θάλασσες βάφτηκαν με αίμα στο όνομα της μαγικής αυτής λέξης. Πόσα λάβαρα, πόσο αίμα και πόσοι ήρωες έγιναν στη ροή της ιστορίας, κάθε φορά που έθεταν επί τάπητος το θέμα Ελευθερία. Δυστυχώς μετά από την απόλυτη ανεξαρτησία την αποκτημένη με τέτοιο μεγάλο αντίτιμο, μέσα στον καθένα συνεχίζει η σκλαβιά. Ποιος είναι ελεύθερος; Ποιος πέτυχε την περίφημη ελευθερία; πόσοι χειραφετήθηκαν; *αχ, αχ, αχ!*

Ο έφηβος ποθεί ελευθερία, φαίνεται απίστευτο ότι πολλές φορές αν και έχει τροφή, ρούχα και στέγη, θα ήθελε να φύγει από το πατρικό σπίτι για να αναζητήσει την Ελευθερία. Καταλήγει άτοπο το γεγονός ότι ο νέος που τα έχει όλα σπίτι του, θα ήθελε να διαφύγει, να απομακρυνθεί από το μέρος που μένει, γοητευμένος από τον όρο ελευθερία. Είναι περίεργο ότι αν και απολαμβάνει κάθε μορφής ανέσεις στον αναφερόμενο χώρο, θα ήθελε να χάσει αυτό που έχει για να ταξιδέψει στις χώρες του κόσμου και να βυθιστεί στον πόνο. Το ότι ο τυχοδιώκτης, ο παρείσακτος της ζωής, ο αλήτης, να ποθεί στ' αλήθεια να απομακρυνθεί από το σπίτι, το καλύβι με σκοπό να πετύχει κάποια αλλαγή καλύτερη είναι σωστό. Αλλά το ότι το καλό παιδί, το μικρό της μαμάς θέλει να φύγει, είναι άτοπο μέχρι και παράλογο. Όμως έτσι είναι αυτό, η λέξη Ελευθερία γοητεύει, μαγεύει αν και κανείς δεν μπορεί να την ορίσει επ' ακριβώς.

Το ότι η κοπέλα θέλει Ελευθερία, ότι ποθεί να αλλάξει σπιτικό, να παντρευτεί για να φύγει από το πατρικό σπίτι και να ζήσει μια καλύτερη ζωή, είναι εν μέρει λογικό γιατί έχει το δικαίωμα να είναι μητέρα. Εν τούτοις παντρεμένη πια συνεχίζει να μην είναι ελεύθερη και πρέπει να συνεχίσει να φορά τις αλυσίδες της σκλαβιάς της. Ο υπάλληλος κουρασμένος από τους τόσους κανονισμούς, θέλει να δει τον εαυτό του ελεύθερο και αν πετύχει να ανεξαρτητοποιηθεί, αντιμετωπίζει το πρόβλημα ότι συνεχίζει να είναι σκλάβος των ιδίων του των συμφερόντων και απασχολήσεων.

Πραγματικά κάθε φορά που αγωνιζόμαστε για την Ελευθερία, ακόμα και όταν νικήσουμε νοιώθουμε κάπως απογοητευμένοι. Τόσο άχρηστα χυμένο αίμα στ' όνομα της ελευθερίας και όμως συνεχίζουμε να είμαστε σκλάβοι των εαυτών μας και των άλλων. Οι άνθρωποι πολεμούν για λέξεις ακατανόητες αν και τα λεξικά τις επεξηγούν γραμματικώς.

Η Ελευθερία είναι κάτι που πρέπει να πετύχουμε μέσα μας. Κανείς δεν μπορεί να την πετύχει έξω από τον εαυτό του. «Να ιππεύεις μέσω του αέρα» είναι μια πολύ ανατολίτικη φράση που αλληγορικά παρουσιάζει την έννοια της γνήσιας Ελευθερίας.

Κανείς δεν θα μπορέσει στην πραγματικότητα να γευτεί την Ελευθερία όσο η Συνείδησή του συνεχίζει να είναι εγκλωβισμένη μέσα του, στον εαυτό του.

Επείγει να καταλάβουμε αυτό το Εγώ Μας, τον εαυτό Μας, αυτό που είμαστε αν θέλουμε ειλικρινά να πετύχουμε την Ελευθερία. Με κανένα τρόπο δεν θα μπορούσαμε να καταστρέψουμε τα σίδερα της σκλαβιάς, χωρίς προηγουμένως να έχουμε καταλάβει όλο αυτό: «το δικό μου», «ότι ανήκει στο εγώ, στον εαυτό μου». Σε τι συνίσταται η σκλαβιά; Τι είναι αυτό που μας κρατά σκλαβωμένους; Ποια είναι αυτά τα δεσμά; Όλα αυτά πρέπει να τα ανακαλύψουμε.

Πλούσιοι και φτωχοί, πιστεύοντες και δυσπιστούντες, είναι όλοι τυπικά καταπιεσμένοι, αν και θεωρούνται ελεύθεροι. Ενώ η Ουσία, η Συνείδηση, το πιο άξιο και τίμιο που έχουμε μέσα μας, συνεχίζει να είναι εγκλωβισμένη στον εαυτό μας, στο εγώ μας, σε μας τους ίδιους, στις ορέξεις και τους φόβους μας, στις επιθυμίες και τα πάθη μας, στους προβληματισμούς και τις σκληρότητές μας, στα ψυχικά μας ελαττώματα, θα βρισκόμαστε σε μια φυλακή. Η έννοια της Ελευθερίας μπορεί να γίνει απόλυτα κατανοητή, μόνο όταν εκμηδενιστούν τα σίδερα της ίδιας μας της ψυχολογικής φυλακής. Ενώ το Εγώ υπάρχει, η συνείδηση θα βρίσκεται φυλακισμένη. Η διαφυγή από την φυλακή είναι δυνατή μόνο με την βουδιστική εκμηδένιση, διαλύοντας το Εγώ, μετατρέποντάς το σε στάχτη, σε κοσμική σκόνη.

Η ελεύθερη Συνείδηση γεύεται άμεσα την αληθινή Ελευθερία, απαλλαγμένη από το Εγώ, με την πλήρη απουσία του εαυτού, χωρίς επιθυμίες, πάθη, ορέξεις και φόβους. Οποιαδήποτε ιδέα πάνω στην Ελευθερία δεν είναι Ελευθερία. Οι γνώμες που σχηματίζουμε για την Ελευθερία, απέχουν πολύ από του να είναι πραγματικότητα. Οι ιδέες που σφυρηλατούμε για το θέμα Ελευθερία δεν έχουν σχέση με την αυθεντική ελευθερία. Η Ελευθερία είναι κάτι που πρέπει να δοκιμάσουμε άμεσα και αυτό είναι δυνατόν μόνο πεθαίνοντας ψυχολογικά, διαλύοντας το εγώ, τελειώνοντας για πάντα με τον εαυτό μας. Δεν θα χρησίμευε σε τίποτε να συνεχίζουμε να ονειρευόμαστε την Ελευθερία, αν συνεχίζουμε ούτως ή άλλως σαν σκλάβοι. Αξίζει περισσότερο να δούμε τους εαυτούς μας όπως είναι, να παρατηρήσουμε με προσοχή όλα τα σίδερα της σκλαβιάς που μας κρατούν σε μια κανονική φυλακή. Αυτογνωριζόμενοι, βλέποντας αυτό που είμαστε εσωτερικά, θα ανακαλύψουμε την πόρτα της αυθεντικής Ελευθερίας.

5. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΚΚΡΕΜΟΥΣ

Γίνεται ενδιαφέρον να έχουμε ένα ρολόι τοίχου στο σπίτι, όχι μόνο για να ξέρουμε την ώρα αλλά και για να συλλογιζόμαστε λίγο. Χωρίς το εκκρεμές, το ρολόι δεν λειτουργεί. Η κίνηση του εκκρεμούς σημαίνει πολλά. Στα αρχαία χρόνια το δόγμα της Εξέλιξης δεν υπήρχε, οπότε οι σοφοί είχαν την ιδέα ότι τα ιστορικά συμβάντα εκτυλίσσονταν πάντοτε σύμφωνα με τον Νόμο του Εκκρεμούς. Όλα ρέουν και ξαναρέουν, ανεβαίνουν και κατεβαίνουν, μεγαλώνουν και μικραίνουν, έρχονται και φεύγουν σύμφωνα με τον θαυμαστό αυτό Νόμο. Δεν είναι καθόλου παράξενη αυτή η ταλάντευση, το ότι όλα υποτάσσονται στο πήγαινελα του χρόνου, το ότι όλα ακμάζουν και παρακμάζουν. Στο ένα άκρο του εκκρεμούς βρίσκεται η χαρά στο άλλο ο πόνος. Όλες οι συγκινήσεις μας, οι σκέψεις, οι πόθοι, οι επιθυμίες μας ταλαντεύονται σύμφωνα με τον Νόμο του Εκκρεμούς. Ελπίδα και απελπισία, απαισιοδοξία και αισιοδοξία, πάθος και πόνος, θρίαμβος και αποτυχία, κέρδος και ζημία αντιστοιχούν σίγουρα στα δύο άκρα της κίνησης του εκκρεμούς. Αναπήδησε η Αίγυπτος με όλη της την ισχύ και κυριάρχησε στις όχθες του ιερού ποταμού. Όμως όταν το εκκρεμές έφτασε στην άλλη πλευρά, όταν υψώθηκε στο αντίθετο άκρο, έπεσε η χώρα των Φαραώ και υψώθηκε η Ιερουσαλήμ η αγαπημένη πόλη των προφητών. Έπεσε το Ισραήλ όταν άλλαξε θέση το εκκρεμές και ανέβηκε στο άλλο άκρο η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Η περιοδική κίνηση του εκκρεμούς ανασηκώνει και καταποντίζει αυτοκρατορίες, κάνει να αναστηθούν δυναμικοί πολιτισμοί και μετά τους καταστρέφει κ.λ.π. Μπορούμε να τοποθετήσουμε στο δεξιό άκρο του εκκρεμούς τις διάφορες ψευτοεσωτεριστικές και ψευτοαποκρυφιστικές σχολές, θρησκείες και αιρέσεις. Μπορούμε να τοποθετήσουμε στο αριστερό άκρο της περιοδικής κίνησης όλες τις υλιστικού τύπου σχολές, μαρξιστικές, αθεϊστικές, σκεπτικιστικές κ.λ.π. Πρόκειται για αντιθέσεις της περιοδικής κίνησης του εκκρεμούς, μεταβλητές υποκείμενες σε διαρκή εναλλαγή. Ο φανατικός θρησκευόμενος εξ αιτίας οποιουδήποτε ασυνήθιστου συμβάντος ή απογοητεύσεως μπορεί να προχωρήσει στο άλλο άκρο του εκκρεμούς, να γίνει υλιστής, άθεος, σκεπτικιστής. Ο φανατικός υλιστής, αθεϊστής, εξ αιτίας οποιουδήποτε ασυνήθιστου γεγονότος, ενός μεταφυσικού ίσως, υπερφυσικού συμβάντος, μιας άφατης στιγμής τρόμου, μπορεί να οδηγηθεί στο αντίθετο άκρο της κινήσεως του εκκρεμούς και να γίνει ένας δραστήριος ανυπόφορος θρησκευόμενος. Παραδείγματα:

-Ένας ιερωμένος νικημένος σε διάλογο από έναν εσωτεριστή, απελπισμένος μετατράπηκε σε δύσπιστο και υλιστή.

-Γνωρίζουμε την περίπτωση μιας κυρίας άθεης και δύσπιστης που χάρις σε κάποιο μεταφυσικό γεγονός αποφασιστικό και οριστικό, έγινε μια θαυμάσια θεωρητική του πρακτικού εσωτερισμού.

Στο όνομα της αλήθειας, οφείλουμε να δηλώσουμε ότι ο πραγματικός και απόλυτος άθεος υλιστής είναι μια φάρσα, δεν υπάρχει. Μπροστά στο πλησίασμα ενός αναπόφευκτου θανάτου, μπροστά σε μια στιγμή άφατου τρόμου, οι εχθροί του αιώνιου, οι υλιστές και άπιστοι περνούν στη στιγμή στην άλλη άκρη του εκκρεμούς και καταλήγουν να προσεύχονται, να κλαίνε, να θρηνούν με ατελείωτη πίστη και απέραντη αφοσίωση. Ο ίδιος ο Καρλ Μαρξ, συγγραφέας του Διαλεκτικού Υλισμού, ήταν ένας φανατικός θρησκευόμενος Εβραίος και μετά τον θάνατό του, του έκαναν ταφική πομπή μεγάλου ραβίνου. Ο Καρλ Μαρξ εργάστηκε τον Διαλεκτικό Υλισμό του με ένα μόνο σκοπό: «ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΙ ΕΝΑ ΟΠΛΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΜΟΥ» Είναι η κλασική περίπτωση των ακραίων θρησκευτικών αντιζηλιών. Με κανένα τρόπο ο Μαρξ δεν μπορούσε να δεχτεί την ύπαρξη άλλων θρησκειών και προτίμησε να τις

καταστρέφει μέσω της Διαλεκτικής του. Ο Καρλ Μαρξ εκπλήρωσε ένα από τα Πρωτόκολλα της Σιών που αναφέρει: «Δεν έχει σημασία αν γεμίσουμε τον κόσμο από υλιστές και απεχθείς άθεους. Την ημέρα που εμείς θα επικρατήσουμε θα διδάξουμε την θρησκεία του Μωυσή, κωδικοποιημένη δεόντως και σε διαλεκτική μορφή και δεν θα επιτρέψουμε στον κόσμο καμία άλλη θρησκεία».

Είναι πολύ ενδιαφέρον ότι στην Σοβιετική Ένωση οι θρησκείες βρίσκονται υπό διωγμό και στον λαό διδάσκεται η υλιστική διαλεκτική, ενώ στις συναγωγές μελετάται το Ταλμούδ χωρίς κανένα πρόβλημα. Οι ιθύνοντες της ρωσικής κυβέρνησης είναι φανατικοί θρησκευόμενοι του Νόμου του Μωυσή, όμως δηλητηριάζουν τον λαό με τη φάρσα του Διαλεκτικού Υλισμού. Ποτέ δεν θα μιλούσαμε εναντίον του Ισραηλινού λαού, μόνο αποκαλύπτουμε αυτή την ορισμένη αφρόκρεμα που παίζει διπλό παιχνίδι και που επιδιώκοντας άσχημους σκοπούς δηλητηριάζει τον λαό με τον Διαλεκτικό Υλισμό, ενώ στα κρυφά εφαρμόζει τη θρησκεία του Μωυσή.

Υλισμός και Πνευματισμός με συνέπεια, τις προκαταλήψεις και τις ιδέες παντός είδους, προβάλλονται στον νου σύμφωνα με το Νόμο του Εκκρεμούς και αλλάζουν μόδα σύμφωνα με τους καιρούς και τις συνήθειες. Πνεύμα και Ύλη είναι δύο έννοιες πολύ συζητήσιμες και ακανθώδεις που κανένας δεν κατανοεί. Τίποτε δεν ξέρει ο νους για το πνεύμα, τίποτε για την ύλη. Μια έννοια δεν είναι παρά μια έννοια. Η πραγματικότητα δεν είναι μια έννοια, αν και μπορούν να σφυρηλατηθούν πολλές έννοιες πάνω στην πραγματικότητα. Το Πνεύμα είναι το Πνεύμα (το Είναι) και μόνο αυτό μπορεί να γνωρίσει τον εαυτό του. Είναι γραμμένο: «Το Είναι είναι το Είναι και ο λόγος ύπαρξης του Είναι είναι το ίδιο το Είναι».

Οι φανατικοί του Θεού της ύλης, οι επιστήμονες του Διαλεκτικού Υλισμού είναι εμπειρικοί και παράλογοι 100%. Μιλάνε για την ύλη με μια εκθαμβωτική και βλακώδη αυτάρκεια, όταν στην πραγματικότητα δεν ξέρουν τίποτα για αυτήν. Τι είναι η ύλη; Ποιος από αυτούς τους ανόητους επιστήμονες το ξέρει; Η τόσο διαφημισμένη ύλη είναι μια έννοια υπερβολικά συζητήσιμη και αρκετά ακανθώδης. Ποια είναι η ύλη; το βαμβάκι; το σίδηρο; η σάρκα; το άμυλο; η πέτρα, ο χαλκός; ένα σύννεφο ή τί; Το να πούμε ότι όλα είναι ύλη θα ήταν τόσο εμπειρικό και παράλογο σαν να βεβαιώναμε ότι ο ανθρώπινος οργανισμός είναι ένα συκώτι ή μια καρδιά ή ένα νεφρό. Σαφώς ένα πράγμα είναι ένα πράγμα και ένα άλλο πράγμα είναι ένα άλλο πράγμα, κάθε όργανο είναι διαφορετικό και κάθε ουσία διαφέρει. Τότε ποια απ' όλες τις ουσίες είναι η τόσο διαφημισμένη ύλη;

Με τις έννοιες του εκκρεμούς παίζει πολύς κόσμος, αλλά οι έννοιες δεν είναι η πραγματικότητα. Ο νους γνωρίζει απατηλές μορφές της φύσης αλλά τίποτε δεν ξέρει για την αλήθεια που περιέχεται σε αυτές τις μορφές. Οι θεωρίες φεύγουν με την μόδα, με τις εποχές και τα χρόνια και αυτό που έμαθε ένας στο σχολείο καταλήγει να μην χρησιμεύει σε τίποτα. Συμπέρασμα: κανείς δεν ξέρει τίποτα. Οι έννοιες του δεξιού ή του αριστερού άκρου του εκκρεμούς περνούν όπως η μόδα των γυναικών, όλα είναι διαδικασίες του νου, πράγματα που συμβαίνουν στην επιφάνεια της νοημοσύνης, ανοησίες, ματαιότητες της διάνοιας. Σε οποιαδήποτε ψυχολογική επιστήμη αντιτίθεται άλλη ψυχολογική επιστήμη, σε οποιαδήποτε ψυχολογική διαδικασία λογικά δομημένη αντιτίθεται άλλη παρεμφερής. Και μετά απ' όλα αυτά τι; Το Πραγματικό, η Αλήθεια είναι που μας ενδιαφέρει όμως αυτό δεν είναι ζήτημα του Εκκρεμούς, δεν βρίσκεται ανάμεσα στο πήγαινελα των θεωριών και των δοξασιών.

Η Αλήθεια είναι το άγνωστο από στιγμή σε στιγμή. Η Αλήθεια βρίσκεται στο κέντρο του Εκκρεμούς, όχι στην δεξιά ή στην αριστερή άκρη. Όταν ρώτησαν τον Ιησού, «Τι είναι η Αλήθεια;» κράτησε βαθιά σιωπή. Και όταν έκαναν στον Βούδα την ίδια ερώτηση γύρισε την πλάτη και αποσύρθηκε. Η Αλήθεια δεν είναι θέμα γνωμών ή θεωριών, ούτε προκαταλήψεων της δεξιάς ή της αριστερής άκρης. Η έννοια που ο

νους μπορεί να σφυρηλατήσει για την Αλήθεια δεν είναι ποτέ η Αλήθεια. Η ιδέα που έχει η νοημοσύνη πάνω στην Αλήθεια, δεν είναι ποτέ η Αλήθεια. Η γνώμη που ίσως έχουμε για την Αλήθεια, όσο και αν είναι σεβαστή, με κανένα τρόπο δεν είναι η Αλήθεια. Ούτε τα πνευματικά ρεύματα ούτε τα αντιτιθέμενα μπορούν να μας οδηγήσουν στην Αλήθεια. Η Αλήθεια είναι κάτι που πρέπει να δοκιμαστεί άμεσα όπως όταν ένας που βάζει το δάκτυλό του στη φωτιά καίγεται ή όπως όταν ένας καταπίνει νερό και πνίγεται. Το κέντρο του εκκρεμούς βρίσκεται μέσα σε εμάς τους ίδιους και είναι εκεί που πρέπει να ανακαλύψουμε και να δοκιμάσουμε άμεσα το Πραγματικό, την Αλήθεια.

Χρειάζεται να αυτοερευνηθούμε άμεσα για να αυτοανακαλυφθούμε και να γνωρίσουμε βαθιά τον εαυτό μας. Η εμπειρία της αλήθειας έρχεται μόνο περιορίζοντας το σφάλμα. Μόνο διαλύοντας το ίδιο το Εγώ, τα λάθη μου, τις προκαταλήψεις και τους φόβους, τα πάθη και τις επιθυμίες, τις δοξασίες, τα διανοητικά κλεισίματα και αυτάρκειες παντός είδους, έρχεται σε μας η εμπειρία του Πραγματικού.

Η Αλήθεια δεν έχει τίποτε να κάνει με αυτό που έχει ειπωθεί ή δεν έχει ειπωθεί αυτό που γράφτηκε ή δεν γράφτηκε, αυτή έρχεται μόνο όταν το «ο Εαυτός Μου» έχει πεθάνει. Ο νους δεν μπορεί να αναζητήσει την Αλήθεια γιατί δεν την γνωρίζει. Ο νους δεν μπορεί να αναγνωρίσει την Αλήθεια γιατί ποτέ δεν τη γνώρισε. Η Αλήθεια έρχεται σε μας αυθόρμητα όταν έχουμε περιορίσει όλα τα ανεπιθύμητα στοιχεία που αποτελούν το «ο Εαυτός Μου», το Εγώ μου. Όσο η συνείδηση συνεχίζει να βρίσκεται μποτιλιαρισμένη μέσα στο Εγώ Μου δεν θα μπορέσει να δοκιμάσει το Αληθινό, αυτό που βρίσκεται πέρα από το σώμα, τις συγκινήσεις και τον νου, αυτό που είναι η Αλήθεια. Πολύ δίκαια είπε ο Μεγάλος Καμπίρ Ιησούς: «ΓΝΩΡΙΣΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΘΑ ΣΑΣ ΛΥΤΡΩΣΕΙ». Σε τι χρησιμεύει στον άνθρωπο να γνωρίζει χιλιάδες θεωρίες χωρίς ποτέ να δοκιμάσει την Αλήθεια; Το διανοητικό σύστημα οποιουδήποτε ανθρώπου είναι πολύ σεβαστό, όμως οποιοδήποτε σύστημα αντιτίθεται σε αυτό και ούτε το ένα ούτε το άλλο είναι Αλήθεια. Αξίζει περισσότερο να αυτοεξερευνηθούμε για να αυτογνωριστούμε και να φτάσουμε μια μέρα να πειραματιστούμε σε άμεση μορφή το πραγματικό, την ΑΛΗΘΕΙΑ.

6. ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ποιος ή τι μπορεί να εγγυηθεί ότι αντίληψη και πραγματικότητα είναι απόλυτα ίδια; Η αντίληψη είναι ένα πράγμα και η πραγματικότητα άλλο και υπάρχει η τάση να υπερεκτιμούμε τις ίδιες μας τις ιδέες. Αντίληψη ίδια με την πραγματικότητα είναι σχεδόν αδύνατο να υπάρξει, εν τούτοις ο νους υπνωτισμένος από τις ίδιες του τις ιδέες υποθέτει πάντα ότι αυτές και η πραγματικότητα είναι το ίδιο πράγμα. Σε μια οποιαδήποτε ψυχική διαδικασία δομημένη σωστά μέσα από την ακριβή λογική, αντιτίθεται άλλη διαφορετική σχηματισμένη με παρεμφερή ή ανώτερη λογική. Τότε τι; Δύο μυαλά αυστηρά πειθαρχημένα μέσα σε τραχείς διανοητικές δομές συζητώντας μεταξύ τους, πολεμώντας πάνω σε αυτή ή εκείνη την πραγματικότητα πιστεύουν το καθένα τους στην ακρίβεια της δικής του ιδέας και στο λάθος της ξένης. Όμως ποιο από αυτά έχει δίκιο;. Ποιο θα μπορούσε τίμια να εγγυηθεί σε αυτή ή την άλλη περίπτωση; Σε πιο από αυτά ιδέα και πραγματικότητα συμπίπτουν ακριβώς;

Ασυζητητί κάθε κεφάλι είναι ένας κόσμος και σε όλους μας υπάρχει ένα είδος θρησκευτικού και δικτατορικού δογματισμού που θέλει να μας κάνει να πιστεύουμε στην απόλυτη ταυτοποίηση ιδέας και πραγματικότητας. Όσο και αν είναι πολύ δυνατές οι δομές του ορθολογισμού τίποτε δεν μπορεί να εγγυηθεί την απόλυτη ταυτοποίηση ιδεών και πραγματικότητας.

Αυτοί που είναι αυτοαποκλεισμένοι μέσα σε οποιαδήποτε διανοητική λογική διαδικασία, θέλουν πάντα να συντατίσουν την πραγματικότητα των φαινομένων με τις επεξεργασμένες ιδέες και αυτό δεν είναι τίποτε παραπάνω από το αποτέλεσμα της ορθολογιστικής ψευδαίσθησης.

Το να ανοιχθεί στο καινούριο είναι η δύσκολη ευκολία του κλασσικού. Δυστυχώς ο κόσμος θέλει να ανακαλύψει, να δει σε όλα τα φυσιολογικά φαινόμενα, τις προσωπικές του κρίσεις, ιδέες, συλλήψεις, γνώμες και θεωρίες. Κανείς δεν ξέρει να είναι δέκτης, να βλέπει το καινούριο με τον νου καθαρό και αυθόρμητο.

Το να μιλούν τα φαινόμενα στον σοφό θα ήταν το ενδεδαιγμένο, δυστυχώς οι σοφοί αυτών των καιρών δεν ξέρουν να δουν τα φαινόμενα, μόνο θέλουν να δουν σε αυτά την επιβεβαίωση των ιδεών τους. Αν και φαίνεται απίστευτο οι σύγχρονοι επιστήμονες δεν ξέρουν τίποτε για τα φυσικά φαινόμενα. Όταν βλέπουμε στα φαινόμενα της φύσης αποκλειστικά τις δικές μας ιδέες, σίγουρα δεν βλέπουμε τα φαινόμενα αλλά τις ιδέες. Όμως απατώμενοι οι ανόητοι επιστήμονες από την υπεροπτική τους διάνοηση, πιστεύουν γελοιωδώς ότι κάθε μια από τις αντιλήψεις τους είναι απολύτως όμοια με αυτό ή εκείνο το παρατηρούμενο φαινόμενο, όταν η πραγματικότητα διαφέρει.

Δεν αρνούμαστε ότι οι διαβεβαιώσεις μας θα απορριφθούν από όλους αυτούς που αυτοεγκλωβίζονται από την τάδε ή την δείνα ορθολογιστική διαδικασία. Ασυζητητί η θρησκευτική και δογματική διάνοηση, με κανένα τρόπο, δεν θα μπορούσε να δεχθεί ότι, αυτή ή εκείνη η σωστά κατεργασμένη αντίληψη δεν συμπίπτει ακριβώς με την πραγματικότητα. Μόλις ο νους, μέσα από τις αισθήσεις, παρατηρήσει ένα φαινόμενο, τότε κάποιος επιστημονικός όρος έρχεται και χρησιμεύει σαν ετικέτα για να καλύψει την άγνοιά του. Ο νους στην πραγματικότητα δεν ξέρει να είναι δέκτης στο καινούριο. Όμως ξέρει σίγουρα να ανακαλύπτει περιπλοκότατους όρους με τους οποίους, αυτοεξαπατώμενος προσπαθεί να αξιολογήσει αυτό που σίγουρα αγνοεί. Ο σύγχρονος νους είναι φοβερά επιφανειακός, έχει ειδικευτεί να εφευρίσκει όρους δυσκολότατα φτιαγμένους για να καλύψει την άγνοιά του. Μιλώντας με την Σωκρατική γλώσσα αυτή τη φορά, θα πούμε ότι ο νους όχι μόνο αγνοεί αλλά επί πλέον αγνοεί ότι αγνοεί. Υπάρχουν δύο ειδών επιστήμες: η πρώτη δεν είναι παρά ένας σαπιότοπος από υποκειμενικές θεωρίες που αφθονούν εκεί. Η δεύτερη είναι η καθαρή

επιστήμη των μεγάλων διαφωτιστών, η Αντικειμενική Επιστήμη του Είναι. Αναμφισβήτητα θα ήταν αδύνατον να εισχωρήσουμε στο αμφιθέατρο της κοσμικής επιστήμης, αν προηγουμένως δεν έχουμε πεθάνει μέσα μας. Χρειάζεται να διαλύσουμε όλα τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φέρουμε μέσα μας και που στο σύνολό τους αποτελούν τον εαυτό μας, το Εγώ της ψυχολογίας. Όσο η Υπερθετική Συνείδηση του Είναι συνεχίζει να βρίσκεται μποτιλιαρισμένη μέσα στον «Εαυτό μου», μέσα στις ίδιες μας τις αντιλήψεις και υποκειμενικές θεωρίες, γίνεται απόλυτα αδύνατο να γνωρίσουμε άμεσα τη σκληρή πραγματικότητα των φυσικών φαινομένων στον εαυτό μας.

Το κλειδί του εργαστηρίου της Φύσης το κρατάει στο δεξί του χέρι ο Άγγελος του Θανάτου. Πολύ λίγα πράγματα μπορούμε να μάθουμε για το φαινόμενο της γέννησης, όμως για τον θάνατο θα μπορέσουμε να τα μάθουμε όλα. Ο ασύλητος ναός της αγνής επιστήμης βρίσκεται στα βάθη του μαύρου τάφου. Αν δεν πεθάνει ο σπόρος το φυτό δεν γεννιέται. Μόνο με τον θάνατο έρχεται το καινούριο. Όταν πεθάνει το Εγώ, η Συνείδηση ξυπνά για να δει την αλήθεια όλων των φαινομένων της φύσης όπως ακριβώς είναι αυτά στον εαυτό τους και από τον εαυτό τους.

Η Συνείδηση ξέρει αυτό που δοκιμάζει άμεσα από μόνη της, την ωμή πραγματικότητα της ζωής πέρα από το σώμα, τις από συγκινήσεις και από τον νου.

7. Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Στην Εσωτερική δουλειά την σχετική με τον περιορισμό των ανεπιθύμητων στοιχείων που φέρνουμε μέσα μας, ξεπηδά μερικές φορές η ενόχληση, η κούραση και η πλήξη. Ασυζητητί χρειάζεται να επιστρέφουμε πάντα στο σημείο της πρώτης εκκίνησης και να επανεκτιμούμε τις βάσεις της ψυχολογικής Δουλειάς αν στ' αλήθεια ποθούμε την ριζική αλλαγή. Η αγάπη για την Εσωτερική Δουλειά είναι απαραίτητη όταν πραγματικά θέλουμε μια απόλυτη εσωτερική αλλαγή. Όσο δεν αγαπάμε την Ψυχολογική Δουλειά που οδηγεί στην αλλαγή, η επανεκτίμηση των αρχών γίνεται κάτι περισσότερο από αδύνατη. Θα ήταν παράλογο να υποθέσουμε ότι θα μπορούσαμε να ενδιαφερθούμε για την Δουλειά αν στην πραγματικότητα δεν έχουμε φτάσει να την αγαπήσουμε. Αυτό σημαίνει ότι η αγάπη είναι απαραίτητη όταν προσπαθούμε να επανεκτιμούμε τις βάσεις της Ψυχολογικής Δουλειάς. Προ πάντων επείγει να ξέρουμε τι είναι αυτό που καλείται Συνείδηση, αφού πολλοί είναι οι άνθρωποι που ποτέ δεν ενδιαφέρθηκαν να μάθουν κάτι γι' αυτήν. Οποιοσδήποτε συνηθισμένος άνθρωπος ξέρει ότι ένας μποξέρ πέφτοντας νοκ-άουτ πάνω στο ρινγκ χάνει τη Συνείδηση. Είναι ξεκάθαρο ότι μόλις συνέρχεται ο άτυχος μποξέρ ξαναανακτά την Συνείδηση. Κατ' επέκταση οποιοσδήποτε καταλαβαίνει ότι υπάρχει σαφής διαφορά ανάμεσα στην προσωπικότητα και την Συνείδηση.

Ερχόμενοι στον κόσμο έχουμε όλοι ένα 3% Συνείδηση και ένα 97% διαμοιρασμένο στο υποσυνείδητο, το παρασυνείδητο, και το ασυνείδητο. Το 3% της αφυπνισμένης Συνείδησης μπορεί να αυξηθεί εφ' όσον δουλεύουμε πάνω στον εαυτό μας. Δεν είναι δυνατόν να αυξήσουμε την Συνείδηση μέσα από διαδικασίες αποκλειστικά μηχανικές ή φυσικές. Αναμφίβολα η Συνείδηση μπορεί να αφυπνιστεί μόνο βάσει συνειδητών εργασιών και ηθελημένων ταλαιπωριών.

Πρέπει να καταλάβουμε ότι υπάρχουν διάφορες μορφές ενεργείας μέσα σε εμάς τους ίδιους. Πρώτη: μηχανική ενέργεια. Δεύτερη: ζωτική ενέργεια. Τρίτη: ψυχική ενέργεια. Τέταρτη: νοητική ενέργεια. Πέμπτη: βουλευτική ενέργεια. Έκτη: συνειδησιακή ενέργεια. Έβδομη: ενέργεια του αγνού πνεύματος.

Όσο και αν πολλαπλασιάζαμε την καθαρά μηχανική ενέργεια δεν θα πετυχαίναμε ποτέ την αφύπνιση της Συνείδησης. Όσο και αν αυξάναμε τις ζωτικές ενέργειες μέσα στον εαυτό μας δεν θα αφυπνίζαμε ποτέ την Συνείδηση. Πολλές ψυχολογικές διαδικασίες πραγματώνονται μέσα μας χωρίς να παρεμβαίνει καθόλου η Συνείδηση. Όσο και μεγάλη να είναι η πειθαρχία του νου, η νοητική ενέργεια δεν θα πετύχει ποτέ να ξυπνήσει τις διάφορες λειτουργίες της Συνείδησης. Η δύναμη της θέλησης όσο και αν πολλαπλασιαστεί μέχρι το άπειρο δεν πετυχαίνει την αφύπνιση της Συνείδησης. Όλες αυτές οι μορφές ενεργείας κλιμακώνονται σε διάφορα επίπεδα και διαστάσεις που δεν έχουν τίποτε να κάνουν με την Συνείδηση.

Η Συνείδηση μπορεί να αφυπνιστεί μόνο με συνειδητές εργασίες και σωστές προσπάθειες. Το μικρό ποσοστό της Συνείδησης που έχει η ανθρωπότητα, αντί να αυξάνει, συνηθίζεται να σπαταλιέται άχρηστα στη ζωή. Είναι σαφές ότι όταν ταυτιζόμαστε με όλα τα συμβάντα της ύπαρξής μας καταξοδεύουμε άχρηστα την ενέργεια της Συνείδησης. Εμείς έπρεπε να βλέπουμε την ζωή σαν μια ταινία χωρίς ποτέ να ταυτιζόμαστε με καμία κωμωδία, δράμα ή τραγωδία. Έτσι θα αποταμιεύαμε συνειδητή ενέργεια. Η Συνείδηση στον εαυτό της είναι ένας τύπος ενέργειας με υψηλότερη παλμική ενέργεια.

Δεν πρέπει να συγχέουμε την Συνείδηση με την μνήμη, αφού είναι τόσο διαφορετικές μεταξύ τους, όσο το φως των φαναριών του αυτοκινήτου σε σχέση με τον δρόμο από όπου περνάμε. Πολλές πράξεις γίνονται μέσα σε εμάς τους ίδιους, χωρίς καμία συμμετοχή αυτού που λέγεται Συνείδηση. Στον οργανισμό μας

συμβαίνουν πολλές προσαρμογές και αναπροσαρμογές, χωρίς να χρειάζεται η συμμετοχή της Συνείδησης.

Το κινητικό κέντρο του σώματός μας μπορεί να χειριστεί ένα αυτοκίνητο ή να διευθύνει τα δάκτυλα που κτυπούν τα πλήκτρα ενός πιάνου, χωρίς την παραμικρή συμμετοχή της Συνείδησης. Η Συνείδηση είναι το Φως που το ασυνείδητο δεν συλλαμβάνει. Ο τυφλός δεν αντιλαμβάνεται το ηλιακό φως όμως αυτό υπάρχει από μόνο του. Χρειάζεται να ανοιχτούμε για να μπει το Φως της Συνείδησης μέσα στα τρομαχτικά σκοτάδια του εαυτού μας. Τώρα θα καταλάβουμε καλύτερα την σημασία των λόγων του Ιωάννη όταν λέει στο Ευαγγέλιο: «το φως ήρθε στα σκοτάδια, αλλά τα σκοτάδια δεν το κατάλαβαν».

Θα ήταν όμως αδύνατον να μπορέσει το φως της Συνείδησης να εισχωρήσει μέσα στα σκοτάδια του εαυτού μας, αν προηγουμένως δεν χρησιμοποιούσαμε τη θαυμαστή αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης. Χρειάζεται να απελευθερώσουμε το πέρασμα του φωτός για να φωτίσουμε τα σκοτεινά βάθη του εγώ της ψυχολογίας.

Κανείς δεν θα αυτοπαρατηρούνταν αν δεν τον ενδιέφερε η ΑΛΛΑΓΗ. Τέτοιο ενδιαφέρον είναι δυνατόν μόνο όταν αγαπά κανείς αληθινά τις εσωτερικές διδασκαλίες. Τώρα θα καταλάβουν οι αναγνώστες μας, τον λόγο για τον οποίο συμβουλευόμαστε να επανεκτιμούνται ξανά και ξανά οι οδηγίες οι αναφερόμενες στην εργασία πάνω στον εαυτό μας. Η αφυπνισμένη Συνείδηση μας επιτρέπει να δοκιμάσουμε άμεσα την πραγματικότητα. Δυστυχώς το διανοητικό ζώο το εσφαλμένα καλούμενο άνθρωπος, γοητευμένο από την δύναμη διατύπωσης του διαλεκτικού ορθολογισμού έχει ξεχάσει την Διαλεκτική της Συνείδησης. Ασυζητητί η δύναμη διατύπωσης λογικών αντιλήψεων είναι κατά βάθος φοβερά φτωχή. από τη θέση μπορούμε να περάσουμε στην αντίθεση και μέσα από την συζήτηση να φτάσουμε στην σύνθεση. Όμως αυτή η τελευταία συνεχίζει να είναι από μόνη της μια διανοητική σύλληψη που με κανένα τρόπο δεν μπορεί να συμπέσει με την πραγματικότητα.

Η Διαλεκτική της Συνείδησης είναι πιο άμεση. Μας επιτρέπει να πειραματιστούμε την πραγματικότητα οποιουδήποτε αντικειμένου μέσα του και στον εαυτό του. Τα φυσικά φαινόμενα με κανένα τρόπο δεν συμπίπτουν με τις αντιλήψεις τις διατυπωμένες από τον νου. Η ζωή εκτυλίσσεται από στιγμή σε στιγμή και όταν την πιάνουμε για ανάλυση την σκοτώνουμε. Όταν προσπαθούμε να συμπεράνουμε αντιλήψεις παρατηρώντας το τάδε ή το δείνα φυσικό φαινόμενο, εκ των πραγμάτων δεν αντιλαμβανόμαστε την πραγματικότητα του φαινομένου και βλέπουμε σε αυτό την αντανάκλαση των θεωριών και των ταγκών αντιλήψεων που με κανένα τρόπο δεν σχετίζονται με το παρατηρούμενο γεγονός. Η διανοητική φαντασιοπληξία είναι γοητευτική και θέλουμε με το ζόρι να ταυτιστούν όλα τα φυσικά φαινόμενα με την διαλεκτική λογική μας.

Η Διαλεκτική της Συνείδησης βασίζεται στις βιωμένες εμπειρίες και όχι στον καθαρά υποκειμενικό ορθολογισμό. Όλοι οι νόμοι της φύσης υπάρχουν μέσα μας, και αν δεν τους ανακαλύψουμε στον εσωτερικό μας κόσμο δεν θα τους ανακαλύψουμε ποτέ έξω από τον εαυτό μας. Ο Άνθρωπος περιέχεται στο Σύμπαν και το Σύμπαν περιέχεται στον Άνθρωπο. Είναι αληθινό εκείνο που πειραματίζεται κανείς μόνος του και μέσα του. Μόνο η Συνείδηση μπορεί να πειραματιστεί την πραγματικότητα. Η γλώσσα της Συνείδησης είναι συμβολική, βαθιά σημασιολογική και μόνο οι αφυπνισμένοι μπορούν να την καταλάβουν. Όποιος θέλει να αφυπνίσει την Συνείδηση πρέπει να περιορίσει μέσα του όλα τα ανεπιθύμητα στοιχεία που αποτελούν το «Εγώ», το «Μου», το «ο εαυτός Μου», μέσα στα οποία βρίσκεται μοτιλιαρισμένη η ΟΥΣΙΑ.

8. Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΛΥΑΡΙΑ

Η λογική διδακτική καταντά περιορισμένη και επί πλέον χαρακτηρίζεται από τις προθέσεις «εις» και «περί», οι οποίες ποτέ δεν μας οδηγούν στην άμεση εμπειρία του πραγματικού. Τα φαινόμενα της φύσης απέχουν πολύ από το να είναι όπως τα βλέπουν οι επιστήμονες. Σίγουρα μόλις ένα οποιοδήποτε φαινόμενο ανακαλύπτεται, αμέσως αξιολογείται ή ορίζεται από τον τάδε ή τον δείνα δύσκολο όρο της επιστημονικής φλυαρίας. Σαφώς αυτή η δυσκολότατη ορολογία του σύγχρονου επιστημονισμού χρησιμεύει μόνο σαν κάλυμμα της άγνοιας. Η ζωή με όλες τις διαδικασίες της και τα φαινόμενά της, εκτυλίσσεται από λεπτό σε λεπτό, από στιγμή σε στιγμή και όταν ο επιστημονικός νους τη συγκρατεί για να την αναλύσει, εκ των πραγμάτων την σκοτώνει. Οποιοδήποτε συμπέρασμα βγαλμένο από κάποιο φυσικό φαινόμενο, με κανένα τρόπο δεν είναι ίδιο με την συγκεκριμένη πραγματικότητα του φαινομένου. Δυστυχώς ο νους του επιστήμονα, εξαπατημένος από τις προσωπικές του θεωρίες, πιστεύει σταθερά στην πραγματικότητα των συμπερασμάτων του. Ο νους εξαπατημένος όχι μόνο βλέπει στα φαινόμενα την αντανάκλαση των αντιλήψεών του, αλλά επί πλέον (και αυτό είναι το χειρότερο) θέλει (δικτατορικά) να κάνει όλα τα φαινόμενα να συμβούν ακριβώς και απόλυτα όμοια με τις αντιλήψεις που έχει στο διανοητικό του. Το φαινόμενο της διανοητικής ψευδαίσθησης είναι γοητευτικό. Κανείς από όλους αυτούς τους ανόητους επιστήμονες, τους υπεрсύγχρονους δεν θα δεχόταν την πραγματικότητα της ίδιας της ψευδαίσθησης.

Βέβαια οι πολυμαθείς αυτών των καιρών με κανένα τρόπο δεν θα δεχόντουσαν να αξιολογηθούν σαν ΑΠΑΤΗΘΕΝΤΕΣ. Η δύναμη της αυθυποβολής τους έκανε να πιστεύουν στην πραγματικότητα όλων αυτών των αντιλήψεων της επιστημονικής φλυαρίας. Σαφώς ο απατηθείς νους συμπεραίνει ότι είναι συνειδητός και δικτατορικά θέλει, όλες οι διαδικασίες της φύσης να προχωρούν στις περιοχές της πολυμάθειάς του. Μόλις εμφανίζεται ένα νέο φαινόμενο, το ταξινομεί, το κατονομάζει και το τοποθετεί σε αυτό ή εκείνο το μέρος, σαν να το είχε καταλάβει στ' αλήθεια. Είναι χιλιάδες οι όροι που εφευρέθηκαν για να καταγράψουν φαινόμενα, όμως δεν ξέρουν τίποτε οι ψευτοσοφοί πάνω στην πραγματικότητα των όρων.

Σαν ζωντανό παράδειγμα, όλων αυτών που βεβαιώνουμε σε αυτό το κεφάλαιο, αναφέρουμε το ανθρώπινο σώμα. Στο όνομα της αλήθειας, μπορούμε να βεβαιώσουμε με έμφαση ότι αυτό το φυσικό σώμα, είναι απόλυτα άγνωστο για τους σύγχρονους επιστήμονες. Μια επιβεβαίωση αυτού του είδους θα μπορούσε να φανεί πολύ αυθάδης μπροστά στους ποντίφικες της σύγχρονης επιστημολογίας, ασυζητητί αξίζουμε να μας αφορίσουν. Εν τούτοις έχουμε πολύ σταθερές βάσεις για να κάνουμε μια τόσο τρομερή βεβαίωση. Δυστυχώς οι εξαπατημένες διάνοιες είναι τόσο πεπεισμένες για την ψευτοσοφία τους που δεν θα μπορούσαν καθόλου να δεχθούν την ωμή πραγματικότητα της άγνοιάς τους.

Αν λέγαμε στους ιεράρχες της σύγχρονης επιστήμης ότι ο Κόμης Καλλιόστρο του 16^{ου}, 17^{ου} και 18^{ου} αιώνα ζει ακόμα και σήμερα, αν τους λέγαμε ότι ο αξιοπρόσεκτος Παράκελσος, διακεκριμένος και περίφημος ιατρός του μεσαίωνα, υπάρχει ακόμα και σήμερα, να είσαστε σίγουροι ότι θα γελούσαν μαζί μας και δεν θα δέχονταν ποτέ τις διαβεβαιώσεις μας.

Και όμως είναι έτσι: Ζουν σήμερα στην επιφάνεια της γης οι αυθεντικοί Μεταλλαγμένοι, αθάνατοι άνθρωποι με σώματα που χρονολογούνται σε χιλιάδες χιλιάδων έτη πίσω. Ο συγγραφέας αυτού του βιβλίου γνωρίζει τους Μεταλλαγμένους, όμως δεν αγνοεί τον σύγχρονο σκεπτικισμό, την αυταπάτη των επιστημόνων και την κατάσταση άγνοιας των πολυμαθών. Σαν συμπέρασμα με κανέναν τρόπο δεν θα πέφταμε στο σφάλμα να πιστέψουμε ότι οι φανατικοί της επιστημονικής φλυαρίας θα

δέχονταν την πραγματικότητα των δικών μας ασυνήθιστων δηλώσεων. Το σώμα οιοδήποτε Μεταλλαγμένου είναι μια καθαρή πρόκληση στην επιστημονική φλυαρία αυτών των καιρών. Το σώμα οιοδήποτε Μεταλλαγμένου, μπορεί να αλλάξει μορφή και να γυρίσει στην φυσική του κατάσταση χωρίς καμιά βλάβη. Το σώμα οιοδήποτε Μεταλλαγμένου μπορεί να εισχωρήσει στιγμιαία στην τέταρτη κάθετο, και ακόμη να πάρει οποιαδήποτε φυτική ή ζωική μορφή και μετά να ξαναγυρίσει στην φυσική του κατάσταση χωρίς ζημιά. Το σώμα οιοδήποτε Μεταλλαγμένου προκαλεί βίαια τα παλιά βιβλία της επίσημης ανατομίας.

Δυστυχώς καμιά από τις δηλώσεις αυτές δεν θα μπορούσε να πείσει τους απατηθέντες της επιστημονικής φλυαρίας. Αυτοί οι κύριοι, καθισμένοι πάνω στους σταθερούς παπικούς θρόνους τους, ασυζητητί θα μας κοίταζαν με περιφρόνηση, ίσως με θυμό, ίσως και με λίγη λύπη. Όμως η αλήθεια είναι αυτό που είναι και η πραγματικότητα των Μεταλλαγμένων είναι μια αληθινή πρόκληση για κάθε υπερσύγχρονη θεωρία. Ο συγγραφέας γνωρίζει τους Μεταλλαγμένους όμως δεν περιμένει να τον πιστέψει κανείς. Κάθε όργανο του ανθρώπινου οργανισμού είναι ελεγχόμενο από νόμους και δυνάμεις που ούτε από μακριά δεν γνωρίζουν οι απατηθέντες τα επιστημονικής φλυαρίας.

Τα στοιχεία της φύσεως είναι από μόνα τους άγνωστα στην επίσημη επιστήμη. Οι καλύτεροι χημικοί τύποι είναι ελλιπείς. H_2O , δύο άτομα Υδρογόνου και ένα άτομο Οξυγόνου για τον σχηματισμό του νερού, αποβαίνει κάτι εμπειρικό. Αν προσπαθήσουμε να ενώσουμε στο εργαστήριο το οξυγόνο με το υδρογόνο, δεν γίνεται νερό ούτε τίποτε άλλο, γιατί ο τύπος αυτός είναι ελλιπής. Λείπει το στοιχείο της φωτιάς, μόνο με αυτό το αναφερόμενο στοιχείο θα μπορούσε να γίνει το νερό.

Η διανοητικότητα όσο και αν φαίνεται να λάμπει, ποτέ δεν μπορεί να μας οδηγήσει στην εμπειρία του Αληθινού. Η ταξινόμηση των ουσιών και η δύσκολη ορολογία με την οποία αυτές κατονομάζονται, χρησιμεύει μόνο σαν κάλυμμα της άγνοιας. Το να πιστεύει η διάνοηση ότι αυτή ή η άλλη ουσία έχει καθορισμένο όνομα και χαρακτηριστικά γίνεται παράλογο και ανυπόφορο. Γιατί ο νους κορδώνεται σαν παντογνώστης; Γιατί αυτοαπατάται πιστεύοντας ότι οι ουσίες και τα φαινόμενα είναι όπως αυτός πιστεύει ότι είναι; Γιατί θέλει η διάνοηση να είναι η Φύση ένα τέλειο αντίγραφο όλων των δικών της θεωριών, αντιλήψεων, γνωμών, δογμάτων, προκαταλήψεων, προδικάσεων; Πραγματικά τα φυσικά φαινόμενα δεν είναι όπως πιστεύεται ότι είναι, και οι ουσίες και δυνάμεις της Φύσης με κανένα τρόπο δεν είναι όπως η διάνοηση νομίζει ότι είναι.

Η αφυπνισμένη Συνείδηση δεν είναι ο νους, ούτε η μνήμη, ούτε τίποτα. Μόνο η απελευθερωμένη Συνείδηση μπορεί να πειραματιστεί από μόνη της και άμεσα την πραγματικότητα της ζωής ελεύθερης στην κίνησή της. Όμως πρέπει να διαβεβαιώσουμε με έμφαση ότι ενώ μέσα μας βρίσκεται οποιοδήποτε υποκειμενικό στοιχείο, η συνείδηση θα συνεχίσει να είναι μποτιλιαρισμένη σε αυτό το στοιχείο και συνεπώς δεν θα μπορέσει να γευτεί την τέλεια και συνεχή φώτιση.

9. Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

Ο σπινθηροβόλος διανοουμενισμός σαν λειτουργικότητα εκφραζόμενη από το ψυχολογικό Εγώ, είναι αναμφίβολα ο Αντίχριστος. Όσοι υποθέτουν ότι ο Αντίχριστος είναι ένα πρόσωπο περίεργο γεννημένο εδώ ή σε εκείνο το μέρος της γης ή ερχόμενο από την μια ή την άλλη χώρα σίγουρα είναι απόλυτα λανθασμένοι. Έχουμε πει με έμφαση ότι ο Αντίχριστος δεν είναι με κανένα τρόπο ένα καθορισμένο άτομο αλλά όλα τα άτομα. Σαφώς ο Αντίχριστος βρίσκεται στα βάθη κάθε ανθρώπου και εκφράζεται με ποικίλες μορφές. Η διάνοηση εξυπηρετώντας το Πνεύμα είναι χρήσιμη. Η διάνοηση χωρισμένη από το Πνεύμα γίνεται άχρηστη. από τον διάνοηση χωρίς πνευματικότητα ξεπηδούν οι διανοητικοί απατεώνες ζωντανή ένδειξη του Αντίχριστου. Σαφώς ο απατεώνας στον εαυτό του και από μόνος του είναι ο Αντίχριστος. Δυστυχώς ο σημερινός κόσμος με όλες τις τραγωδίες και τις μιζέριες του κυβερνάται από τον Αντίχριστο. Η χαοτική κατάσταση που βρίσκεται η ανθρωπότητα σήμερα αναμφισβήτητα οφείλεται στον Αντίχριστο. Ο άνομος για τον οποίο μίλησε ο Παύλος από την Ταρσό στις επιστολές του είναι σίγουρα η ωμή πραγματικότητα αυτών των καιρών.

Ο άνομος ήρθε ήδη και εκδηλώνεται οπουδήποτε, σίγουρα, έχει το χάρισμα της πανταχού παρουσίας. Συζητάει στα καφενεία, ανοίγει δουλειές στον ΟΗΕ, κάθεται αναπαυτικά στην Γενεύη, πραγματοποιεί εργαστηριακά πειράματα, εφευρίσκει βόμβες, τηλεκατευθυνόμενους πυραύλους, ασφυξιογόνα αέρια, βακτηριολογικά όπλα κ.λ.π. Γοητευμένος ο Αντίχριστος με τον ίδιο του τον διανοουμενισμό, απόλυτη αποκλειστικότητα των πολυμαθών, πιστεύει ότι γνωρίζει όλα τα φαινόμενα της φύσης. Ο Αντίχριστος νομίζοντας τον εαυτό του παντογνώστη, εγκλωβισμένος μέσα σε όλο τον σαπιότοπο των θεωριών του, απορρίπτει οτιδήποτε μοιάζει με θεϊκό ή λατρεύεται. Η αυτάρκεια του Αντίχριστου, η υπερηφάνεια και η υπεροψία που έχει είναι κάτι το ανυπόφορο. Ο Αντίχριστος μισεί θανάσιμα τις Χριστιανικές αρετές της πίστεως, την υπομονή και την ταπεινοφροσύνη.

Κάθε γόνατο γονατίζει εμπρός στον Αντίχριστο. Εκείνος εφεύρε υπερηχητικά αεροπλάνα, θαυμαστά καράβια, πολυτελή αυτοκίνητα, εκπληκτική φάρμακα κ.λ.π. Σε αυτές τις συνθήκες ποιος θα τολμούσε να αμφισβητήσει τον Αντίχριστο; Όποιος τολμά αυτούς τους καιρούς να μιλήσει ενάντια σε όλα αυτά τα θαύματα και δημιουργήματα του Γιου της απώλειας, καταδικάζεται από μόνος του στην κοροϊδία, τον σαρκασμό, την ειρωνεία των ομοίων του και θεωρείται ανόητος και αδαής.

Απαιτεί δουλειά το να κάνουμε να καταλάβουν οι σοβαροί και μελετηροί άνθρωποι, αυτοί που μόνιμοι τους αντιδρούν και προβάλλουν αντίσταση. Είναι φανερό ότι το διανοητικό ζώο, το εσφαλμένα καλούμενο άνθρωπος, είναι ένα ρομπότ προγραμματισμένο με νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια, λύκεια, πανεπιστήμια κ.λ.π. Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι ένα προγραμματισμένο ρομπότ λειτουργεί σύμφωνα με το πρόγραμμα. Με κανέναν τρόπο δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει αν αποπρογραμματιζόταν. Ο Αντίχριστος έφτιαξε το πρόγραμμα με το οποίο προγραμματίζονται τα ανθρωποειδή ρομπότ αυτών των χρόνων της παρακμής.

Το να κάνω αυτές τις διευκρινήσεις, το να τονίζω αυτό που λέω, γίνεται δύσκολα πιστευτό αφού είναι έξω από το πρόγραμμα. Είναι τόσο σοβαρό αυτό το ζήτημα και τόσο τρομερά τα μοιραϊσμάτα του νου, ώστε με κανένα τρόπο οποιοδήποτε ανθρωποειδές ρομπότ δεν θα υποπευόταν ότι το πρόγραμμα είναι άχρηστο, αφού έχει ρυθμιστεί σύμφωνα με το πρόγραμμα και το να αμφισβητεί για αυτό θα του φαινόταν κάτι σαν αίρεση, κάτι ανάρμοστο και παράλογο. Το να αμφισβητεί ένα ρομπότ για το πρόγραμμά του είναι μια παραξενιά, κάτι απόλυτα αδύνατο μιας και η ίδια η ύπαρξή του οφείλεται στο πρόγραμμα. Όμως τα πράγματα

δεν είναι όπως τα σκέφτεται το ανθρωποειδές ρομπότ. Υπάρχει άλλη επιστήμη, άλλη γνώση απαράδεκτη για τα ανθρωποειδή ρομπότ.

Αντιδρά το ανθρωποειδές ρομπότ και έχει δίκιο στην αντίδρασή του, αφού δεν έχει προγραμματιστεί για άλλη επιστήμη ούτε για άλλη καλλιέργεια, ούτε για τίποτα το διαφορετικό από το γνωστό του πρόγραμμα. Ο Αντίχριστος έφτιαξε τα προγράμματα του ανθρωποειδούς ρομπότ και το ρομπότ προσκυνάει ταπεινά εμπρός στον ιδιοκτήτη του. Πως θα μπορούσε να αμφιβάλει το ρομπότ για την σοφία του αφέντη του;

Γεννιέται αθώο και αγνό το μωρό. Η Ουσία όταν εκφράζεται σε κάθε πλάσμα είναι πολύτιμη σε μεγάλο βαθμό. Ασυζητητί η φύση εναποθέτει στους εγκεφάλους των νεογέννητων όλα εκείνα τα άγρια, φυσικά, ζωώδη, κοσμικά, αυθόρμητα, απαραίτητα στοιχεία για την σύλληψη ή την αντίληψη των αληθειών που περιέχονται σε οποιοδήποτε φαινόμενο φυσικό ή αντιληπτό από τις αισθήσεις. Αυτό σημαίνει ότι το νεογέννητο θα μπορούσε να ανακαλύψει από μόνο του την πραγματικότητα κάθε φυσικού φαινομένου. Δυστυχώς επεμβαίνει το πρόγραμμα του Αντίχριστου και οι θαυμαστές ικανότητες που η φύση έχει εναποθέσει στον εγκέφαλο του νεογέννητου γρήγορα καταστρέφονται. Ο Αντίχριστος απαγορεύει σε κάθε γεννώμενο πλάσμα να σκέφτεται διαφορετικά, πρέπει να είναι προγραμματισμένο κατά την διαταγή του Αντίχριστου. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Αντίχριστος μισεί θανάσιμα εκείνη την πολύτιμη ιδιότητα του όντος, γνωστή σαν «ικανότης ενστικτώδους αντίληψης των κοσμικών αληθειών».

Η αγνή επιστήμη, διαφορετική από όλο τον σαπιότοπο των επιστημονικών θεωριών που υπάρχουν εδώ και εκεί, είναι κάτι απαράδεκτο για τα ρομπότ του Αντίχριστου. Πολλούς πόλεμους, πείνες και αρρώστιες έχει δημιουργήσει ο Αντίχριστος σε όλη την γη και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα συνεχίσει πριν φτάσει η τελική καταστροφή. Δυστυχώς έφτασε η ώρα της μεγάλης αποστασίας της αναγγελθείσης από τους προφήτες και κανένα ανθρώπινο όν δεν θα τολμούσε να μιλήσει ενάντια στον Αντίχριστο.

10. ΤΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΕΓΩ

Αυτό το θέμα του εαυτού μου, αυτού που εγώ είμαι, αυτό που σκέφτεται, αισθάνεται και δρα, είναι κάτι που πρέπει να αυτοερευνησουμε βαθιά. Υπάρχουν από οπουδήποτε πολύ ωραίες θεωρίες που τραβάνε και γοητεύουν, όμως δεν θα χρησίμευαν σε τίποτε όλα αυτά αν δεν γνωρίζαμε τον εαυτό μας. Είναι γοητευτικό να σπουδάσει κανείς αστρονομία ή να διασκεδάσει λίγο διαβάζοντας σοβαρά έργα, εν τούτοις είναι ειρωνικό να γίνει πολυμαθής και να μην γνωρίζει τίποτε για τον εαυτό του, για το τι είναι, για την ανθρώπινη προσωπικότητα που έχει. Καθένας είναι πολύ ελεύθερος να σκέφτεται ότι θέλει και η υποκειμενική λογική του διανοητικού ζώου του εσφαλμένα ονομαζόμενου άνθρωπος χρησιμεύει για όλα. Μπορεί να κάνει έναν ψύλλο από ένα άλογο αλλά και ένα άλογο από έναν ψύλλο.. Είναι πολλοί οι διανοούμενοι που ζουν παίζοντας με τον ορθολογισμό και μετά τι; Το να είσαι πολυμαθής δεν σημαίνει ότι είσαι σοφός. Οι αγνοούντες μορφωμένοι αφθονούν σαν τα κακά χόρτα και όχι μόνο δεν ξέρουν, αλλά ούτε που γνωρίζουν ότι δεν ξέρουν. Εννοούνται σαν αγνοούντες μορφωμένοι οι πολυμαθείς που πιστεύουν ότι ξέρουν και ούτε που γνωρίζουν τον εαυτό τους.

Θα μπορούσαμε να διατυπώσουμε όμορφες θεωρίες για το εγώ της ψυχολογίας, όμως δεν είναι ακριβώς αυτό που μας ενδιαφέρει στο κεφάλαιο αυτό. Χρειάζεται να γνωρίσουμε το εαυτό μας με άμεσο τρόπο χωρίς την λυπηρή διαδικασία της εκλογής. Αυτό δεν θα ήταν δυνατό με κανένα τρόπο αν δεν αυτοπαρατηρηθούμε στην πράξη από στιγμή σε στιγμή, από λεπτό σε λεπτό. Δεν πρόκειται να δούμε τους εαυτούς μας μέσα από κάποια θεωρία ή από μια απλή διανοητική θεώρηση. Το ενδιαφέρον είναι να δούμε τους εαυτούς μας άμεσα όπως ακριβώς είναι, μόνο έτσι θα μπορέσουμε να φτάσουμε στην πραγματική γνώση του εαυτού μας. Αν και φαίνεται απίστευτο εμείς όσον αφορά τον εαυτό μας είμαστε γελασμένοι. Πολλά πράγματα που πιστεύουμε ότι δεν έχουμε τα έχουμε και πολλά που πιστεύουμε ότι έχουμε δεν τα έχουμε. Έχουμε σχηματίσει εσφαλμένες αντιλήψεις πάνω στον εαυτό μας και πρέπει να κάνουμε μια καταγραφή για να ξέρουμε τι μας περισσεύει και τι μας λείπει.

Ας υποθέσουμε ότι έχουμε αυτές ή εκείνες τις αρετές που στην πραγματικότητα δεν έχουμε και πολλές αρετές που έχουμε σίγουρα τις αγνοούμε. Είμαστε άνθρωποι κοιμισμένοι, ασυνείδητοι και αυτό είναι το σοβαρό. Δυστυχώς σκεπτόμαστε για τον εαυτό μας το καλλίτερο και ούτε που υποπτευόμαστε ότι είμαστε κοιμισμένοι. Οι ιερές γραφές επιμένουν στην αναγκαιότητα της αφύπνισης, όμως δεν εξηγούν τον τρόπο για να καταφέρει κανείς αυτή την αφύπνιση. Το χειρότερο της περίπτωσης είναι ότι είναι πολλοί αυτοί που έχουν διαβάσει τις ιερές γραφές και ούτε καταλαβαίνουν τουλάχιστον ότι είναι κοιμισμένοι.

Όλος ο κόσμος πιστεύει ότι γνωρίζει τον εαυτό του και ούτε από μακριά δεν υποπτεύεται ότι υπάρχει η Επιστήμη των Πολλών. Πραγματικά το ψυχολογικό Εγώ του καθενός, έρχεται πάντα σαν πολλά. Με αυτό θέλουμε να πούμε ότι έχουμε πολλά Εγώ και όχι μόνο ένα όπως υποθέτουν οι αγνοούντες μορφωμένοι. Με το να αρνείται κανένας την Επιστήμη των Πολλών αποβλακώνει τον εαυτό του, μιας και εκ των πραγμάτων θα ήταν το άκρο των άκρων το να αγνοεί τις εσωτερικές αντιπαραθέσεις που καθένας μας κατέχει.

Θα διαβάσω μια εφημερίδα, λέει το εγώ της διάνοησης. Στο διάβολο τέτοιο διάβασμα, αναφωνεί το κινητικό εγώ. Τι βόλτα και τι διάβασμα, λέει το τρίτο διαφωνώντας, προτιμώ να φάω, πεινώ. Αν μπορούσαμε να δούμε τον εαυτό μας σε έναν ολόσωμο καθρέπτη έτσι όπως είναι, θα ανακαλύπταμε από μόνοι μας, άμεσα, την Επιστήμη των Πολλών. Η ανθρώπινη προσωπικότητα είναι μία μαριονέτα ελεγχόμενη από αόρατες κλωστές. Το εγώ που σήμερα ορκίζεται αιώνια αγάπη για τον Γνωστικι-

σμό αργότερα αντικαθίσταται από άλλο που δεν έχει να κάνει τίποτε με τον όρκο, οπότε το άτομο υπαναχωρεί. Το εγώ που σήμερα ορκίζεται αιώνια αγάπη για μια γυναίκα, αργότερα αντικαθίσταται από άλλο που δεν έχει τίποτα να κάνει με αυτό τον όρκο, οπότε το άτομο ερωτεύεται άλλη και ο πύργος από τα τραπουλόχαρτα σωριάζεται στο πάτωμα.

Το διανοητικό ζώο, το εσφαλμένα ονομαζόμενο άνθρωπος, είναι ένα σπίτι γεμάτο πολύ κόσμο. Δεν υπάρχει τάξη ούτε συμφωνία ανάμεσα στα πολυπληθή εγώ, όλα ερίζουν μεταξύ τους και φιλονικούν για την υπεροχή. Όταν κάποιο από αυτά κατορθώσει τον έλεγχο των κύριων κέντρων της οργανικής μηχανής, αισθάνεται μοναδικό, αφέντης, όμως στο τέλος ανατρέπεται. Θεωρώντας τα πράγματα από αυτή την άποψη, φτάνουμε στο λογικό συμπέρασμα ότι το διανοητικό θηλαστικό δεν έχει πραγματική αίσθηση ηθικής ευθύνης. Ασυζητητί αυτό που λέει η μηχανή ή που κάνει κάποια δεδομένη στιγμή, εξαρτάται αποκλειστικά από το είδος του εγώ που εκείνη την στιγμή την ελέγχει. Λένε ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος, έβγαλε από το σώμα της Μαρίας της Μαγδαληνής επτά δαιμόνια, επτά Εγώ, ζωντανή προσωποποίηση των επτά θανάσιμων αμαρτημάτων. Σαφώς καθένα από αυτά τα επτά δαιμόνια είναι επικεφαλής λεγεώνας, κατά συνέπεια πρέπει να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι ο εσωτερικός Χριστός μπόρεσε να βγάλει από το σώμα της Μαγδαληνής χιλιάδες εγώ. Αναλογιζόμενοι όλα αυτά τα πράγματα μπορούμε να συμπεράνουμε ξεκάθαρα ότι το μόνο άξιο που εμείς έχουμε μέσα μας είναι η ΟΥΣΙΑ, δυστυχώς η ίδια βρίσκεται εγκλωβισμένη ανάμεσα σε όλα αυτά τα πολυπληθή εγώ της Επαναστατικής Ψυχολογίας. Είναι λυπηρό που η Ουσία διαδικάζεται πάντα σύμφωνα με το δικό της μοτιλιάρισμα. Ασυζητητί η Ουσία (ή Συνείδηση που είναι το ίδιο) κοιμάται βαθιά.

11. ΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ

Ένα από τα πιο δύσκολα προβλήματα της εποχής μας είναι πραγματικά ο περίπλοκος λαβύρινθος των θεωριών. Αναμφίβολα τον καιρό αυτό έχουν πολλαπλασιαστεί υπέρμετρα εδώ και εκεί οι ψευτοεσωτεριστικές και ψευτοαποκρυφιστικές σχολές. Η αγορά των ψυχών, βιβλίων και θεωριών είναι φοβερή. Είναι σπάνιος εκείνος ο οποίος μπαίνει στον ιστό τόσων ιδεών αντιφατικών και πετυχαίνει στ' αλήθεια να βρει τον μυστικό δρόμο. Το πιο σοβαρό απ' όλα αυτά είναι η διανοητική γοητεία. Υπάρχει η τάση να τρεφόμαστε αυστηρά με διανοητική μορφή, με ότι φτάνει στο νου μας. Οι τυχοδιώκτες της διάνοησης δεν ευχαριστούνται πια με αυτά τα υποκειμενικά βιβλία γενικού τύπου που αφθονούν στα βιβλιοπωλεία, αλλά τώρα σαν αποκορύφωμα όλων γεμίζουν επίσης με φτηνό ψευτοεσωτερισμό και ψευτοαποκρυφισμό που αφθονεί παντού σαν κακόχορτα. Το αποτέλεσμα όλων αυτών των φλυαριών είναι η σύγχυση και ο αποπροσανατολισμός που εκδηλώνεται στους απατεώνες της διάνοησης. Διαρκώς δέχομαι γράμματα και βιβλία κάθε είδους. Οι αποστολείς όπως πάντα με ρωτούν για αυτή ή την άλλη σχολή, για αυτό ή το άλλο βιβλίο. Εγώ περιορίζομαι στην εξής απάντηση: Αφήστε την νοητική τεμπελιά, δεν σας ενδιαφέρει η ξένη ζωή, διαλύσετε το ζωικό εγώ της περιέργειας, δεν πρέπει να ενδιαφέρεστε για τις ξένες σχολές, σοβαρευτείτε, γνωρίσετε τον εαυτό σας, μελετάτε τον εαυτό σας, παρατηρείστε τον εαυτό σας κ.λ.π. Πραγματικά το σημαντικό είναι να γνωρίσεις τον εαυτό σου βαθιά σε όλα τα νοητικά επίπεδα. Τα σκοτάδια είναι η ασυνειδησία, το φως η Συνείδηση. Πρέπει να επιτρέψουμε στο φως να μπει μέσα στα σκοτάδια μας. Σαφώς το φως έχει την δύναμη να νικήσει τα σκοτάδια. Δυστυχώς οι άνθρωποι κλείνονται στον εαυτό τους, μέσα στο βρώμικο και ακάθαρτο περιβάλλον του νου τους, λατρεύοντας το αγαπημένο τους εγώ. Οι άνθρωποι δεν θέλουν να δώσουν σημασία στο ότι δεν είναι κύριοι της ίδιας τους της ζωής. Σίγουρα ο καθένας ελέγχεται εσωτερικά από πολλά άλλα πρόσωπα. Θέλω να αναφερθώ εμφατικά σε όλο αυτό το πλήθος των εγώ που φέρουμε μέσα μας. Είναι φανερό ότι καθένα από αυτά τα εγώ βάζει στο νου μας αυτό που πρέπει να σκεφτούμε, στο στόμα μας αυτό που πρέπει να πούμε, στην καρδιά μας αυτό που πρέπει να αισθανθούμε κ.λ.π.

Υπ' αυτές τις συνθήκες η ανθρώπινη προσωπικότητα δεν είναι παρά ένα ρομπότ κυβερνούμενο από διάφορα πρόσωπα που ερίζουν για την υπεροχή και που φιλοδοξούν τον ανώτατο έλεγχο στα κύρια κέντρα της οργανικής μηχανής. Στο όνομα της αλήθειας πρέπει να βεβαιώσουμε σοβαρά ότι το φτωχό διανοητικό ζώο το εσφαλμένα ονομαζόμενο άνθρωπος, αν και νομίζει τον εαυτό του πολύ ισορροπημένο, ζει σε μια απόλυτη ψυχολογική ανισορροπία. Το διανοητικό θηλαστικό με κανένα τρόπο δεν είναι πολύπλευρο, αν ήταν έτσι θα ήταν ισορροπημένο. Το διανοητικό ζώο είναι δυστυχώς μονόπλευρο και αυτό φαίνεται μέχρι κορεσμού. Πως θα μπορούσε να ισορροπήσει το λογικό ανθρωποειδές; Για να υπάρχει τέλεια ισορροπία χρειάζεται αφυπνισμένη Συνείδηση. Μόνο το φως της Συνείδησης κατευθυνόμενο όχι από τις γωνίες αλλά με πλήρη κεντρική μορφή πάνω μας, μπορεί να σταματήσει τις αντιθέσεις, τις ψυχολογικές αντιφάσεις και να εγκαταστήσει σε εμάς την πραγματική εσωτερική ισορροπία. Αν διαλύσουμε όλο αυτό το σύνολο των εγώ που φέρουμε μέσα μας, έρχεται η αφύπνιση της Συνείδησης και σαν συνέπεια η αληθινή ισορροπία του ίδιου μας του ψυχισμού.

Δυστυχώς οι άνθρωποι δεν θέλουν να προσέξουν την ασυνειδησία στην οποία ζουν και κοιμούνται βαθιά. Αν οι άνθρωποι ήταν αφυπνισμένοι καθένας θα αισθανόταν τους γύρω του μέσα του. Αν οι άνθρωποι ήταν αφυπνισμένοι, οι γύρω μας θα μας αισθάνονταν μέσα τους. Τότε σαφώς οι πόλεμοι δεν θα υπήρχαν και η Γη ολόκληρη θα ήταν ένας παράδεισος.

Το φως της Συνείδησης με το να μας δώσει πραγματική ψυχολογική ισορροπία, έρχεται να βάλει το κάθε πράγμα στην θέση του και ότι πρώτα ερχόταν σε προσωπική σύγκρουση με μας, εκ των πραγμάτων μένει στην κατάλληλη θέση του. Είναι τέτοια η ασυνειδησία του πλήθους που δεν είναι ικανοί ούτε να βρουν την υπάρχουσα σχέση ανάμεσα στο φως και την Συνείδηση. Ασυζητητί φως και Συνείδηση είναι δύο όψεις του ίδιου πράγματος. Όπου υπάρχει φως υπάρχει και Συνείδηση. Η ασυνειδησία είναι σκοτάδι και το τελευταίο υπάρχει μέσα μας. Μόνο μέσα από την ψυχολογική αυτοπαρατήρηση επιτρέπουμε στο φως να διεισδύσει στα δικά μας σκοτάδια.

«Το φως ήρθε στα σκοτάδια, όμως τα σκοτάδια δεν το κατάλαβαν».

12. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΙΑΝΟΙΕΣ

Υπάρχουν παντού πολλοί απατεώνες του πνεύματος, χωρίς θετικό προσανατολισμό και δηλητηριασμένοι από τον αηδιαστικό σκεπτικισμό. Σίγουρα το αποκρουστικό δηλητήριο του σκεπτικισμού, μόλυνε τους ανθρώπινους νόες με ανησυχητικό τρόπο τον 18^ο αιώνα. Πριν από τον αιώνα εκείνο, το περίφημο νησί Νομτραβάδα ή Ενκουβιέρτα τοποθετημένο απέναντι από τις ισπανικές ακτές γινόταν ορατό και από συνέχεια. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τέτοιο νησί βρίσκεται στην 4^η διάσταση. Είναι πολλά τα ανέκδοτα σχετικά με το μυστηριώδες νησί. Μετά τον 18^ο αιώνα το νησί αυτό χάθηκε στην αιωνιότητα και κανείς δεν ξέρει τίποτε γι' αυτό.

Στην εποχή του βασιλιά Αρθούρου και των ιπποτών της στρογγυλής τράπεζας, τα στοιχειώδη της φύσης εκδηλώνονταν παντού εισβάλλοντας βαθιά στην φυσική μας ατμόσφαιρα. Υπάρχουν ακόμη πολλοί μύθοι για καλικάντζαρους και Νηρηίδες που ακόμη αφθονούν στην πράσινη Έριμ, την Ιρλανδία. Δυστυχώς όλα αυτά τα ωραία πράγματα, όλη αυτή η ομορφιά της ψυχής του Κόσμου, δεν τα αντιλαμβάνεται πια η ανθρωπότητα, εξ αιτίας των ψευτοφιλοσόφων, των απατεώνων του πνεύματος και της δυσανάλογης ανάπτυξης του κτηνώδους Εγώ. Σήμερα οι ψευτοσοφοί κρυφογελούν με τα πράγματα αυτά, δεν τα παραδέχονται αν και κατά βάθος δεν έχουν πετύχει ακόμα την ευτυχία.

Αν ο κόσμος καταλάβαινε ότι έχουμε τρεις διάνοιες άλλος πετεινός θα τους λαλούσε, ίσως ενδιαφέρονταν γι' αυτές τις σπουδές. Δυστυχώς οι αγνοούντες μορφωμένοι, απορροφημένοι από την δύσκολη πολυμάθειά τους, δεν έχουν καιρό να ασχοληθούν σοβαρά με τις σπουδές μας. Αυτοί οι φτωχοί άνθρωποι είναι αυτόρκει, υπερηφανεύονται για την κούφια πνευματικότητά τους, πιστεύουν ότι βαδίζουν στον σωστό δρόμο και δεν υποψιάζονται καθόλου ότι βρίσκονται μπλεγμένοι σε αδιέξοδο.

Στο όνομα της αλήθειας πρέπει να πούμε ότι έχουμε τρεις διάνοιες σε σύνθεση. Την πρώτη μπορούμε και οφείλουμε να την ονομάσουμε αισθησιακή διάνοια, την δεύτερη ενδιάμεση διάνοια και την τρίτη Εσωτερική διάνοια. Και τώρα ας μελετήσουμε ξεχωριστά και συνετά τις τρεις αυτές διάνοιες:

Αναμφίβολα η διάνοια των αισθήσεων ή αισθησιακή διάνοια επεξεργάζεται τις ιδέες περιεχομένου, διαμέσου των εξωτερικών αισθήσεων αντίληψης. Με τις συνθήκες αυτές η αισθησιακή διάνοια είναι φοβερά υλιστική και αδαής, δεν δέχεται τίποτε που δεν αποδεικνύεται με φυσικό τρόπο. Οπωσδήποτε οι ιδέες περιεχομένου της αισθησιακής διάνοιας έχουν σαν βάση τα εξωτερικά δεδομένα των αισθήσεων. Αναμφίβολα αυτή δεν μπορεί να ξέρει τίποτε για το πραγματικό, για την αλήθεια, για τα μυστήρια της ζωής και του θανάτου, για την ψυχή και το πνεύμα κ.λ.π. Για τους απατεώνες της διανόησης που είναι φυλακισμένοι τελείως στα εξωτερικά αισθητήρια και εγκλωβισμένοι στις αντιλήψεις με περιεχόμενο της διάνοιας των αισθήσεων, οι εσωτερικές μας σπουδές τους φαίνονται τρελές. Μέσα στην λογική, την χωρίς λογική, στον κόσμο του παραλόγου, έχουν δικίο επειδή είναι περιορισμένοι από τον εξωτερικό κόσμο των αισθήσεων. Πως θα μπορούσε η αισθησιακή διάνοια να δεχθεί κάτι που δεν προέρχεται από τα εξωτερικά αισθητήρια; Αν τα δεδομένα των αισθήσεων χρησιμεύουν σαν κρυφό ελατήριο για όλες τις λειτουργίες της αισθησιακής διάνοιας, είναι φανερό ότι αυτές θα παράγουν αισθησιακές ιδέες.

Η ενδιάμεση διάνοια είναι διαφορετική, όμως δεν ξέρει τίποτε σε άμεση μορφή για το πραγματικό, αλλά περιορίζεται να πιστεύει και αυτό είναι όλο. Στην ενδιάμεση διάνοια βρίσκονται οι θρησκευτικές πίστεις, τα απαράβατα δόγματα κ.λ.π.

Η εσωτερική διάνοια είναι βασική για την άμεση εμπειρία της αλήθειας. Αναμφίβολα η εσωτερική διάνοια επεξεργάζεται τις αντιλήψεις περιεχομένου της από τα δεδομένα που προμηθεύεται από την υπέρτατη συνείδηση του Είναι. Ασυζητητί η

συνείδηση μπορεί να δοκιμάσει και να πειραματισθεί το πραγματικό. Είναι αναμφίβολο ότι η συνείδηση γνωρίζει πραγματικά. Όμως η συνείδηση, για την εκδήλωσή της, χρειάζεται ένα μέσον, ένα όργανο δράσης και αυτό είναι η εσωτερική διάνοια. Η Συνείδηση γνωρίζει απ' ευθείας την αλήθεια κάθε φυσικού φαινομένου και μπορεί να την εκφράσει μέσα από την εσωτερική διάνοια. Το άνοιγμα της εσωτερικής διάνοιας θα ήταν το κατάλληλο, για το σκοπό να φύγουμε από τον κόσμο των αμφιβολιών και της άγνοιας. Αυτό σημαίνει ότι μόνο ανοίγοντας την εσωτερική διάνοια γεννιέται η αληθινή πίστη στον άνθρωπο.

Αν παρατηρήσουμε αυτό το ζήτημα από άλλη σκοπιά, θα πούμε ότι ο υλιστικός σκεπτικισμός είναι το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της άγνοιας. Σίγουρο είναι ότι οι αγνοούντες μορφωμένοι καταλήγουν 100% σκεπτικιστές.

Η πίστη είναι άμεση αντίληψη του πραγματικού, βασική σοφία, εμπειρία αυτού που είναι πολύ μακριά από τα αισθήματα και το νου. Ας ξεχωρίσουμε την πίστη από την πεποίθηση. Οι πεποιθήσεις τοποθετούνται στην ενδιάμεση διάνοια. Η πίστη είναι χαρακτηριστικό της εσωτερικής διάνοιας. Δυστυχώς υπάρχει πάντα γενική ροπή στο να γίνεται πάντα σύγχυση ανάμεσα στην πίστη και την πεποίθηση. Αν και φαίνεται παράδοξο θα τονίσουμε το εξής: «Όποιος έχει πίστη δεν χρειάζεται να πιστεύει». Η αυθεντική πίστη είναι εμπειρική γνώση, ακριβής επίγνωση, άμεση πείρα. Εδώ και πολλούς αιώνες συμβαίνει να συγχέεται η πίστη με την πεποίθηση και έτσι τώρα χρειάζεται πολλή δουλειά για να καταλάβει ο κόσμος ότι η πίστη είναι πραγματική σοφία και όχι μάταιη πεποίθηση.

Οι σοφές δραστηριότητες της εσωτερικής διάνοιας έχουν σαν ουσιώδη κίνητρα όλα αυτά τα καταπληκτικά δεδομένα της γνώσης που περιέχει η συνείδηση. Όποιος έχει ανοίξει την εσωτερική διάνοια, θυμάται τις προηγούμενες ζωές του, γνωρίζει τα μυστήρια της ζωής και του θανάτου, όχι από αυτό που διάβασε ή από αυτό που κάποιος είπε, όχι από αυτό που πίστεψε ή δεν πίστεψε αλλά από άμεση πληροφόρηση, ζωντανή, φοβερά πραγματική.

Αυτά που λέμε φυσικά δεν μπορεί να τα δεχθεί η εξωτερική διάνοια, γιατί ξεφεύγουν από την κυριαρχία της, δεν έχουν καμία σχέση με τα εξωτερικά αισθητηριακά νοήματά της, είναι κάτι ξένο για τις αντιλήψεις περιεχομένου της, για εκείνο που την διδάξανε στο σχολείο ή εκείνο που έμαθε σε διάφορα βιβλία κ.λ.π. Ούτε και η ενδιάμεση διάνοια δέχεται αυτά που έχουμε πει γιατί είναι αντίθετα με τις πεποιθήσεις της. Αποδυναμώνει αυτό που την έκαναν να μάθει απ' έξω οι θρησκευτικοί της δάσκαλοι.

Ο Ιησούς Χριστός ειδοποίησε τους μαθητές του λέγοντας: «Προσοχή στη ζύμη των γραμματέων και των φαρισαίων». Ο Ιησούς Χριστός με τα λόγια αυτά αναφέρεται σαφώς στις θεωρίες των αγνοούντων μορφωμένων και στους υποκριτές φαρισαίους. Η διδασκαλία των Σαδδουκαίων βρίσκεται στην αισθησιακή διάνοια και είναι η διδασκαλία των πέντε αισθήσεων. Η διδασκαλία των Φαρισαίων βρίσκεται τοποθετημένη στην ενδιάμεση διάνοια, αυτό είναι αναμφισβήτητο, αναντίρρητο. Είναι φανερό ότι οι φαρισαίοι μαζεύονται στις λειτουργίες τους για να πουν ότι είναι καλοί άνθρωποι, για να προσποιούνται μπροστά στους άλλους, αλλά ποτέ δεν εργάζονται για τον εαυτό τους.

Δεν θα ήταν δυνατόν να ανοίξει η εσωτερική διάνοια αν δεν μάθουμε να σκεπτόμαστε ψυχολογικά. Προφανώς όταν αρχίζει κανείς να παρατηρεί τον εαυτό του, είναι σημάδι ότι αρχίζει να σκέπτεται ψυχολογικά.

Όσο δεν δέχεται κανείς την πραγματικότητα της προσωπικής του ψυχολογίας και την δυνατότητα να αλλάξει, αναμφίβολα δεν αισθάνεται την ανάγκη της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης. Όταν κανείς δέχεται την διδασκαλία των πολλών Εγώ και καταλαβαίνει την ανάγκη να εξαλείψει τα διαφορετικά Εγώ που φορτώνουν τον

ψυχισμό του, με σκοπό να ελευθερώσει την συνείδησή του, την ουσία, τότε πραγματικά και με προσωπικό ενδιαφέρον αρχίζει την ψυχολογική του αυτοπαρατήρηση. Προφανώς η εξάλειψη των ανεπιθύμητων στοιχείων που φέρουμε στον ψυχισμό μας, προκαλεί το άνοιγμα της εσωτερικής διάνοιας. Αυτό σημαίνει ότι το άνοιγμα αυτό είναι κάτι που πραγματοποιείται βαθμιαία, σύμφωνα με τον ρυθμό που εξαλείφονται τα ανεπιθύμητα στοιχεία που κρατάμε μέσα στην ψυχή μας. Όποιος μπορέσει να εξαφανίσει 100% από το εσωτερικό του τα ανεπιθύμητα στοιχεία, θα ανοίξει και 100% την εσωτερική του διάνοια. Ένα τέτοιο άτομο θα κατέχει την πραγματική πίστη. Τώρα λοιπόν μπορούμε να καταλάβουμε τα λόγια του Χριστού: «Αν είχες πίστη ως κόκκον σινάπεως, θα μπορούσες να κινήσεις βουνά».

13. ΜΝΗΜΗ-ΔΟΥΛΕΙΑ

Ασυζητητί κάθε άνθρωπος έχει την δική του ιδιαίτερη ψυχολογία, αυτό είναι αναπόφευκτο, αναμφισβήτητο. Δυστυχώς οι άνθρωποι δεν το σκέπτονται ποτέ και πολλοί ούτε που το δέχονται επειδή είναι παγιδευμένοι από την αισθησιακή διάνοια. Οποιοσδήποτε δέχεται την πραγματικότητα του φυσικού του σώματος, γιατί μπορεί να το δει και να το ψηλαφίσει, όμως η ψυχολογία είναι διαφορετικό θέμα. Δεν γίνεται αντιληπτή από τις πέντε αισθήσεις και έτσι υπάρχει η γενική τάση να απορριφθεί ή απλώς να υποτιμηθεί και να περιφρονηθεί αξιολογούμενη σαν κάτι χωρίς σημασία. Αναμφίβολα το να αρχίσει κάποιος την αυτοπαρατήρηση είναι δείγμα αλάνθαστο ότι έχει δεχθεί την φοβερή πραγματικότητα της ίδιας του της ψυχολογίας. Είναι σαφές ότι κανείς δεν θα προσπαθούσε να αυτοπαρατηρηθεί αν δεν έβρισκε πρώτα ένα βασικό κίνητρο. Εκείνος που ξεκινά την αυτοπαρατήρηση γίνεται ένα άτομο πολύ διαφορετικό από τα άλλα. Εκ των πραγμάτων δείχνει την δυνατότητα κάποιας αλλαγής.

Δυστυχώς οι άνθρωποι δεν θέλουν να αλλάξουν, είναι ευχαριστημένοι με την κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Προκαλεί πόνο να δει κανείς πως οι άνθρωποι γεννιούνται, αναπτύσσονται, αναπαράγονται σαν τα ζώα, υποφέρουν απερίγραπτα και πεθαίνουν χωρίς να ξέρουν γιατί.

Η Αλλαγή είναι κάτι το βασικό αλλά αδύνατο αν δεν ξεκινάμε με την ψυχολογική αυτοπαρατήρηση. Είναι απαραίτητο να αρχίσουμε να βλέπουμε τον εαυτό μας με τον σκοπό της αυτογνωσίας, μιας και στ' αλήθεια το λογικό ανθρωποειδές δεν γνωρίζει τον εαυτό του. Όταν ένας ανακαλύπτει ένα ψυχολογικό ελάττωμα, πραγματικά έχει κάνει ένα μεγάλο βήμα γιατί αυτό θα του επιτρέψει να το μελετήσει έως και να το περιορίζει ριζικά. Στ' αλήθεια τα ψυχολογικά μας ελαττώματα είναι πολυάριθμα, και 10.000 γλώσσες να είχαμε για να μιλήσουμε και σιδερένιο ουρανίσκο δεν θα κατορθώναμε να τα απαριθμήσουμε όλα πλήρως. Το πιο σοβαρό απ' όλα είναι ότι δεν αντιλαμβανόμαστε την τρομακτική πραγματικότητα οποιουδήποτε ελαττώματος. Πάντοτε το κοιτάμε μάτια χωρίς να του δίνουμε την δέουσα προσοχή, το βλέπουμε σαν κάτι χωρίς σημασία. Όταν δεχόμαστε την Επιστήμη των Πολλών και καταλαβαίνουμε την ωμή πραγματικότητα των επτά δαιμονίων που ο Ιησούς Χριστός έβγαλε από το σώμα της Μαρίας Μαγδαληνής, τότε ο τρόπος σκέψης μας, όσον αφορά τα ψυχολογικά ελαττώματα, παθαίνει μια βαθιά αλλαγή. Βεβαιώνουμε με έμφαση ότι η Επιστήμη των Πολλών είναι 100% Θιβετανική και Γνωστική.

Στ' αλήθεια δεν είναι κάτι το ευχάριστο να ξέρουμε ότι μέσα μας ζουν εκατοντάδες και χιλιάδες ψυχολογικά πρόσωπα. Κάθε ψυχολογικό ελάττωμα είναι ένα πρόσωπο διαφορετικό μέσα μας εδώ και τώρα. Τα επτά δαιμόνια που ο μεγάλος Δάσκαλος Ιησούς Χριστός έβγαλε από το σώμα της Μαρίας Μαγδαληνής είναι τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα: Θυμός, Ασέλγεια, Φθόνος, Υπερηφάνεια, Λαιμαργία, Τεμπελιά, Απληστία. Φυσικά καθένα από τα δαιμόνια αυτά είναι επικεφαλής μιας Λεγεώνας.

Στην αρχαία Αίγυπτο των Φαραώ, ο Μύστης έπρεπε να περιορίσει από την εσωτερική του φύση τα κόκκινα δαιμόνια του Σετ, αν ήθελε να πετύχει την αφύπνιση της Συνείδησης.

Αφού δει την πραγματικότητα των ψυχολογικών ελαττωμάτων ο μαθητής επιθυμεί ν' αλλάξει, δεν θέλει να συνεχίσει να ζει στην κατάσταση αυτή με τόσο κόσμο μέσα στον ψυχισμό του και τότε αρχίζει την αυτοπαρατήρηση. Κατά το μέτρο που προοδεύουμε στην εσωτερική Δουλειά μπορούμε να επαληθεύσουμε από μόνονι μας μια πολύ ενδιαφέρουσα τακτοποίηση στο σύστημα περιορισμού. Εκπλήσσεται κανείς όταν ανακαλύπτει μια τάξη στην Δουλειά την σχετική με τον περιορισμό των

πολυπληθών ψυχικών ακολούθων που προσωποποιούν τα σφάλματά μας. Το πιο ενδιαφέρον απ' όλα αυτά είναι ότι μια τέτοια τακτοποίηση στον περιορισμό των ελαττωμάτων γίνεται με κλιμακωτή μορφή και διαδικάζεται σύμφωνα με την διαλεκτική της Συνείδησης.

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ Η ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΝΑ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ ΤΗ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ. ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΧΟΥΝ ΔΕΙΞΕΙ ΟΤΙ Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗΝ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΗ από ΤΟ ΙΔΙΟ ΜΑΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΒΑΘΥ ΕΙΝΑΙ.

Πρέπει να διευκρινίσουμε ότι υπάρχει μια ριζική διαφορά ανάμεσα στο Εγώ και στο Είναι. Το Εγώ ποτέ δεν θα μπορούσε να βάλει τάξη σε ψυχολογικά ζητήματα γιατί από μόνο του είναι το αποτέλεσμα της αταξίας.

ΜΟΝΟ ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΣΤΗΣΕΙ ΤΗΝ ΤΑΞΗ ΣΤΟΝ ΨΥΧΙΣΜΟ ΜΑΣ. ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΙΝΑΙ. Ο ΛΟΓΟΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΤΟ ΕΙΝΑΙ.

Η τακτοποίηση στη δουλειά της αυτοπαρατήρησης, η εκδίκαση και ο περιορισμός των ψυχολογικών μας ακολούθων γίνεται σαφής από την κριτική αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης. Σε όλα τα ανθρώπινα όντα η αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης υπάρχει σε λανθάνουσα κατάσταση, όμως αναπτύσσεται βαθμιαία όσο την χρησιμοποιούμε. Τέτοια αίσθηση μας επιτρέπει να αντιλαμβανόμαστε άμεσα και όχι μέσα από απλούς διανοητικούς συνδυασμούς τα διάφορα Εγώ που ζουν μέσα στον Ψυχισμό μας. Αυτό το θέμα των αισθητηριακών υπεραντιλήψεων άρχισε να μελετάται στο πεδίο της παραψυχολογίας και εκ των πραγμάτων αποδείχτηκε σε πολλά πειράματα που πραγματοποιήθηκαν και για τα οποία υπάρχουν έγγραφα στοιχεία. Όσοι αρνούνται την πραγματικότητα των αισθητηριακών υπεραντιλήψεων είναι αδαείς 100%, απατεώνες της διάνοησης, μοπτιλιαρισμένοι στη διάνοια των αισθήσεων.

Εν τούτοις η αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης, είναι κάτι βαθύτερο, πάει πολύ πιο μακριά από τα απλά θεωρήματα της παραψυχολογίας, μας επιτρέπει την εσωτερική αυτοπαρατήρηση και την πλήρη επαλήθευση της φοβερής υποκειμενικής πραγματικότητας των διαφόρων δικών μας ψυχικών ακολούθων. Η διαδοχική τακτοποίηση των διαφόρων μερών της εργασίας, των σχετικών με αυτό το τόσο σοβαρό θέμα του περιορισμού των ψυχικών ακολούθων, μας επιτρέπει να ανακαλύψουμε μια «Μνήμη Δουλειάς» πολύ ενδιαφέρουσα και πολύ χρήσιμη στην εσωτερική ανάπτυξη. Αυτή η Μνήμη Δουλειάς είναι απόλυτα βέβαιο ότι μπορεί να μας δώσει διάφορες ψυχολογικές φωτογραφίες των διαφόρων σταθμών της περασμένης ζωής. Όλες μαζί θα έφερναν στην φαντασία μας μια ζωντανή εικόνα αλλά και απέχθεια αυτού που υπήρξαμε, πριν αρχίσουμε την ριζική ψυχομετατροπική εργασία.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ποτέ δεν θα επιθυμούσαμε να επιστρέψουμε σε αυτή την τρομερή μορφή, ζωντανή εικόνα αυτού που υπήρξαμε. από αυτή την άποψη μία τέτοια ψυχολογική φωτογραφία θα γινόταν χρήσιμη σαν μέσο αντιμετώπισης ανάμεσα σε ένα τροποποιημένο παρόν και ένα παρελθόν ταγγό, βαρύ και δυσάρεστο. Η Μνήμη δουλειάς γράφεται πάντα βάσει διαδοχικών ψυχολογικών γεγονότων καταγεγραμμένων από το κέντρο της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης.

Υπάρχουν στον ψυχισμό μας στοιχεία ανεπιθύμητα που ούτε από μακριά υποπτευόμαστε. Το να ανακαλύψει ένας άνθρωπος τίμιος, ανίκανος να πάρει ποτέ τίποτα το ξένο, αξιοσέβαστος και άξιος κάθε τιμής, να ανακαλύψει με ασυνήθιστο τρόπο μια σειρά από ληστές-εγώ που κατοικούν στις πιο βαθιές ζώνες του ίδιου του ψυχισμού, είναι κάτι τρομακτικό, όμως δεν είναι αδύνατο. Το να ανακαλύψει μια

εξαιρετική σύζυγος όλο μεγάλες αρετές ή μια κοπέλα πνευματώδης με θαυμάσια μόρφωση, με την αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης, ότι στον ψυχισμό της ζει μια ομάδα από ασυνήθιστα πορνο-εγώ, γίνεται αηδιαστικό μέχρι και απαράδεκτο για το διανοητικό κέντρο, όμως είναι δυνατό μέσα στο πεδίο της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης.

14. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ

Το Είναι και το Ξέρω πρέπει να ισορροπούνται αμοιβαία με σκοπό να εγκαταστήσουν στον ψυχισμό μας την φλόγα της κατανόησης. Όταν το Ξέρω είναι μεγαλύτερο από το Είναι, προκαλεί διανοητική σύγχυση παντός είδους. Αν το Είναι είναι μεγαλύτερο από το Ξέρω, μπορεί να δώσει περιπτώσεις τόσο σοβαρές όπως εκείνη του ανόητου άγιου. Στο πεδίο της πρακτικής ζωής συμφέρει να αυτοπαρατηρούμεθα με σκοπό να αυτοανακαλυφθούμε. Είναι ακριβώς η πρακτική ζωή το ψυχολογικό γυμνάσιο μέσα από το οποίο μπορούμε να ανακαλύψουμε τα ελαττώματά μας. Σε κατάσταση επάγρυπνης αντίληψης θα μπορέσουμε να εξακριβώσουμε άμεσα ότι τα κρυμμένα ελαττώματα αναβλύζουν αυθόρμητα. Είναι φανερό ότι το ανακαλυφθέν ελάττωμα πρέπει να δουλευτεί συνειδητά με σκοπό να χωριστεί από τον ψυχισμό μας. Προ πάντων δεν πρέπει να ταυτιζόμαστε με κανένα εγώ-ελάττωμα, αν στ' αλήθεια θέλουμε να το περιορίσουμε. Αν είμαστε πάνω σε μια σανίδα και θέλουμε να την σηκώσουμε για να την τοποθετήσουμε κοντά στον τοίχο, αν συνεχίζουμε να στεκόμαστε επάνω της κάτι τέτοιο θα ήταν αδύνατο. Σαφώς πρέπει να αρχίσουμε από το να απομακρυνθούμε από την σανίδα και με τα χέρια να την σηκώσουμε και να την τοποθετήσουμε στον τοίχο. Παρομοίως δεν πρέπει να ταυτιζόμαστε με κανένα ψυχικό ακόλουθο, αν στ' αλήθεια επιθυμούμε να το χωρίσουμε από τον ψυχισμό μας. Όταν ένας ταυτίζεται με αυτό ή εκείνο το εγώ, εκ των πραγμάτων το ενισχύει αντί να το διαλύσει.

Ας υποθέσουμε ότι ένα εγώ της ασέλγειας αρπάζει μία από τις κινηματογραφικές ταινίες που έχουμε στο διανοητικό κέντρο για να την προβάλλει στην οθόνη του νου σκηνές λαγνείας και σεξουαλικής ασέλγειας. Αν ταυτιστούμε με αυτές τις παθιασμένες σκηνές αναμφίβολα εκείνο το εγώ θα ενδυναμωθεί φοβερά. Όμως αν εμείς δεν ταυτιστούμε με αυτή την οντότητα, την διαχωρίσουμε από τον ψυχισμό μας θεωρώντας την σαν ένα παρείσακτο δαιμόνιο, θα ξεπηδήσει μέσα μας σαφώς η δημιουργική κατανόηση. Μετά θα μπορέσουμε να δώσουμε στον εαυτό μας την πολυτέλεια να κρίνουμε αναλυτικά αυτό το ελάττωμα με τον σκοπό το να συνειδητοποιήσουμε πλήρως.

Το σοβαρό λάθος των ανθρώπων συνίσταται ακριβώς στην ταυτοποίηση και αυτό είναι το λυπηρό. Αν ήξεραν οι άνθρωποι την Επιστήμη των Πολλών, αν κατάλαβαν ότι ούτε η ίδια τους η ζωή τους ανήκει, τότε δεν θα έπεφταν στο λάθος της ταύτισης. Σκηνές θυμού, ζήλιας κ.λ.π. γίνονται χρήσιμες στο πεδίο της πρακτικής ζωής όταν βρισκόμαστε σε διαρκή κατάσταση ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης. Τότε αντιλαμβανόμαστε ότι ούτε οι σκέψεις, ούτε οι επιθυμίες, ούτε οι πράξεις μας ανήκουν. Αναντίρρητα πολλαπλά εγώ επεμβαίνουν σαν κακοί οιωνοί για να βάλουν στον νου μας σκέψεις, στην καρδιά μας επιθυμίες και στο κινητικό μας κέντρο πράξεις κάθε είδους. Είναι λυπηρό που δεν είμαστε κύριοι του εαυτού μας, που διάφορες ψυχολογικές οντότητες κάνουν ότι θέλουν μαζί μας. Δυστυχώς ούτε από μακριά δεν υποπτευόμαστε ότι μας συμβαίνει κάτι τέτοιο και ενεργούμε σαν απλές μαριονέτες ελεγχόμενες από αόρατες κλωστές. Το χειρότερο από όλα αυτά είναι ότι αντί να αγωνιζόμαστε για την ανεξαρτησία μας από όλα αυτά τα τυραννικά μυστικά, κάνουμε το λάθος να τα δυναμώνουμε και αυτό γίνεται όταν ταυτιζόμαστε μαζί τους.

Οποιαδήποτε σκηνή του δρόμου, οποιοδήποτε οικογενειακό δράμα, οποιαδήποτε ανόητη διαμάχη μεταξύ συντρόφων οφείλεται αναμφίβολα σε αυτό ή εκείνο το εγώ και αυτό είναι κάτι που δεν πρέπει να αγνοήσουμε ποτέ. Η πρακτική ζωή είναι ο ψυχολογικός καθρέπτης όπου μπορούμε να δούμε τον εαυτό μας έτσι όπως ακριβώς είμαστε. Αλλά προ πάντων πρέπει να καταλάβουμε την αναγκαιότητα του να δούμε μέσα μας, την ανάγκη της ριζικής αλλαγής, μόνο έτσι θα θελήσουμε να

παρατηρούμε πραγματικά. Όποιος ικανοποιείται από την κατάσταση στην οποία ζει, ο ανόητος, ο τεμπέλης δεν θα αισθανθεί ποτέ την επιθυμία να δει μέσα του. Θα αγαπήσει υπερβολικά τον εαυτό του και με κανένα τρόπο δεν θα αποφασίσει να αναθεωρήσει την συμπεριφορά του και τον τρόπο υπάρξεώς του.

Θα πούμε ξεκάθαρα ότι σε μερικές κωμωδίες, δράματα ή τραγωδίες της πρακτικής ζωής παρεμβαίνουν διάφορα εγώ που χρειάζεται να καταλάβουμε. Σε οποιαδήποτε σκηνή παθιασμένης ζήλιας μπαίνουν στο παιχνίδι εγώ της λαγνείας, της οργής, της αυτοαγάπης, της ζήλιας κ.λ.π., που αργότερα θα πρέπει να κριθούν αναλυτικά καθένα ξεχωριστά, για να τα καταλάβουμε εξ ολοκλήρου με καθαρό σκοπό να τα εξαλείψουμε ολοκληρωτικά. Η κατανόηση είναι κάτι πολύ ελαστικό, γι' αυτό πρέπει να εμβαθύνουμε κάθε φορά και πιο βαθιά. Αυτό που σήμερα καταλαβαίνουμε με έναν τρόπο άγριο θα το καταλάβουμε καλύτερα. Θεωρώντας τα πράγματα από αυτή την σκοπιά μπορούμε να επιβεβαιώσουμε πόσο χρήσιμες είναι οι διάφορες περιστάσεις της ζωής όταν στ' αλήθεια τις χρησιμοποιούμε σαν καθρέφτη για την αυτοανακάλυψη. Με κανένα τρόπο δεν θα προσπαθήσουμε ποτέ να βεβαιώσουμε ότι τα δράματα, οι κωμωδίες και οι τραγωδίες της ζωής γίνονται πάντα όμορφες και τέλειες. Μια τέτοια βεβαίωση θα ήταν παράλογη. Εν τούτοις όσο και αν είναι παράλογες οι διάφορες καταστάσεις της ύπαρξης, καταλήγουν θαυμάσιες για ψυχολογικό γύμνασμα. Η Δουλειά σε σχέση με την διάλυση των διαφόρων στοιχείων που αποτελούν τον εαυτό μας είναι φοβερά δύσκολη. Ανάμεσα στους ρυθμούς του στίχου κρύβεται το έγκλημα. Μέσα στο γλυκό άρωμα των ναών κρύβεται το έγκλημα. Το έγκλημα μερικές φορές γίνεται τόσο εκλεπτυσμένο που συγχέεται με την αγιότητα και τόσο σκληρό που μοιάζει με την γλυκύτητα. Το έγκλημα ντύνεται την τήβεννο των δικαστών, την τουνίκα του Δασκάλου, τα ρούχα του ζητιάνου, το ένδυμα του Κυρίου, μέχρι και το χιτώνα του Χριστού.

Η Κατανόηση είναι βασική, όμως στη Δουλειά της διαλύσεως των ψυχικών ακολούθων, δεν είναι τα πάντα όπως θα δούμε στο επόμενο κεφάλαιο. Γίνεται επείγον, μη αναβλητέο το να συνειδητοποιήσουμε το κάθε Εγώ για να το διαχωρίσουμε από τον ψυχισμό μας, όμως αυτό δεν είναι το τέλος, κάτι άλλο λείπει.

15. Η ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΗ

Φθάσαμε σε ένα σημείο πολύ ακανθώδες δηλαδή την Κουνταλίνη, το πύρινο φίδι των μαγικών μας δυνάμεων, που αναφέρεται σε πολλά κείμενα της ανατολικής σοφίας. Αναμφισβήτητα η Κουνταλίνη έχει τεκμηρίωση και είναι κάτι που αξίζει τον κόπο να ερευνησουμε. Στα κείμενα των αλχημιστών του μεσαίωνα η Κουνταλίνη ήταν η αστρική υπογραφή του ιερού σπέρματος, Στέλλα Μάρις η Παρθένος της Θάλασσας, η οποία οδηγεί σοφά τους εργάτες του Μεγάλου Έργου. Οι Αζτέκοι την ονόμαζαν Τονανθίν, οι Έλληνες Άρτεμη και οι Αιγύπτιοι Ίσις η Θεϊκή Μητέρα της οποίας κανείς θνητός δεν έχει ανασηκώσει το πέπλο.

Δεν χωράει αμφιβολία ότι ο εσωτερικός χριστιανισμός λάτρευε την Αγία Μητέρα Κουνταλίνη, προφανώς αυτή είναι η ΜΑΡΑ ή καλλίτερα θα λέγαμε ΡΑΜ-ΙΟ, Μαρία. Αυτό που δεν προσδιόρισαν οι ορθόδοξες θρησκείες, τουλάχιστον για το εξωτερικό ή κοινό κύκλο, για εξωτερική κυκλοφορία, για το κοινό, είναι η άποψη της Ίσιδος στην ατομική και ανθρώπινη μορφή. Σαφώς μυστικά μόνο δίδασκαν τους μύστες ότι η Θεϊκή Μητέρα υπάρχει ατομικά μέσα σε κάθε ανθρώπινο ον. Δεν είναι άχρηστο να ξεκαθαριστεί με έμφαση ότι ο Θεός Μητέρα, η Ρέα, η Κυβέλη, η Αδωνία ή όπως θέλουμε να την ονομάσουμε είναι μια ατομική παραλλαγή του δικού μας Είναι εδώ και τώρα. Πιο συγκεκριμένα θα πούμε ότι ο καθένας μας έχει την ιδιαίτερη, την ατομική του Θεϊκή Μητέρα. Υπάρχουν στον ουρανό τόσες Μητέρες όσα πλάσματα υπάρχουν πάνω στην γη. Η Κουνταλίνη είναι η μυστηριώδης ενέργεια που κάνει τον κόσμο να υπάρχει, μια άποψη Βράχμα. Στην ψυχολογική της άποψη, παρούσα στην κρυφή ανατομία του ανθρώπινου όντος, η Κουνταλίνη βρίσκεται τυλιγμένη τρεις και μισή φορές μέσα σε κάποιο μαγνητικό κέντρο που κείται στο κόκαλο του κόκκυγα. Εκεί αναπαύεται μονοδιασμένη σαν οποιοδήποτε φίδι η Θεϊκή Πριγκίπισσα. Στο κέντρο αυτού του τσάκρα υπάρχει το θηλυκό τρίγωνο ή Γιόνι όπου είναι εγκατεστημένο το αρσενικό Λίνγκαμ. Στο Λίνγκαμ ατομικό και μαγνητικό που αντιπροσωπεύει την δημιουργική σεξουαλική δύναμη του βράχμα, τυλίγεται το ύψιστο φίδι Κουνταλίνη. Η πύρινη βασίλισσα με μορφή φιδιού ξυπνά με το Σεκρέτουμ Σεκρετόρουμ, με κάποιο αλχημιστικό τέχνασμα που δίδαξα καθαρά στο έργο μου «Το μυστήριο της χρυσής άνθισης». Αναντίρρητα όταν αυτή η θεϊκή δύναμη ξυπνά, ανεβαίνει νικηφόρα από το ακάνθινο κανάλι για να μας αναπτύξει τις δυνάμεις που θεοποιούν. Στην υπερβατική θεϊκή άφατη όψη του, στην ατομική του κατάσταση το θείο φίδι, υπερβαίνοντας το καθαρά φυσιολογικό και ατομικό επίπεδο, είναι όπως ήδη είπα το δικό μας Είναι αλλά παράγωγο. Δεν έχω σκοπό να διδάξω εδώ την τεχνική για την αφύπνιση του αγίου φιδιού. Μόνο θέλω να τονίσω τον ωμό ρεαλισμό του εγώ και την εσωτερική επείγουσα ανάγκη για την διάλυση των διαφόρων μη ανθρώπινων στοιχείων.

Η διάνοια από μόνη της δεν μπορεί να αλλάξει κανένα ψυχολογικό ελάττωμα. Η διάνοια μπορεί να τιτλοφορεί οποιοδήποτε ελάττωμα, να το περάσει από ένα επίπεδο σε άλλα, να το κρύψει από τον εαυτό της ή από τους άλλους, να το συγχωρέσει κ.λ.π. ποτέ όμως δεν θα το εξαλείψει απολύτως. Όταν έχουμε παρατηρήσει ένα ελάττωμα πρέπει να αναλυθεί και να κατανοηθεί ακέραια πριν να προχωρήσουμε στην εξάλειψή του. Η κατανόηση είναι ένα βασικό μέρος, όμως δεν είναι αρκετό, χρειάζεται η εξάλειψη. Χρειαζόμαστε μια δύναμη ανώτερη από τον νου, ικανή να διαλύει ατομικά οποιοδήποτε εγώ-ελάττωμα, που έχουμε ανακαλύψει και υποβάλλει σε βαθιά και λεπτομερή εξέταση.

Ευτυχώς αυτή η δύναμη βρίσκεται πολύ πιο μακριά από το σώμα των φιλοσοφικών και του νου, μολονότι κρατά τους συγκεκριμένους εκθέτες στο κόκαλο του κόκκυγα. Μόλις κατανοήσουμε πλήρως ένα ελάττωμα πρέπει να βυθιστούμε σε βαθύ διαλογισμό ικετεύοντας, παρακαλώντας, ζητώντας από την θεία Μητέρα μας,

την ιδιαίτερη και ατομική να εκμηδενίσει από μέσα μας το ελάττωμα που προηγουμένως έχουμε κατανοήσει. Αυτή είναι η ακριβής τεχνική που χρειάζεται για την εξάλειψη των ανεπιθύμητων στοιχείων που φέρουμε μέσα μας. Η Θεϊκή Μητέρα Κουνταλίνη έχει την δύναμη να κάνει στάχτη οποιοδήποτε υποκειμενικό και μη ανθρώπινο ψυχολογικό ακόλουθο. Χωρίς αυτή την μέθοδο, όλη η προσπάθειά μας για την διάλυση του εγώ είναι άκαρπη, άχρηστη, παράλογη.

16. ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Στο πεδίο της πρακτικής ζωής καθένας έχει το κριτήριό του, τον λίγο πολύ παλιό τρόπο με τον οποίο σκέπτεται και τότε δεν ανοίγεται στο καινούριο. Αυτό είναι αναπόφευκτο. Ο νους του διανοητικού ανθρωποειδούς είναι εκφυλισμένος, βλαμμένος, σε αληθινή κατάσταση παρακμής. Πραγματικά η διάνοηση της σημερινής ανθρωπότητας μοιάζει με μια παλιά μηχανική δομή αδρανής και παράλογη, ανίκανη από μόνη της για οποιοδήποτε φαινόμενο αυθεντικής ελαστικότητας. Λείπει από τον νου η ευκαμψία, βρίσκεται εγκλωβισμένος ανάμεσα σε πολλαπλούς αυστηρούς και αναχρονιστικούς κανόνες. Καθένας έχει το κριτήριό του και καθορισμένους, άκαμπτους κανόνες, μέσα από τους οποίους δρα και αντιδρά ακατάπαυστα. Το πιο σοβαρό είναι ότι οι χιλιάδες των κριτηρίων αντιστοιχούν σε χιλιάδες διεφθαρμένους και παράλογους κανόνες. Εν πάση περιπτώσει οι άνθρωποι δεν αισθάνονται ποτέ εξαπατημένοι, κάθε κεφάλι είναι ένας κόσμος και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μέσα σε τόσους διανοητικούς ελιγμούς υπάρχουν πολλά σοφίσματα διασκεδαστικά και ανυπόφορες ανοησίες. Όμως το στενό κριτήριο του πλήθους ούτε που υποπτεύεται το διανοητικό μποτιλιάρισμα στο οποίο βρίσκεται. Οι σύγχρονοι άνθρωποι με μυαλό κατσαρίδας σκέπτονται το καλύτερο για τον εαυτό τους, περνούν για φιλελεύθεροι, για υπερ-ιδιοφυείς, πιστεύουν ότι έχουν πολύ πλατύ κριτήριο. Οι αγνοούντες μορφωμένοι είναι οι πιο δύσκολοι διότι στην πραγματικότητα, μιλώντας σαν τον Σωκράτη, θα λέγαμε: «όχι μόνο δεν ξέρουν, αλλά επιπλέον αγνοούν ότι δεν ξέρουν».

Οι απατεώνες της διάνοησης προσηλωμένοι στους παλαιούς κανόνες του παρελθόντος διαδικάζονται βίαια ένεκα του δικού τους μποτιλιαρίσματος και αρνούνται με έμφαση την αποδοχή οποιουδήποτε πράγματος αν δεν ταιριάζει μέσα στους χαλύβδινους κανόνες τους. Σκέπτονται οι πολύξεροι μορφωμένοι ότι όλα όσα για τον άλφα ή βήτα λόγο παρεκκλίνουν από τον άκαμπτο δρόμο των οξειδωμένων διαδικασιών τους είναι 100% παράλογα. Έτσι με αυτόν τον τρόπο οι φτωχοί αυτοί άνθρωποι με το τόσο δύσκολο κριτήριο αυτοεξαπατούνται άθλια. Περνούν για ιδιοφυείς οι ψευτοσοφοί αυτής της εποχής, βλέπουν με περιφρόνηση όσους έχουν την τόλμη να απομακρυνθούν από τους παλιούς κανόνες τους. Το χειρότερο από όλα είναι ότι ούτε από μακριά δεν υποπτεύονται την σκληρή πραγματικότητα, την ίδια τους την χονδρότητα. Η διανοητική αγκύλωση των δύστροπων διανοιών είναι τέτοια που φτάνει στο να απαιτεί αποδείξεις για αυτό που είναι το αληθινό, που δεν ανήκει στον νου. Δεν θέλουν να καταλάβουν οι άνθρωποι της ραχιτικής και ανεπεικούς διανοήσεως, ότι η εμπειρία του Αληθινού έρχεται μόνο με την απουσία του Εγώ.

Ασυζητητί με κανένα τρόπο δεν θα ήταν δυνατόν να γνωρίσει κανείς άμεσα τα μυστήρια της ζωής και του θανάτου εφ' όσον δεν ανοίξει μέσα του την Εσωτερική Διάνοια. Είναι σημαντικό να επαναλάβουμε στο κεφάλαιο αυτό ότι μόνο η Υπερθετική Συνείδηση του Είναι μπορεί να γνωρίσει την Αλήθεια. Η Εσωτερική Διάνοια μπορεί να λειτουργήσει μόνο με τα δεδομένα που φέρει η Κοσμική Συνείδηση του Είναι. Η υποκειμενική διάνοηση, με την ορθολογική της διαλεκτική, δεν μπορεί να ξέρει τίποτα πάνω σε αυτό που διαφεύγει της δικαιοδοσίας της. Ξέρουμε πια ότι τα διανοήματα περιεχομένου της ορθολογιστικής διαλεκτικής επεξεργάζονται με βάση τα δεδομένα των αισθήσεων εξωτερικής αντίληψης. Όσοι βρίσκονται μποτιλιαρισμένοι μέσα στις νοητικές διαδικασίες τους και τους σταθερούς τους κανόνες φέρνουν πάντα αντίσταση σε αυτές τις ιδέες. Μόνο διαλύοντας το Εγώ ριζικά και οριστικά είναι δυνατή η αφύπνιση της Συνείδησης και το πραγματικό άνοιγμα της Εσωτερικής Διάνοιας.

Επειδή όμως αυτές οι επαναστατικές δηλώσεις δεν ταιριάζουν μέσα στην σχηματική διαλεκτική λογική, η υποκειμενική αντίδραση των εκφυλιζόμενων

διανοιών αντιστέκεται βίαια. Θέλουν οι φτωχοί άνθρωποι του νου να βάλουν τον ωκεανό μέσα σε ένα ποτήρι, υποθέτουν ότι το πανεπιστήμιο μπορεί να ελέγξει όλη τη σοφία του Σύμπαντος και ότι όλοι οι νόμοι του Κόσμου είναι υποχρεωμένοι να υποστούν τους παλιούς ακαδημαϊκούς τους κανόνες. Ούτε καν υποπτεύονται αυτοί οι ανόητοι, οι γεμάτοι σοφία, την εκφυλιστική κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Μερικές φορές τέτοιοι άνθρωποι, όταν έρχονται στον κόσμο του εσωτερισμού, λάμπουν για μια στιγμή. Γρήγορα όμως σβήνουν σαν μοιραία φωτιά. Εξαφανίζονται από τον κόσμο των πνευματικών ανησυχιών. Τους καταπίνει η διάνοηση και εξαφανίζονται από σκηνής για πάντα. Η επιφανειακή διάνοηση δεν μπορεί να εισχωρήσει στα νόμιμα βάθη του Είναι, όμως οι υποκειμενικές διαδικασίες του ορθολογισμού μπορούν να οδηγήσουν τους ανόητους σε παντοειδή συμπεράσματα πολύ φανταχτερά αλλά παράλογα.

Η τυπική δύναμη των λογικών αντιλήψεων με κανένα τρόπο δεν περιπλέκει την αυθεντική εμπειρία του πραγματικού. Το πειστικό όμως παιχνίδι της ορθολογιστικής διαλεκτικής, αυτογοητεύει τον ορθολογιστή κάνοντάς τον να συγγεί τον γάτο με τον λαγό. Η λαμπρή σειρά ιδεών συγγεί τον απατεώνα της διάνοησης και του δίνει κάποια αυτάρκεια τόσο παράλογη ώστε να απορρίπτει ότι δεν μυρίζει σκόνη βιβλιοθήκης ή πανεπιστημιακή μελάνη. Το «ντελίριουμ τρέμενς» των αλκοολικών μεθυσμένων έχει ξεκάθαρα συμπτώματα, αλλά εκείνο των μεθυσμένων θεωριών συγγείται εύκολα με την μεγαλοφυΐα.

Φτάνοντας στο σημείο αυτό θα πούμε ότι σίγουρα είναι πολύ δύσκολο να ξέρουμε που τελειώνει ο διανοουμενισμός των απατεώνων και που αρχίζει η τρέλα. Όσο συνεχίζουμε εγκλωβισμένοι μέσα στους διανοητικούς και ταγκούς κανόνες της διάνοησης, η εμπειρία του εκτός του νου, του εκτός χρόνου, του πραγματικού θα είναι κάτι περισσότερο από αδύνατη.

17. ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Μερικοί ψυχολόγοι συμβολίζουν την Συνείδηση με ένα μαχαίρι απόλυτα ικανό να διαχωρίσει από εμάς, ότι έχει προσκολληθεί σε εμάς και απορροφά την δύναμή μας. Πιστεύουν αυτοί οι ψυχολόγοι ότι ο μόνος τρόπος διαφυγής από την επήρεια αυτού ή εκείνου του Εγώ είναι η παρατήρησή του με όλο και περισσότερη σαφήνεια κάθε φορά με σκοπό να το κατανοούμε για να γινόμαστε πιο συνειδητοί από το ίδιο. Σκέφτονται οι άνθρωποι αυτοί ότι έτσι στιγμιαία διαχωρίζεται κανείς από αυτό ή εκείνο το Εγώ, αν και ο χωρισμός έχει το πάχος της κοψιάς ενός μαχαίριου. Με τον τρόπο αυτό λένε ότι το Εγώ χωρισμένο από την Συνείδηση μοιάζει σαν κομμένο φυτό. Συνειδητοποίηση οποιουδήποτε Εγώ, κατ' αυτούς, σημαίνει απομάκρυνσή του από τον ψυχισμό μας και καταδίκη του σε θάνατο. Αναντίρρητα μια τέτοια αντίληψη είναι φαινομενικά πειστικότητα, αλλά στην πραγματικότητα δεν γίνεται.

Το Εγώ, που με το μαχαίρι της Συνείδησης κόπηκε από την προσωπικότητά μας αποδιωγμένο σαν μαύρο πρόβατο, συνεχίζει να υπάρχει στον ψυχολογικό χώρο. Μεταβάλλεται σε δαιμόνιο πειρασμού, επιμένει στην παλιννόστησή του, δεν παραιτείται εύκολα, δεν θέλει με κανένα τρόπο να τρώει το πικρό ψωμί της εξορίας. Ζητά κάποια ευκαιρία και με την παραμικρή απροσεξία της φρουράς, ξαναβολεύεται μέσα στον Ψυχισμό μας. Το πιο σοβαρό είναι ότι μέσα στο εξορισμένο Εγώ βρίσκεται πάντοτε αποκλεισμένο ένα ποσοστό Ουσίας, Συνείδησης. Όλοι οι ψυχολόγοι που σκέπτονται έτσι, δεν έχουν κατορθώσει ποτέ να διαλύσουν κανένα από τα Εγώ τους, έχουν πραγματικά αποτύχει. Όσο αποφεύγουν το θέμα της Κουνταλίνης το πρόβλημα είναι πολύ σοβαρό.

Στην πραγματικότητα ο «αχάριστος γιος» δεν προοδεύει ποτέ στην Εσωτερική Δουλειά με τον εαυτό του. Σαφώς «αχάριστος γιος» είναι όλοι εκείνοι που περιφρονούν την Ίσιδα, την ιδιαίτερη και προσωπική Θεϊκή Κοσμική Μητέρα μας. Η Ίσιδα είναι ένα από τα αυτόνομα μέρη του ίδιου μας του Είναι, αλλά παράγεται από αυτό. Η Ίσιδα είναι το φλεγόμενο φίδι των μαγικών μας δυνάμεων: η Κουνταλίνη. Προφανώς μόνο η Ίσιδα έχει απόλυτη δύναμη για την εξόντωση οποιουδήποτε Εγώ. Αυτό είναι αναπόφευκτο, αδύνατον να αναθεωρηθεί, αμετάβλητο. Η λέξη Κουνταλίνη είναι σύνθετη: Κούντα θυμίζει το απαίσιον όργανο Κουνταρτιγουαδόρ. Λίνι είναι όρος των Ατλάντων και σημαίνει Τέλος. Κουνταλίνη λοιπόν σημαίνει: τέλος του απαίσιου οργάνου Κουνταρτιγουαδόρ. Είναι αναγκαίο να μην γίνεται σύγχυση ανάμεσα στην Κουνταλίνη και το Κουνταρτιγουαδόρ.

Έχουμε ήδη πει ότι το φλογισμένο Φίδι των μαγικών μας δυνάμεων βρίσκεται τυλιγμένο τρεις και μισή φορές μέσα σε ορισμένο Μαγνητικό Κέντρο που βρίσκεται στο κοκκυγικό κόκαλο, στην βάση της σπονδυλικής στήλης. Όταν ανεβαίνει το Φίδι είναι η Κουνταλίνη. Όταν κατεβαίνει είναι το απαίσιον όργανο Κουνταρτιγουαδόρ. Μέσω του Λευκού ταντρισμού το Φίδι προωθείται νικητήριο μέσα από το κανάλι του νωτιαίου μυελού της σπονδυλικής στήλης, ξυπνώντας δυνάμεις που θεοποιούν. Μέσω του Μαύρου ταντρισμού το Φίδι κατακρημνίζεται από τον κόκκυγα μέχρι τις ατομικές κολάσεις του ανθρώπου. Έτσι πολλοί γίνονται Δαίμονες φοβερά διεστραμμένοι. Όσοι κάνουν το σφάλμα να αποδώσουν στο ανοδικό Φίδι όλα τα σκοτεινά και ανορθόδοξα χαρακτηριστικά το καθοδικού Φιδιού, αποτυγχάνουν οριστικά στην Δουλειά με τον εαυτό τους. Οι άσχημες συνέπειες του απαίσιου οργάνου Κουνταρτιγουαδόρ, μπορούν να εκμηδενισθούν μόνο με την Κουνταλίνη. Δεν είναι άσκοπο να πούμε ότι τέτοιες άσχημες συνέπειες βρίσκονται αποκρυσταλλωμένες μέσα στο Πληθωρικό Εγώ της Επαναστατικής Ψυχολογίας. Η υπνωτιστική δύναμη του καθοδικού Φιδιού έχει την ανθρωπότητα βυθισμένη στην ασυνειδησία.

Αντίθετα μόνο το ανοδικό Φίδι μπορεί να μας αφυπνίσει. Η αλήθεια αυτή αποτελεί αξίωμα της Ερμητικής Σοφίας. Τώρα καταλαβαίνουμε καλύτερα την βαθύτερη σημασία της ιερής λέξης Κουνταλίνη. Η συνειδητή θέληση παρομοιάζεται πάντα με την ιερή γυναίκα, την Μαρία, την Ίσιδα που συντρίβει το κεφάλι του καθοδικού φιδιού. Εδώ δηλώνω ειλικρινά και χωρίς δισταγμό ότι το διπλό ρεύμα φωτός, η ζωντανή και αστρική φωτιά της γης, μορφοποιήθηκε από το φίδι με κεφάλι τάυρου, αίγαγρου ή σκύλου στα αρχαία Μυστήρια. Είναι το διπλό φίδι στο Κηρύκειο του Ερμή. Είναι το φίδι του πειρασμού της Εδέμ. Είναι επίσης χωρίς αμφιβολία το χάλκινο φίδι του Μωυσή, το τυλιγμένο στο ΤΑΥ δηλαδή στο Γεννεσιακό Λίνγκαμ. Είναι ο αρσενικός Αίγαγρος του Σαββά και ο Μπαχομέτ των Ναϊτών Γνωστικών. Ο Χίλ του Παγκόσμιου Γνωστικισμού, η διπλή ουρά φιδιού που σχηματίζει τα πόδια του Ηλιακού Πετεινού των Αμπράζας.

Στο μαύρο Λίνγκαμ το βυθισμένο στο μεταλλικό Γιόνι, σύμβολα του θεού Σίβα, της θρησκείας Ιντού, βρίσκεται το μυστικό κλειδί για την αφύπνιση και την ανάπτυξη του ανοδικού Φιδιού ή Κουνταλίνης, με την προϋπόθεση να μην ξεχειλίζει ποτέ στη ζωή το Ποτήρι του Ερμή του Τρισμέγιστου, του τρεις φορές μεγάλου θεού Ίβις του Θώτ.

Μιλήσαμε στις γραμμές αυτές για όσους ξέρουν να καταλαβαίνουν. Όποιος έχει κατανόηση ας καταλάβει γιατί εδώ υπάρχει σοφία.

Οι μαύροι Ταντρίσκοι είναι διαφορετικοί. Αυτοί ξυπνούν και αναπτύσσουν το απαίσιο όργανο Κουνταρτιγουαδόρ, το φίδι του πειρασμού της Εδέμ, όταν στις ιεροτελεστίες τους πέφτουν στο ασυγχώρητο έγκλημα να «ξεχειλίσουν το Ιερό Κρασί».

18. Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΧΩΡΑ

Ασυζητητί όπως υπάρχει η εξωτερική ψώρα στην οποία ζούμε, έτσι υπάρχει επίσης μέσα μας η ψυχολογική χώρα. Οι άνθρωποι ποτέ δεν αγνοούν την πόλη ή την επαρχία στην οποία ζουν. Δυστυχώς συμβαίνει να μην γνωρίζουν τον ψυχολογικό χώρο στον οποίο βρίσκονται. Σε μια δεδομένη στιγμή ο οποιοσδήποτε ξέρει σε πιο προάστιο βρίσκεται, όμως δεν συμβαίνει το ίδιο στον ψυχολογικό τομέα. Συνήθως οι άνθρωποι δεν υποπτεύονται ούτε από μακριά, σε κάποια δεδομένη στιγμή, το πεδίο της ψυχολογικής χώρας όπου βρίσκονται.

Όπως ακριβώς στο φυσικό κόσμο υπάρχουν συνοικίες από τίμιους και καλλιεργημένους ανθρώπους, έτσι επίσης συμβαίνει στην ψυχολογική επαρχία καθενός μας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι υπάρχουν συνοικίες πολύ κομψές και όμορφες. Όπως ακριβώς στον φυσικό κόσμο υπάρχουν περίχωρα με φοβερά επικίνδυνα δρομάκια γεμάτα ληστές, έτσι και στην ψυχολογική περιοχή του εσωτερικού μας κόσμου συμβαίνει το ίδιο.

Όλα εξαρτώνται από το είδος των ανθρώπων που μας συνοδεύουν. Αν έχουμε φίλους μεθύστακες θα σταματήσουμε στο μπαρ και αν είναι εκφυλισμένοι το μέλλον μας θα είναι στα πορνεία. Στην ψυχολογική χώρα ο καθένας μας έχει την παρέα του, τα Εγώ του. Αυτά θα μας πηγαίνουν εκεί που πρέπει σύμφωνα με τα ψυχολογικά μας χαρακτηριστικά. Μια ενάρετη και τίμια κυρία, θαυμαστή σύζυγος, με υποδειγματική συμπεριφορά, που ζει σε ένα ωραίο σπίτι στον φυσικό κόσμο, εξ αιτίας των Εγώ της λαγνείας θα μπορούσε να βρίσκεται σε άντρα πορνείας στην ψυχολογική της χώρα. Ένας σεβαστός κύριος, ακηλίδωτης τιμιότητας, εξαιρετικός πολίτης, θα μπορούσε στον ψυχολογικό του χώρο να βρίσκεται σε μια σπηλιά κλεφτών εξ αιτίας των απαισιών συντρόφων του, των Εγώ της κλοπής που είναι βυθισμένα στο ασυνείδητο. Ένας μετανοών ερημίτης, ίσως ένας μοναχός που ζει αυστηρά στο κελί του σε κάποιο μοναστήρι, θα μπορούσε να βρεθεί ψυχολογικά σε μια αποικία δολοφόνων, ληστών, ναρκομανών εξ αιτίας ακριβώς των Εγώ του ασυνείδητου ή υποσυνείδητου, των βυθισμένων βαθιά μέσα στους δύσκολους διάδρομους του ψυχισμού του.

Για κάποιο λόγο λέγεται ότι υπάρχει πολλή αρετή μέσα στους κακούς, όπως υπάρχει πολλή κακία μέσα στους ενάρετους. Πολλοί ιεροποιημένοι άγιοι ακόμα και τώρα ζουν μέσα στα ψυχολογικά άντρα της κλοπής και στα πορνεία. Αυτό που βεβαιώνουμε με έμφαση τώρα θα μπορούσε να σκανδαλίσει τους υποκριτές, τους θεοσεβούμενους, τους αγνοούντες μορφωμένους όμως ποτέ τους πραγματικούς ψυχολόγους. Αν και θα φαινόταν απίστευτο, μέσα στο λιβάνι της προσευχής κρύβεται το έγκλημα, μέσα στους ρυθμούς του στίχου κρύβεται επίσης το έγκλημα, κάτω από τον θόλο των πιο θείων ιερών το έγκλημα ντύνεται το χιτώνα της αγιότητας και του ανώτατου λόγου. Μέσα στα ανεξιχνίαστα βάθη των πιο σεβαστών αγίων, ζουν τα Εγώ της πορνείας, της κλοπής, της ανθρωποκτονίας κ.λ.π. Απάνθρωποι σύντροφοι κρυμμένοι μέσα στα ανεξερεύνητα βάθη του ασυνείδητου.

Για τον λόγο αυτό πολλοί άγιοι υπέφεραν στην ιστορία. Ας θυμηθούμε τους πειρασμούς του αγίου Αντωνίου και όλες τις βδελυγμίες ενάντια στις οποίες έπρεπε να αγωνιστεί ο αδελφός μας Φραγκίσκος της Ασίζης. Εν τούτοις δεν τα είπαν όλα αυτοί οι άγιοι και το μεγαλύτερο μέρος των ερημιτών σιώπησε. Εκπλήσσεται κανείς σαν σκεφτεί ότι μερικοί μετανοούντες και αγιότατοι ερημίτες, ζουν στις ψυχολογικές αποικίες της πορνείας και της κλοπής. Όμως είναι άγιοι αν και δεν έχουν ακόμα ανακαλύψει αυτά τα τρομερά πράγματα του ψυχισμού τους. Όταν τα ανακαλύψουν θα απονεκρώσουν την σάρκα τους, θα νηστεύουν, ίσως θα αυτομαστιγώνονται και θα ικετεύουν την θεϊκή μητέρα Κουνταλίνη να περιορίσει μέσα στον ψυχισμό τους

αυτούς τους κακούς συντρόφους που βρίσκονται στα σκοτεινά αυτά άντρα της ίδιας τους της Ψυχολογικής Χώρας.

Πολλά έχουν πει οι διάφορες θρησκείες για την ζωή μετά θάνατον, για τον άλλο κόσμο. Ας μην κουράζονται τόσο το μυαλό τους οι φτωχοί άνθρωποι για το τι υπάρχει πέρα από την άλλη πλευρά, πέρα από τον τάφο. Αναντίρρητα μετά τον θάνατο καθένας συνεχίζει να ζει στην ψυχολογική του χώρα. Ο ληστής θα συνεχίσει στα άντρα ληστών, ο λάγνος θα προπορεύεται στα πορνεία σαν κακο-οίωνα φάντασμα. Ο οργίλος, ο ευέξαπτος θα συνεχίσει να ζει στα επικίνδυνα στενά του ελαττώματος και της οργής, εκεί που λάμπει το μαχαίρι και ηχούν πιστολιές.

Η ίδια η Ουσία είναι πολύ όμορφη, ήρθε ψηλά από τα αστέρια και δυστυχώς βρίσκεται μέσα σε όλα αυτά τα εγώ που φέρουμε μέσα μας. Η Ουσία μπορεί να ανιχνεύσει τον δρόμο, να γυρίσει στο σημείο εκκίνησης, να επιστρέψει στ' αστέρια. Αλλά πρώτα πρέπει να ελευθερωθεί από τους κακούς συντρόφους της που την κρατούν στα πρόθυρα του χαμού.

Όταν ο Φραγκίσκος της Ασίζης και ο Αντώνιος της Πάδουα, άξιοι χριστιανοί Δάσκαλοι ανακάλυψαν μέσα τους τα εγώ της απώλειας, υπέφεραν όσο δε λέγεται και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι βάσει Συνειδητής Δουλειάς και Εκουσίων Ταλαιπωριών κατάφεραν να κάνουν κοσμική σκόνη όλο αυτό το σινάφι των απάνθρωπων στοιχείων που ζούσαν μέσα τους. Αναντίρρητα οι άγιοι αυτοί Χριστικοποιήθηκαν και γύρισαν στο σημείο εκκίνησης αφού πρώτα είχαν υποφέρει πολύ.

Προ πάντων είναι αναγκαίο και επείγον το Μαγνητικό Κέντρο, που έχουμε εγκαταστήσει αφύσικα στην προσωπικότητα, να μεταφερθεί στην Ουσία. Μόνο έτσι θα μπορέσει να αρχίσει ο τέλειος άνθρωπος το ταξίδι του από την προσωπικότητα προς τα αστέρια, ανεβαίνοντας προοδευτικά, σκαλί σκαλί στο βουνό του Είναι.

Όσο συνεχίζει το Μαγνητικό Κέντρο να βρίσκεται στην εσφαλμένη μας προσωπικότητα, θα συνεχίζουμε να ζούμε στα πιο απαίσια ψυχολογικά άντρα. Ακόμα και αν στην πρακτική ζωή, είμαστε εξαιρετικοί πολίτες, καθένας έχει ένα Μαγνητικό Κέντρο που τον χαρακτηρίζει: ο έμπορος έχει ένα Μαγνητικό Κέντρο του εμπορίου και εξ αιτίας αυτού ελίσσεται στις αγορές και τραβάει ότι συγγενικό προς αυτό, αγοραστές και εμπορεύματα. Ο επιστήμονας έχει στην προσωπικότητά του το Μαγνητικό Κέντρο της επιστήμης και γι' αυτό τραβάει προς αυτόν τα επιστημονικά θέματα, βιβλία, εργαστήρια κ.λ.π. Ο εσωτεριστής έχει μέσα του το μαγνητικό κέντρο του εσωτερισμού και επειδή αυτού του είδους το κέντρο κινείται διαφορετικά στα θέματα της προσωπικότητας, γίνεται και η μεταβίβαση του κέντρου. Όταν το Μαγνητικό Κέντρο τοποθετείται στην Συνείδηση, δηλαδή στην Ουσία, τότε αρχίζει η επιστροφή του ολοκληρωμένου ανθρώπου στ' αστέρια.

19. ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Το ξεδίπλωμα της ψυχολογίας του ανθρώπου, μας επιτρέπει να ξεκαθαρίσουμε την ωμή πραγματικότητα ενός ανώτερου επιπέδου μέσα σε μας. Όταν ένας έχει μπορέσει να βεβαιώσει άμεσα το συγκεκριμένο γεγονός της ύπαρξης δύο ανθρώπων στον εαυτό του, ο κατώτερος στο συνηθισμένο φυσικό επίπεδο, ο ανώτερος μιας υψωμένης οκτάβας, τότε όλα αλλάζουν. Στην περίπτωση αυτή προσπαθούμε να ενεργούμε στη ζωή σύμφωνα με τις βασικές αρχές που φέρουμε στα βάθη του Είναι μας.

Όπως υπάρχει μια εξωτερική ζωή, έτσι υπάρχει και μια εσωτερική. Ο εξωτερικός άνθρωπος δεν είναι το παν. Το ψυχολογικό ξεδίπλωμα μας δείχνει την πραγματικότητα του Εσωτερικού Ανθρώπου. Ο εξωτερικός άνθρωπος έχει τον τρόπο ζωής του, είναι ένα όν με ποικίλες δραστηριότητες και χαρακτηριστικές αντιδράσεις στη ζωή, μια μαριονέτα που κινείται από αόρατα σκοινιά. Ο Εσωτερικός Άνθρωπος είναι το αυθεντικό Είναι, διαδικάζεται σε πολύ διαφορετικούς νόμους, δεν θα μπορούσε ποτέ να μετατραπεί σε ρομπότ. Ο εξωτερικός άνθρωπος δεν ράβει ποτέ χωρίς δακτυλήθρα, αισθάνεται κακοπληρωμένος, λυπάται τον εαυτό του. Αν είναι στρατιώτης φιλοδοξεί να γίνει στρατηγός, αν είναι εργάτης κάποιου εργοστασίου διαμαρτύρεται όταν δεν τον προωθούν, θέλει να αναγνωριστεί οπωσδήποτε η αξία του κ.λ.π.

Κανείς δεν θα μπορούσε να φτάσει στην Δεύτερη Γέννηση, να ξαναγεννηθεί, όπως λέει το Ευαγγέλιο του κυρίου, όσο συνεχίζει να ζει με την ψυχολογία του κατώτερου συνηθισμένου ανθρώπου. Όταν αναγνωρίσει κανείς την ίδια του την μηδαμινότητα και την εσωτερική του φτώχεια, όταν είναι άξιος να ξανακοιτάξει την ζωή του, αναμφισβήτητα θα μάθει για τον εαυτό του και θα δει ότι με κανένα τρόπο δεν έχει αξία κανενός είδους.

«Μακάριοι οι φτωχοί το πνεύματι, ότι αυτοί τέξονται την βασιλεία των Ουρανών». Φτωχοί στο πνεύμα είναι στην πραγματικότητα αυτοί που αναγνωρίζουν την μηδαμινότητα, την αδιαντροπία και την εσωτερική τους μιζέρια. Αυτού του είδους οι άνθρωποι ασυζητητί λαμβάνουν την φώτιση.

«Πιο εύκολα περνά η καμήλα από την τρύπα μιας βελόνας, παρά ένας πλούσιος στην βασιλεία των Ουρανών». Είναι φανερό ότι ο νους πλουτισμένος από τόσες αξίες, στολισμούς και παράσημα, διακεκριμένες κοινωνικές αρετές και πολύπλοκες ακαδημαϊκές θεωρίες, δεν είναι φτωχός στο πνεύμα, οπότε δεν θα μπορούσε να μπει στην βασιλεία των ουρανών.

Ο θησαυρός της πίστης είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την είσοδο στην βασιλεία των ουρανών. Όσο δεν πραγματοποιείται μέσα στον καθένα μας το ψυχολογικό ξεδίπλωμα, η Πίστη είναι κάτι περίπου αδύνατο. Η Πίστη είναι η καθαρή γνώση, η άμεση εμπειρική επίγνωση. Η Πίστη πάντοτε συγγέεται με τις μάταιες πεποιθήσεις, οι Γνωστικοί δεν πρέπει ποτέ να πέσουμε σε ένα τέτοιο μεγάλο λάθος. Η Πίστη είναι άμεση εμπειρία του Πραγματικού, ζήση θαυμαστή του Εσωτερικού Ανθρώπου, αληθινή θεία επίγνωση. Ο Εσωτερικός Άνθρωπος γνωρίζοντας από άμεση μυστικιστική εμπειρία τους ίδιους του τους εσωτερικούς κόσμους, είναι σαφές ότι γνωρίζει επίσης τους εσωτερικούς κόσμους όλων των ατόμων που κατοικούν στην επιφάνεια της γης. Κανείς δεν θα μπορούσε να γνωρίζει τους εσωτερικούς κόσμους του πλανήτη Γη, του ηλιακού συστήματος και του γαλαξία όπου ζούμε, αν δεν είχε προηγουμένως γνωρίσει τους δικούς του εσωτερικούς κόσμους.

Οι υπερ-αντιλήψεις του ναρκομανή έχουν την ιδιαίτερη ρίζα τους στο απαίσιο όργανο Κουνταρτιγουαδόρ, το φίδι του πειρασμού της Εδέμ. Η Συνείδηση εγκλωβισμένη μέσα στα πολλαπλά στοιχεία που αποτελούν το Εγώ, διαδικάζεται σε

σχέση με τον ίδιο της τον εγκλωβισμό. Η εγωιστική συνείδηση τότε μπαίνει σε κωματώδη κατάσταση, με υπνωτιστικές παροράσεις πολύ παρόμοιες με εκείνες οιουδήποτε που βρίσκεται κάτω από την επήρεια του άλφα ή του βήτα ναρκωτικού. Σαφώς αυτές οι δύο μορφές των παροράσεων έχουν τις πρώτες αιτίες τους στο απαίσιο όργανο Κουνταρτιγουαδόρ. Αναμφίβολα τα ναρκωτικά εκμηδενίζουν τις ακτίνες άλφα, οπότε χάνεται η εσωτερική επαφή ανάμεσα στον νου και τον εγκέφαλο. Αυτό εκ των πραγμάτων προκαλεί ολοκληρωτική αποτυχία. Ο ναρκομανής μετατρέπει το ελάττωμα σε θρησκεία και παρεκτρεπόμενος σκέφτεται να δοκιμάσει την πραγματικότητα κάτω από την επίδραση των ναρκωτικών, αγνοώντας ότι οι υπεραντιλήψεις που προκαλούν τα διάφορα είδη ναρκωτικών, είναι καθαρές παραισθήσεις φτιαγμένες από το απαίσιο όργανο Κουνταρτιγουαδόρ. Οι ναρκομανείς εξαντλούμενοι, εκφυλιζόμενοι με τον καιρό, στο τέλος βυθίζονται οριστικά στους κόσμους της κόλασης.

20. ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ανάμεσα στην σκέψη και το συναίσθημα υπάρχει μεγάλη διαφορά, αυτό είναι αναντίρρητο. Υπάρχει μεγάλη ψυχρότητα ανάμεσα στους ανθρώπους, είναι το κρύο του πράγματος χωρίς σημασία, του επιφανειακού. Πιστεύουν τα πλήθη ότι είναι σημαντικό αυτό που δεν είναι σημαντικό, υποθέτουν ότι η τελευταία μόδα ή το νέο μοντέλο αυτοκινήτου ή το θέμα του βασικού μισθού είναι το μόνο σοβαρό. Αποκαλούν σοβαρό πράγμα τα χρονικά της ημέρας, την αισθηματική περιπέτεια, την τεμπέλικη ζωή, το ποτήρι λικέρ, τις ιπποδρομίες, τις ταυρομαχίες, τους αγώνες αυτοκινήτων, το κουτσομπολιό κ.λ.π. Σαφώς όταν ο άνδρας της ημέρας ή η γυναίκα του κομμωτηρίου ακούνε κάτι πάνω στον εσωτερισμό, και όπως αυτό δεν είναι στο πρόγραμμά τους, ούτε στις γιορτές τους, ούτε στην σεξουαλική τους ευχαρίστηση, απαντούν με ένα δεν ξέρω, φοβερά ψυχρά ή απλά κινούν περιφρονητικά το στόμα, σηκώνουν τους ώμους και αποσύρονται αδιάφορα. Αυτή η ψυχολογική απάθεια, αυτή η ψυχρότητα που τρομάζει, βασίζεται σε δύο πράγματα: στην φοβερή άγνοια και στην απόλυτη έλλειψη πνευματικών ανησυχιών. Λείπει μια επαφή, ένα ηλεκτρικό σοκ. Κανείς «στο μαγαζί» δεν το έδωσε, ούτε σε ότι νομιζόταν σοβαρό, ακόμη ούτε και στις απολαύσεις του κρεβατιού.

Αν κανείς είναι ικανός να δώσει το στιγμιαίο ηλεκτρικό χτύπημα στον βλακώδη ψυχρό ή στην επιφανειακή γυναικούλα, το σπίθισμα στην καρδιά, κάποια περίεργη ανάμνηση, ένα «δεν ξέρω» αρκετά εσωτερικό ίσως να μπορούσε να τους κάνει διαφορετικούς. Όμως κάτι αντικαθιστά την μυστική φωνούλα στο πρώτο χτυποκάρδι στον εσωτερικό πόθο, πιθανόν κάποια ανοησία, το ωραίο καπέλο κάποιας βιτρίνας, το γλυκό κάποιου εστιατορίου, η συνάντηση ενός φίλου που αργότερα δεν έχει καμιά σημασία για εμάς κ.λ.π. Ανοησίες, βλακειές που, χωρίς να είναι υπερβατικές, έχουν βέβαια σε μια δεδομένη στιγμή την δύναμη να σβήσουν την πρώτη πνευματική ανησυχία, τον εσωτερικό πόθο, την ασήμαντη σπίθα για φως, το καρδιοχτύπι το οποίο χωρίς να ξέρουμε γιατί μας ανησύχησε για ένα λεπτό. Αν αυτοί που σήμερα είναι ζωντανά πτώματα, ψυχροί νυχτερινοί του κλαμπ ή απλά έμποροι δεν είχαν πνίξει την πρώτη εσωτερική τους ανησυχία, θα ήταν αυτή τη στιγμή φωτισμένες λάμπες του πνεύματος, μύστες του φωτός, αληθινοί Άνθρωποι με την απόλυτη έννοια της λέξης. Ένα σπίθισμα, ένα καρδιοχτύπι, ένα μυστηριακό στέναγμα, ένα «δεν ξέρω τυ» αισθάνθηκε κάποια φορά ο κρεοπώλης για τον παπουτσογυαλιστή ή τον διακεκριμένο γιατρό. Όμως όλα ήταν μάταια. Οι ανάγκες της προσωπικότητας σβήνουν πάντα το πρώτο σκίρτημα του φωτός. Μετά έρχεται η ψυχρότητα της πιο τρομερής αδιαφορίας.

Ασυζητητί η Σελήνη καταπίνει τους ανθρώπους αργά ή γρήγορα. Η αλήθεια αυτή είναι αναπότρεπτη. Δεν υπάρχει κανείς που να μην είχε αισθανθεί στη ζωή του ένα χτυποκάρδι, μια περίεργη ανησυχία, δυστυχώς οτιδήποτε της προσωπικότητας, όσο ανόητο και αν είναι, αρκεί να κάνει κοσμική σκόνη αυτό που στην σιωπή της νύχτας μας συγκίνησε για μια στιγμή. Η Σελήνη κερδίζει πάντοτε αυτές τις μάχες, τρέφεται με τις ίδιες μας τις αδυναμίες. Η Σελήνη είναι φοβερά μηχανική. Το σεληνιακό ανθρωποειδές, χωρίς καμιά απολύτως ηλιακή ανησυχία, είναι ασυνάρτητο και κινείται στον κόσμο των ονείρων του. Αν κάποιος έκανε αυτό που κανείς δεν κάνει, δηλαδή να αναζωογονήσει την εσωτερική ανησυχία που ξεπηδά ίσως από το μυστήριο κάποιας νύχτας, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα αφομοίωνε την ηλιακή ευστροφία και θα γινόταν για τον λόγο αυτό Ηλιακός Άνθρωπος. Ακριβώς αυτό είναι που θέλει ο Ήλιος, όμως αυτές τις σεληνιακές σκιές, τις τόσο ψυχρές, απαθέστατες και αδιάφορες, τις καταπίνει πάντα η Σελήνη. Μετά ακολουθεί η εξίσωση του Θανάτου. Ο θάνατος εξισώνει τα πάντα. Οποιοδήποτε ζωντανό πτώμα που δεν είναι εφοδιασμένο με ηλιακές ανησυχίες, εκφυλίζεται προοδευτικά μέχρι να το καταπιεί Σελήνη. Ο Ήλιος

θέλει να φτιάξει Ανθρώπους, κάνει το πείραμα αυτό στο εργαστήριο της φύσης. Δυστυχώς το πείραμα δεν του έδωσε πολύ καλά αποτελέσματα. Η Σελήνη καταπίνει τους ανθρώπους. Εν τούτοις αυτά που λέμε τώρα δεν ενδιαφέρουν κανένα, πολύ λιγότερο τους αγνοούντες μορφωμένους. Αυτοί αισθάνονται τους εαυτούς τους σαν «την μαμά των κοτόπουλων» ή «τον πατέρα του Ταρζάν»

Ο Ήλιος έχει τοποθετήσει μέσα στους σεξουαλικούς αδένες του διανοητικού ζώου, του εσφαλμένα ονομαζόμενου άνθρωπος, ορισμένα ηλιακά σπέρματα που κατάλληλα ανεπτυγμένα θα μπορούσαν να μας μετατρέψουν σε αληθινούς Ανθρώπους. Όμως το ηλιακό πείραμα γίνεται τρομακτικά δύσκολο εξ αιτίας της σεληνιακής ψυχρότητας. Οι άνθρωποι δεν επιθυμούν την συνεργασία με τον Ήλιο και για τον λόγο αυτό οι ηλιακοί σπόροι παρακμάζουν, εκφυλίζονται και δυστυχώς χάνονται. Η βάση του ηλιακού έργου, βρίσκεται στην διάλυση των ανεπιθύμητων στοιχείων που φέρουμε μέσα μας. Όταν μια ηλιακή φυλή χάνει κάθε ενδιαφέρον για τις ηλιακές ιδέες, ο Ήλιος την καταστρέφει γιατί δεν χρησιμεύει πια για το πείραμά του. Επειδή συμβαίνει η φυλή αυτή να έχει γίνει ανυπόφορα σεληνιακή, φοβερά επιφανειακή και μηχανική, δεν χρησιμεύει πια για το ηλιακό πείραμα. Αυτός είναι ένας υπεραρκετός λόγος για τον οποίο πρόκειται να καταστραφεί.

Για να υπάρξει διαρκής πνευματική ανησυχία, χρειάζεται να περάσει το Μαγνητικό Κέντρο βαρύτητας στην Ουσία, στην Συνείδηση. Δυστυχώς οι άνθρωποι έχουν το Μαγνητικό Κέντρο βαρύτητας στην προσωπικότητα, στον καφέ, στο μπαρ, στις τραπεζικές διαπραγματεύσεις, στα πορνεία, στην αγορά κ.λ.π. Σαφώς όλα αυτά είναι πράγματα της προσωπικότητας και το Μαγνητικό Κέντρο αυτής της ίδιας τραβάει όλα αυτά τα πράγματα. Αυτό είναι αναπότρεπτο και οποιοσδήποτε με κοινή λογική μπορεί να το εξακριβώσει από μόνος του και άμεσα. Δυστυχώς διαβάζοντας όλα αυτά, οι απατεώνες της διάνοησης συνηθισμένοι να συζητούν υπερβολικά ή να σωπαίνουν με μια αφόρητη υπερηφάνεια, προτιμούν να πετάξουν με περιφρόνηση το βιβλίο και να διαβάσουν μια εφημερίδα. Μερικές ρουφηξιές καλού καφέ και τα χρονικά της ημέρας, γίνονται θαυμάσια τροφή για τα λογικά θηλαστικά. Εν τούτοις αυτοί αισθάνονται τον εαυτό τους πολύ σοβαρό. Αναμφισβήτητα τους κρατούν σε αυταπάτη οι ίδιες τους οι σοφιστείες. Αυτά τα πράγματα ηλιακής μορφής, που είναι γραμμένα στο αυθάδικο αυτό βιβλίο, τους ενοχλούν αρκετά. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα μποέμικα μάτια των ανθρωπάριων της λογικής δεν θα τολμούσαν την συνέχιση της μελέτης αυτού του έργου.

21. ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Το μόνο σημαντικό στη ζωή είναι η ριζική αλλαγή, η ολοκληρωτική και οριστική. Τα υπόλοιπα, αλήθεια, δεν έχουν την παραμικρή σημασία. Ο διαλογισμός γίνεται βασικός όταν θέλουμε αληθινά τέτοια αλλαγή. Με κανένα τρόπο δεν επιθυμούμε τον περιορισμένο, επιφανειακό και μάταιο διαλογισμό. Χρειάζεται να γίνουμε σοβαροί και να αφήσουμε κατά μέρος τόσες ανοησίες που αφθονούν στον ψευτοεσωτερισμό και στον φτηνό ψευτοαποκρυφισμό. Πρέπει να ξέρουμε να είμαστε σοβαροί, πρέπει να ξέρουμε να αλλάζουμε, αν πραγματικά θέλουμε να μην αποτύχουμε στην Εσωτεριστική Δουλειά. Εκείνος που δεν ξέρει να διαλογιστεί, ο επιφανειακός ο αδαής, δεν θα μπορούσε ποτέ να διαλύσει το Εγώ. Θα είναι πάντα ανίσχυρη σανίδα μέσα στην ταραγμένη θάλασσα της ζωής.

Ελάττωμα που ανακαλύπτουμε στο πεδίο της πρακτικής ζωής, οφείλουμε να το καταλάβουμε δια μέσου της τεχνικής του διαλογισμού. Το διδακτικό υλικό για τον διαλογισμό βρίσκεται ακριβώς στα διάφορα περιστατικά ή τις καθημερινές περιστάσεις της πρακτικής ζωής και αυτό είναι αναπότρεπτο. Οι άνθρωποι διαρκώς διαμαρτύρονται για τα δυσάρεστα περιστατικά. Όμως πρέπει να βγάλουμε από αυτά, μέσω του διαλογισμού, όλα εκείνα τα στοιχεία που είναι χρήσιμα για την ψυχική ανάπτυξή μας. Ο βαθύς διαλογισμός σε αυτή την ευχάριστη ή δυσάρεστη περίπτωση, μας επιτρέπει να νιώσουμε μέσα μας τη γεύση, το αποτέλεσμα. Είναι απαραίτητο να γίνει μία απόλυτη ψυχολογική διαφοροποίηση ανάμεσα σε αυτό που είναι η γεύση δουλειάς και η γεύση ζωής. Εν πάση περιπτώσει, για να αισθανθούμε μέσα μας γεύση δουλειάς απαιτείται ολοκληρωτική αλλαγή της στάσης που συνήθως τηρούμε απέναντι στις περιστάσεις της ύπαρξης. Κανείς δεν θα μπορούσε να δοκιμάσει την γεύση δουλειάς όσο θα έκανε το λάθος να ταυτίζεται με τα διάφορα περιστατικά.

Σίγουρα η ταύτιση εμποδίζει την πρέπουσα ψυχολογική εκτίμηση των γεγονότων. Όταν κανείς ταυτίζεται με αυτό ή εκείνο το συμβάν, δεν πετυχαίνει με κανένα τρόπο να βγάλει από μέσα του τα χρήσιμα στοιχεία για την αυτοανακάλυψη και την εσωτερική ανάπτυξη της Συνείδησης. Ο εσωτεριστικός Δουλευτής που επιστρέφει στην ταύτιση αφού έχει χάσει την φύλαξή του, ξαναδοκιμάζει τη γεύση ζωής αντί για την γεύση δουλειάς. Αυτό δείχνει ότι η ψυχολογική στάση, η προηγούμενος αντεστραμμένη, έχει γυρίσει στην κατάσταση της ταύτισης.

Οποιαδήποτε δυσάρεστη περίπτωση πρέπει να ξαναφτιαχτεί, μέσα από την συνειδητή φαντασία, με την βοήθεια της τεχνικής του διαλογισμού. Ο ανασχηματισμός οποιασδήποτε σκηνής, μας επιτρέπει να εξακριβώσουμε από μόνοι μας, άμεσα, την παρεμβολή διαφόρων εγώ που συμμετέχουν σ' αυτή.

Παράδειγμα: Μια σκηνή ερωτικής ζήλιας, σε αυτήν παρεμβαίνουν εγώ οργής, ζήλιας, μέχρι και μίσους.

Το να καταλάβει κανείς αυτά τα εγώ, καθένα από αυτούς τους παράγοντες, απαιτεί εκ των πραγμάτων βαθύ στοχασμό, συγκέντρωση, διαλογισμό. Η σημειούμενη τάση να νομίζουμε ότι πάντα φταίνε οι άλλοι, είναι εμπόδιο, φραγμός για την κατανόηση των ίδιων μας των ελαττωμάτων. Δυστυχώς είναι ένα πολύ δύσκολο έργο το να καταστρέψουμε μέσα μας την τάση να ενοχοποιούμε τους άλλους. Τα διάφορα ευχάριστα ή δυσάρεστα συμβάντα υπάρχουν με μας ή χωρίς εμάς και επαναλαμβάνονται μηχανικά διαρκώς. Ξεκινώντας από αυτή την αρχή, κανένα πρόβλημα δεν μπορεί να έχει τελική λύση. Τα προβλήματα είναι της ζωής και αν υπήρχε μια τελική λύση δεν θα υπήρχε παρά μόνο θάνατος. Τότε μπορεί να υπάρξει μετατροπή των συνθηκών και των προβλημάτων, όμως ποτέ δεν θα πάψουν να επαναλαμβάνονται και ποτέ δεν θα έχουν μια τελειωτική λύση.

Η ζωή είναι ένας τροχός, ο οποίος γυρίζει μηχανικά με όλες τις δυσάρεστες ή ευχάριστες καταστάσεις που πάντοτε θα συμβαίνουν. Δεν μπορούμε να συγκρατήσουμε τον τροχό. Οι καλές ή κακές καταστάσεις διαδικάζονται πάντοτε μηχανικά. Μπορούμε να αλλάξουμε μόνο την στάση μας εμπρός στα γεγονότα της ζωής.

Σύμφωνα με το πώς εμείς μαθαίνουμε να βγάζουμε υλικό για τον διαλογισμό, από τις ίδιες τις καταστάσεις της ύπαρξης, προχωράμε στην αυτοανακάλυψη. Σε οποιαδήποτε ευχάριστη ή δυσάρεστη κατάσταση, υπάρχουν διάφορα εγώ που πρέπει να κατανοηθούν απόλυτα με την τεχνική του διαλογισμού. Αυτό σημαίνει ότι οποιοδήποτε σύνολο από εγώ που μπαίνουν σε αυτό ή εκείνο το δράμα, την κωμωδία ή την τραγωδία της πρακτικής ζωής, αφού κατανοηθεί ολοκληρωτικά θα πρέπει να περιοριστεί με την δύναμη της Θεϊκής Μητέρας Κουνταλίνης. Κατά το μέτρο που χρησιμοποιούμε την αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης, αυτή θα αναπτύσσεται θαυμαστά. Τότε θα μπορέσουμε να αντιληφθούμε τα Εγώ όσο διαρκεί η Δουλειά του Διαλογισμού. Είναι ενδιαφέρον να αντιλαμβάνεται κανείς μέσα του όχι μόνο τα Εγώ προτού να τα δουλέψει, αλλά επίσης σε όλη την διάρκεια της δουλειάς. Όταν τα Εγώ αυτά αποκεφαλίστούν και διαλυθούν, αισθανόμαστε μεγάλη ανακούφιση, μία μεγάλη ευτυχία.

22. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΥΠΟΤΡΟΠΗ

Ένας άνθρωπος είναι αυτό που είναι η ζωή του. Αν ένας άνθρωπος δεν δουλεύει την ζωή του, χάνει άθλια τον καιρό του. Μόνο περιορίζοντας τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φέρουμε μέσα μας, μπορούμε να κάνουμε την ζωή μας έργο τέχνης.

Ο θάνατος είναι επιστροφή στην αρχή της ζωής, με την δυνατότητα της εκ νέου επαναλήψεώς της, στην σκηνή μιας νέας ύπαρξης. Οι διάφορες σχολές ψευτοεσωτερισμού και ψευτοαποκρυφισμού υποστηρίζουν την αιώνια θεωρία των διαδοχικών ζωών. Τέτοια ιδέα είναι εσφαλμένη. Η ζωή είναι μια ταινία. Τελειώνοντας την προβολή, τυλίγουμε την ταινία σε μια μπομπίνα και την φέρνουμε μαζί στην αιωνιότητα. Η επαναφορά υπάρχει, η επιστροφή υπάρχει. Ερχόμενοι στον κόσμο αυτό, προβάλλουμε στο πανί της ύπαρξης την ίδια ταινία, την ίδια ζωή. Μπορούμε να δεχτούμε την θέση των διαδοχικών υπάρξεων, όχι όμως και των διαδοχικών ζωών γιατί η ταινία είναι η ίδια.

Το ανθρώπινο ον έχει ένα 3% Ουσία ελεύθερη και 97% εγκλωβισμένη μέσα στα εγώ. Το 3% της ελεύθερης Ουσίας, επιστρέφοντας επηρεάζει ολοκληρωτικά το γόνιμο αυγό. Ασυζητητί συνεχίζουμε στην σπορά των απογόνων μας.

Η Προσωπικότητα είναι διαφορετική. Δεν υπάρχει κανένα αύριο για την προσωπικότητα του νεκρού. Αυτή η τελευταία διαλύεται σιγά σιγά στο νεκροταφείο. Στο νεογέννητο ενσωματώνεται μόνο το μικρό ποσοστό ελεύθερης Ουσίας. Αυτό δίνει στο πλάσμα αυτοσυνείδηση και εσωτερική ομορφιά. Τα διάφορα εγώ που επιστρέφουν γυρίζουν γύρω από το νεογέννητο. Πηγαινοέρχονται ελεύθερα οπουδήποτε. Θα ήθελαν να μπου μέσα στην οργανική μηχανή, όμως αυτό δεν είναι δυνατόν όσο δεν έχει δημιουργηθεί μια νέα προσωπικότητα. Συμφέρει να ξέρουμε ότι η προσωπικότητα είναι σκέτη ενέργεια και σχηματίζεται από την εμπειρία μέσα στον χρόνο. Είναι γραμμένο ότι η προσωπικότητα πρέπει να γίνει τα πρώτα 7 χρόνια της παιδικής ηλικίας και μετά ενισχύεται και δυναμώνεται με όλες τις εμπειρίες της πρακτικής ζωής. Τα εγώ αρχίζουν να παρεμβαίνουν μέσα στην οργανική μηχανή λίγο λίγο, ενώ η νέα προσωπικότητα διαμορφώνεται.

Ο θάνατος είναι μία πρόσθεση κλασμάτων. Όταν τελειώσει το μαθηματικό αυτό εγχείρημα το μόνο που συνεχίζει είναι οι Αξίες. Αυτές είναι τα καλά και τα κακά εγώ, τα χρήσιμα και τα άχρηστα, τα θετικά και τα αρνητικά. Οι Αξίες στο αστρικό φως έλκονται και απωθούνται μεταξύ τους σύμφωνα με τους νόμους του Παγκόσμιου Μαγνητισμού. Εμείς είμαστε μαθηματικά σημεία στο διάστημα και χρησιμεύουμε σαν οχήματα σε καθορισμένα σύνολα Αξιών.

Μέσα στην ανθρώπινη προσωπικότητα του καθένα μας, υπάρχουν πάντα οι αξίες αυτές που χρησιμεύουν σαν βάση στο νόμο της Υποτροπής. Όλα ξανασυμβαίνουν όπως έγιναν, και είναι το αποτέλεσμα ή οι επιπτώσεις των προηγούμενων πράξεών μας. Μέσα στον καθένα μας υπάρχουν πολλά εγώ προηγούμενων ζωών. Μπορούμε να βεβαιώσουμε με έμφαση ότι καθένα από αυτά είναι και διαφορετικό πρόσωπο. Αυτό μας καλεί να καταλάβουμε ότι μέσα στον καθένα μας ζουν πάρα πολλά πρόσωπα με διαφορετικές υποχρεώσεις. Μέσα στην προσωπικότητα ενός ληστή υπάρχει μια πραγματική σπηλιά ληστών. Στην προσωπικότητα ενός ανθρωποκτόνου υπάρχει ολόκληρη λέσχη φονιάδων. Μέσα στην προσωπικότητα ενός ασελγούς υπάρχει ένα πορνείο κ.λ.π. Καθένα από τα πρόσωπα που φέρουμε μέσα στην προσωπικότητά μας έχει τα προβλήματα και τις υποχρεώσεις του. Άνθρωποι που ζουν μέσα σε ανθρώπους, πρόσωπα που ζουν μέσα σε πρόσωπα. Αυτό είναι αναπόφευκτο. Το πιο σοβαρό είναι ότι καθένα από τα άτομα αυτά ή τα εγώ που ζουν μέσα μας έρχεται από αρχαίες υπάρξεις και έχει καθορισμένες υποχρεώσεις. Το εγώ της περασμένης ύπαρξης είχε μια ερωτική ιστορία στην ηλικία των 30 ετών.

Στη νέα ύπαρξη θα περιμένει αυτή την ηλικία για να εκδηλωθεί. Όταν φτάσει η στιγμή θα αναζητήσει το πρόσωπο των ονείρων του. Θα έρθει σε τηλεπαθητική επαφή με αυτό και στο τέλος θα έρθει η επανασυνάντηση και η επανάληψη της σκηνής. Το εγώ που στην ηλικία των 40 ετών είχε μια δικαστική υπόθεση για υλικά αγαθά, στη νέα ύπαρξη θα περιμένει την ηλικία αυτή για να επαναλάβει το ίδιο γεγονός. Το εγώ που στην ηλικία των 21 ετών τσακώθηκε με έναν άλλο στο μπαρ, θα περιμένει στη νέα του ύπαρξη την νέα ηλικία των 21 ετών για να αναζητήσει τον αντίπαλό του και να επαναληφθεί η τραγωδία. Αναζητούνται μεταξύ τους τηλεπαθητικά τα εγώ του ενός και του άλλου και ξανασυναντιούνται για να επαναλάβουν μηχανικά το ίδιο.

Αυτή είναι πραγματικά η μηχανή του νόμου της Υπότροπής, αυτή είναι η τραγωδία της ζωής. Μέσα από χιλιάδες χρόνια τα πρόσωπα ξανασυναντώνται για να ξαναζήσουν τα ίδια δράματα, κωμωδίες ή τραγωδίες. Το ανθρώπινο πρόσωπο δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια μηχανή στην υπηρεσία αυτών των Εγώ με τις τόσες υποχρεώσεις. Το χειρότερο από όλα είναι ότι όλες αυτές οι υποχρεώσεις των ανθρώπων που φέρουμε μέσα μας πραγματοποιούνται χωρίς να πάρει η δική μας κατανόηση καμία πληροφορία. Η ανθρώπινη προσωπικότητά μας, με αυτή την έννοια, μοιάζει με κάρο συρόμενο από παντός είδους άλογα. Υπάρχουν ζωές ακριβούς επανάληψης, υποτροπιάζουσες υπάρξεις που ποτέ δεν αλλάζουν.

Με κανένα τρόπο δεν θα μπορούσαν να επαναληφθούν οι κωμωδίες, τα δράματα και οι τραγωδίες της ζωής πάνω στην οθόνη της ύπαρξης αν δεν υπήρχαν ηθοποιοί. Οι ηθοποιοί όλων αυτών των σκηνών είναι τα εγώ που φέρουμε μέσα μας και που έρχονται από αρχαίες υπάρξεις. Αν εμείς διαλύουμε τα εγώ του θυμού, οι σκηνές βίας σταματάνε αναπόφευκτα. Αν εμείς διαλύουμε σε κοσμική σκόνη τα μυστικά άτομα της απληστίας, τα προβλήματά της θα σταματούσαν ολοκληρωτικά. Αν εκμηδενίσουμε τα εγώ λαγνείας, οι σκηνές πορνείας και ο διανοητικός αυνανισμός θα σταματήσουν. Αν εμείς σκοτώσουμε τα εγώ της υπερηφάνειας, της ματαιοδοξίας, της έπαρσης, της αυτοσημασίας οι γελοίες σκηνές αυτών των ελαττωμάτων θα σταματήσουν από έλλειψη ηθοποιών. Αν εμείς περιορίσουμε από τον ψυχισμό μας τους παράγοντες της τεμπελιάς, της αδράνειας, της κακής διάθεσης οι φρικτές σκηνές αυτού του είδους των ελαττωμάτων δεν θα μπορέσουν να επαναληφθούν από έλλειψη ηθοποιών. Αν κάνουμε σκόνη τα απαίσια εγώ της λαιμαργίας θα σταματήσουν τα συμπόσια, τα μεθύσια κ.λ.π. από έλλειψη ηθοποιών.

Επειδή δυστυχώς αυτά τα πολλαπλά εγώ διαδικάζονται στα διάφορα Επίπεδα του Είναι, γίνεται αναγκαίο να γνωρίσουμε τις αιτίες, την καταγωγή και τις διαδικασίες που τελικά θα πρέπει να μας οδηγήσουν στον θάνατο του εαυτού μας και στην τελική λύτρωση. Η μελέτη του Εσωτερικού Χριστού, η μελέτη του Χριστικού Εσωτερισμού είναι βασική όταν πρόκειται να προκαλέσουμε μέσα μας μία οριστική και ριζική αλλαγή. Αυτό θα μελετήσουμε σε άλλο κεφάλαιο.

23. Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Ο Χριστός είναι η Φωτιά της Φωτιάς, η Φλόγα της Φλόγας, η Αστρική Υπογραφή της Φωτιάς. Πάνω στον Σταυρό του Μάρτυρα του Γολγοθά καθορίζεται το Μυστήριο του Χριστού με μια λέξη που αποτελείται από τα τέσσερα γράμματα INRI, «IGNIS NATURA RENOVATUR INTEGRAM» (Η Φωτιά Ανανεώνει Ακατάπαυστα την Φύση).

Η είσοδος του Χριστού στην καρδιά του Ανθρώπου μας αλλάζει ριζικά. Ο Χριστός είναι ο Ηλιακός Λόγος, Πολύπλευρη Τέλεια Ενότητα. Ο Χριστός είναι η ζωή που πάλλεται σε όλο το σύμπαν, είναι αυτό που είναι, αυτό που πάντοτε ήταν και αυτό που πάντοτε θα είναι. Έχουν ειπωθεί πολλά πάνω στο Κοσμικό Δράμα. Ασυζητητί το Δράμα αυτό περιγράφεται από τα τέσσερα ευαγγέλια. Μας έχουν πει ότι το Κοσμικό Δράμα το έχουν φέρει οι Ελοΐμ στην γη. Ο μεγάλος Κύριος της Ατλαντίδος έκανε το Δράμα αυτό με σάρκα και οστά. Ο Μεγάλος Καμπέρ Ιησούς επίσης έπρεπε να παρουσιάσει δημόσια το ίδιο Δράμα στην Ιερή Γη. Και χίλιες φορές να γεννιόταν ο Χριστός στην Βηθλεέμ, δεν θα χρησίμευε σε τίποτε αν δεν γεννιόταν επίσης μέσα μας. Και χίλιες φορές να θανατωνόταν και να ανασταίνόταν την τρίτη ημέρα, αυτό δεν θα χρησίμευε αν δεν θανατωνόταν και ανασταίνόταν μέσα μας επίσης. Το να προσπαθεί να ανακαλύψει κανείς την φύση και την ουσία της φωτιάς, είναι το να προσπαθεί να ανακαλύψει το Θεό, του οποίου η πραγματική παρουσία πάντα αναδύθηκε με πύρινη όψη.

Η φλεγόμενη βάτος (Εξοδος κεφ. 3 παρ. 2) και η Πυρκαϊά του Σινά στην παράδοση των Δέκα Εντολών (Εξοδος κεφ.19 παρ.18) είναι οι εκδηλώσεις μέσα από τις οποίες ο Θεός εμφανίστηκε στον Μωυσή.

Κάτω από την μορφή κάποιου όντος από Ίασπη και Σαρδόνυχα, στο χρώμα της φλόγας, καθισμένο σε λαμπρό και πυρακτωμένο θρόνο ο Άγιος Ιωάννης περιγράφει τον ιδιοκτήτη του Σύμπαντος (Αποκάλυψη κεφ. 4, παρ. 3-5).

Ο Θεός μας είναι μια κατασπαρακτική φωτιά, γράφει ο απόστολος Παύλος στην προς Εβραίους επιστολή.

Ο Εσωτερικός Χριστός, η Ουράνια Φωτιά, πρέπει να γεννηθεί μέσα μας και γεννιέται στ' αλήθεια όταν έχουμε προχωρήσει αρκετά στην ψυχολογική δουλειά. Ο Εσωτερικός Χριστός πρέπει να περιορίσει από την ψυχολογική μας φύση τις ίδιες τις αιτίες των λαθών, τις Αιτίες-Εγώ. Δεν θα ήταν πιθανή η διάλυση των αιτιών του Εγώ, αν ο Εσωτερικός Χριστός δεν έχει γεννηθεί μέσα μας. Η Ζωτική και Φιλοσοφική Φωτιά, ο Εσωτερικός Χριστός είναι η Φωτιά της Φωτιάς, η καθαρότητα του καθαρού. Η Φωτιά μας σκεπάζει και μας βαφτίζει από κάθε πλευρά, μας έρχεται από τον αέρα, το νερό, την ίδια την γη και όλα αυτά είναι τα διάφορα οχήματά της. Η Ουράνια Φωτιά που πρέπει να αποκρυσταλλωθεί μέσα μας είναι ο Εσωτερικός Χριστός, ο βαθύς εσωτερικός σωτήρας μας. Ο Εσωτερικός Χριστός πρέπει να παίρνει την ευθύνη για όλο μας τον ψυχισμό, τους πέντε Κυλίνδρους της οργανικής Μηχανής, όλων των Νοητικών, Συγκινησιακών, Κινητικών, Ενστικτωδών και Σεξουαλικών διαδικασιών.

24. Η ΧΡΙΣΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Ο Εσωτερικός Χριστός αναδύεται εσωτερικά στη Δουλειά τη σχετική με την διάλυση του ψυχολογικού εγώ. Σαφώς ο Εσωτερικός Χριστός έρχεται μόνο στην κορυφαία στιγμή των εντατικών προσπαθειών και των εκουσίων ταλαιπωριών μας. Ο ερχομός της Χριστικής φωτιάς είναι το πιο σημαντικό γεγονός της ζωής μας. Ο Εσωτερικός Χριστός αναλαμβάνει όλες τις νοητικές, συγκινησιακές, κινητικές, ενστικτώδεις και σεξουαλικές διαδικασίες. Ασυζητητή είναι ο βαθύς, εσωτερικός μας Σωτήρας. Αυτός με το να είναι τέλειος μπαίνοντας μέσα μας θα έμοιαζε ατελής, όπως είναι αγνός θα φαινόταν σαν να μην ήταν, όπως είναι δίκαιος θα έμοιαζε να μην είναι.

Αυτό μοιάζει με τις διάφορες αντανakλάσεις του φωτός. Αν χρησιμοποιήσουμε μπλε ματογυάλια όλα θα μας φαίνονταν μπλε και αν χρησιμοποιήσουμε κόκκινα θα τα βλέπαμε όλα με αυτό το χρώμα.

Αυτός είναι λευκός αλλά ο καθένας τον κοιτάζει με τα χρωματιστά ψυχολογικά του γυαλιά. Γι' αυτό δεν τον βλέπουν οι άνθρωποι κοιτώντας τον. Αναλαμβάνοντας όλα τα ψυχολογικά διαδικαζόμενα ο Κύριος της τελειότητας υποφέρει άφατα. Αφού γίνει άνθρωπος ανάμεσα σε ανθρώπους πρέπει να περάσει πολλές δοκιμασίες και να υποφέρει άφατους πειρασμούς.

-Ο πειρασμός είναι φωτιά, ο θρίαμβος πάνω στην φωτιά είναι φως.

-Ο Μύστης πρέπει να μάθει να ζει επικίνδυνα, έτσι είναι γραμμένο. Αυτό το ξέρουν οι Αλχημιστές.

Ο Μύστης πρέπει να διατρέξει με απόφαση το Μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού. Στην μια μεριά και στην άλλη υπάρχουν τρομακτικοί άβυσσοι. Στο δύσκολο μονοπάτι της διάλυσης του Εγώ, υπάρχουν περίπλοκοι δρόμοι που έχουν την ρίζα τους ακριβώς στον πραγματικό δρόμο. Σαφώς από το Μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού ξεκινάνε πολλά μονοπάτια που δεν οδηγούν πουθενά. Μερικά από αυτά μας οδηγούν στην άβυσσο και την απελπισία. Υπάρχουν μονοπάτια που θα μπορούσαν να μας κάνουν μεγαλειότητες σε αυτές ή εκείνες τις περιοχές του σύμπαντος, όμως με κανένα τρόπο δεν θα μας έφερναν την επιστροφή στην αγκαλιά του Αιώνιου Κοινού Κοσμικού Πατέρα. Υπάρχουν μονοπάτια γοητευτικά, με άγια εμφάνιση, ανέκφραστα. Δυστυχώς μπορούν να μας οδηγήσουν μόνο στην βυθισμένη καθοδική εξέλιξη των κόσμων της κόλασης. Στη Δουλειά της διάλυσης του εγώ χρειάζεται να παραδοθούμε απόλυτα στον Εσωτερικό Χριστό. Μερικές φορές εμφανίζονται προβλήματα δύσκολο να λυθούν. Αμέσως ο δρόμος χάνεται σε ανεξήγητους λαβύρινθους και δεν ξέρουμε που συνεχίζει. Μόνο η απόλυτη υπακοή στον Εσωτερικό Χριστό και τον Μυστικό Πατέρα μπορεί σε παρόμοιες περιπτώσεις να μας προσανατολίσει σοφά. Το Μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού είναι γεμάτο κινδύνους μέσα κι' έξω. Η συμβατική ηθική δεν χρησιμεύει σε τίποτε. Η ηθική είναι δέσμια των συνηθειών, της εποχής, του τόπου. Αυτό που σε περασμένες εποχές υπήρξε ηθικό, τώρα γίνεται ανήθικο. Ότι υπήρξε ανήθικο στο μεσαίωνα, σήμερα μπορεί να καταλήξει ηθικό. Αυτό που είναι ανήθικο σε μια χώρα μπορεί να είναι ηθικό σε άλλη κ.λ.π.

Στη δουλειά της διάλυσης του εγώ συμβαίνει μερικές φορές όταν σκεπτόμαστε ότι πηγαίνουμε καλά να πηγαίνουμε πολύ άσκημα. Οι αλλαγές είναι απαραίτητες κατά την εσωτερική προώθηση, όμως οι αντιδραστικοί άνθρωποι παραμένουν στο παρελθόν, απολιθώνονται στον χρόνο, και βροντούν κι' αστράφτουν εναντίον μας, κατά το μέτρο που πραγματοποιούμε ψυχολογικές προόδους σε βάθος και ριζικές αλλαγές. Οι άνθρωποι δεν αντέχουν τις αλλαγές του Μύστη. Θέλουν να απολιθώνεται και αυτός σε πολλά χθες. Οποιαδήποτε αλλαγή πραγματοποιεί ο Μύστης κατατάσσεται αμέσως στις ανήθικες. Βλέποντας τα πράγματα από αυτή τη γωνία, στο

φως της Χριστικής Δουλειάς, μπορούμε να ξεκαθαρίσουμε σαφώς την μη αποτελεσματικότητα των διαφόρων κωδικών ηθικής που έχουν γραφτεί στον κόσμο.

Ασυζητητί ο δηλωμένος (και όμως κρυφός στην καρδιά του αληθινού Ανθρώπου) Χριστός, αναλαμβάνοντας τις διάφορες ψυχολογικές καταστάσεις, άγνωστος για τον κόσμο, αξιολογείται εκ των πραγμάτων σαν σκληρός, ανήθικος και διεφθαρμένος. Γίνεται παράδοξο το ότι οι άνθρωποι λατρεύουν τον Χριστό και όμως του κατονομάζουν τόσα φοβερά κοσμητικά. Σαφώς οι ασυνείδητοι και κοιμισμένοι άνθρωποι θέλουν μόνο έναν ιστορικό Χριστό, ανθρωπομορφικό, από απολιθωμένα και άρρηκτα δόγματα, στον οποίο να μπορούν εύκολα να αποδίδουν όλους του ηθικούς τους κανόνες τους ταγκούς και βαρείς και όλες τους τις προκαταλήψεις. Ο κόσμος δεν μπορεί ποτέ να συλλάβει τον Εσωτερικό Χριστό που βρίσκεται στην καρδιά του ανθρώπου. Τα πλήθη λατρεύουν μόνο το άγαλμα του Χριστού και αυτό είναι όλο. Όταν κανείς μιλά στα πλήθη, όταν κανείς τους δηλώνει την σκληρή πραγματικότητα του Επαναστάτη Χριστού, του Κόκκινου Χριστού, του Χριστού Αντάρτη, αμέσως δέχεται κοσμητικά σαν βλάσφημος, αιρετικός, βέβηλος, ιερόσυλος κ.λ.π. Έτσι είναι τα πλήθη, πάντα ασυνείδητα, πάντα κοιμισμένα. Τώρα καταλαβαίνουμε για τι ο σταυρωθείς Χριστός στον Γολγοθά φωνάζει με όλη την δύναμη της ψυχής του: «Πατέρα συγχώρεσέ τους, δεν γνωρίζουν τι κάνουν».

Ο Χριστός όπως από μόνος του είναι ένας, εμφανίζεται σαν πολλοί. Γι' αυτό ειπώθηκε ότι είναι η Πολύπλευρη Τέλεια Ενότητα. Σ' αυτόν που ξέρει, η λέξη του δίνει δύναμη, κανείς δεν την πρόφερε, κανείς δεν θα την προφέρει εκτός από αυτός που τον έχει ΕΝΣΑΡΚΩΘΕΙ. Να τον ενσαρκώσουμε είναι βασικό στην προωθημένη Δουλειά με το πληθωρικό Εγώ. Ο κύριος της τελειότητας δουλεύει μέσα μας, κατά το μέτρο που προσπαθούμε συνειδητά στην Δουλειά με τον εαυτό μας. Γίνεται τρομακτικά επίπονη η δουλειά που ο Εσωτερικός Χριστός πρέπει να πραγματοποιήσει μέσα στον ίδιο μας τον ψυχισμό. Στ' αλήθεια ο Εσωτερικός μας Κύριος, πρέπει να ζήσει όλη την σταύρωσή του στα ίδια τα βάθη της ψυχής μας.

Είναι γραμμένο: «Συν Αθηνά και χείρα κίνει». Επίσης είναι γραμμένο: «Βοήθησε τον εαυτό σου και εγώ θα σε βοηθήσω». Η ικεσία στην Θεϊκή Μητέρα Κουνταλίνη είναι βασική όταν πρόκειται να διαλύσουμε ανεπιθύμητα ψυχικά ακόλουθα, όμως ο Εσωτερικός Χριστός στα πιο απομακρυσμένα βάθη του εαυτού μας, ενεργεί σοφά σύμφωνα με τις ίδιες του τις ευθύνες που Αυτός ρίχνει στους ώμους του.

25. Ο ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ασυζητητί υπάρχει κάποια σκοτεινή πλευρά του εαυτού μας που δεν γνωρίζουμε ή δεν δεχόμαστε. Πρέπει να οδηγήσουμε το φως της Συνείδησης σε αυτή την σκοτεινή πλευρά. Όλος ο σκοπός των γνωστικών σπουδών είναι να γίνει πιο συνειδητή η γνώση του εαυτού μας. Όταν υπάρχουν πολλά πράγματα στον εαυτό μας που δεν τα γνωρίζουμε ούτε και τα αποδεχόμαστε, τότε τα πράγματα αυτά μας περιπλέκουν τρομακτικά την ζωή και στ' αλήθεια μας προκαλούν κάθε λογής καταστάσεις που θα μπορούσαν να αποφευχθούν με την αυτογνωσία. Το χειρότερο από όλα είναι ότι προβάλλουμε την άγνωστη και ασυνείδητη πλευρά του εαυτού μας σε άλλα άτομα και την βλέπουμε σε αυτά. Για παράδειγμα τα βλέπουμε σαν απατεώνες, άπιστα, άθλια κ.λ.π. σε σχέση με ότι φέρουμε μέσα μας. Ο Γνωστικισμός λέει ιδιαίτερα πάνω σε αυτό, ότι ζούμε σε ένα πολύ μικρό μέρος του εαυτού μας. Αυτό σημαίνει ότι η Συνείδησή μας εκτείνεται σε ένα πολύ περιορισμένο μέρος του εαυτού μας. Η ιδέα της Εσωτεριστικής Γνωστικής Δουλειάς είναι να επεκτείνουμε με σαφήνεια την ίδια μας την Συνείδηση. Αναμφίβολα όσο δεν βρισκόμαστε σε καλές σχέσεις με τον εαυτό μας, δεν θα έχουμε και καλές σχέσεις με τους άλλους και το αποτέλεσμα θα είναι ρήξεις παντός είδους. Είναι απαραίτητο να φτάσουμε να είμαστε πολύ συνειδησιακοί για τον εαυτό μας, μέσω της άμεσης αυτοπαρατήρησης.

Ένας γενικός Γνωστικός κανόνας στην Εσωτεριστική Γνωστική Δουλειά είναι ότι όταν καταδικάζουμε ένα πρόσωπο, μπορούμε να είμαστε σίγουροι, ότι αυτό είναι το ίδιο σημείο ενάντια στο οποίο πρέπει να δουλέψουμε με τον εαυτό μας. Αυτό που τόσο κριτικάρουμε στους άλλους, είναι κάτι που αναπαύεται στην σκοτεινή πλευρά του εαυτού μας και το οποίο δεν ξέρουμε και ούτε να το αναγνωρίσουμε. Κάτω από τέτοιες συνθήκες, η σκοτεινή μας πλευρά είναι πολύ μεγάλη, όταν όμως το φως της αυτοπαρατήρησης φωτίσει αυτή την σκοτεινή πλευρά, η Συνείδηση μεγαλώνει μέσα από την γνωριμία του εαυτού μας. Αυτό είναι το Μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού, πιο πικρό και από τη χολή. Πολλοί ξεκινούν, σπάνιοι είναι αυτοί που φτάνουν στο τέρμα.

Όπως ακριβώς η σελήνη έχει μια κρυφή πλευρά που δεν φαίνεται, μια άγνωστη πλευρά, έτσι επίσης συμβαίνει με την Ψυχολογική Σελήνη που φέρουμε μέσα μας. Σαφώς η Ψυχολογική Σελήνη είναι σχηματισμένη από το Εγώ, τον Εαυτό μου, Εμένα. Σε αυτή την Ψυχολογική Σελήνη φέρουμε απάνθρωπα στοιχεία που τρομάζουν, τρομοκρατούν και που με κανέναν τρόπο δεν δεχόμαστε ότι έχουμε. Είναι σκληρός αυτός ο δρόμος της Εσωτερικής Αυτοπραγμάτωσης του Είναι... Πόσα χάσματα, πόσα δύσκολα βήματα, πόσοι φοβεροί λαβύρινθοι! Μερικές φορές ο εσωτερικός δρόμος μετά από πολλές στροφές και ξανά στροφές, τρομακτικές καθόδους και επικίνδυνες καθόδους, χάνεται σε αμμώδεις ερήμους. Δεν ξέρουμε προς τα πού συνεχίζει και που καμιά αχτίδα φωτός δεν φωτίζει. Μονοπάτι γεμάτο κινδύνους μέσα και έξω. Δρόμος άφατων μυστηρίων, όπου πνέει μόνο μια ανάσα θανάτου. Σε αυτόν τον εσωτερικό δρόμο όταν ένας νομίζει ότι πάει πολύ καλά, στην πραγματικότητα πάει πολύ άσχημα. Σε αυτόν τον δρόμο όταν ένας νομίζει ότι πάει πολύ άσχημα, στην πραγματικότητα προχωράει πολύ καλά. Σε αυτόν τον μυστικό δρόμο υπάρχουν στιγμές που κανείς δεν ξέρει ποιο είναι το καλό και ποιο είναι το κακό. Αυτό που μερικές φορές απαγορεύεται είναι το δίκαιο. Έτσι είναι ο εσωτερικός δρόμος. Όλοι οι ηθικοί κανόνες στον εσωτερικό δρόμο δεν χρησιμεύουν. Μια ωραία παροιμία ή μια ωραία ηθική διδαχή μπορεί σε μία δεδομένη στιγμή να γίνει πολύ σοβαρό εμπόδιο για την εσωτερική αυτοπραγμάτωση του Είναι.

Ευτυχώς ο Εσωτερικός Χριστός μέσα από τα ίδια τα βάρη του Είναι μας δουλεύει εντατικά, υποφέρει, κλαίει, διαλύει επικινδυνότατα στοιχεία που φέρουμε μέσα μας. Ο Χριστός γεννιέται σαν ένα μωρό στην καρδιά του ανθρώπου, και κατά το μέτρο που προχωρά περιορίζοντας τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φέρουμε μέσα μας, μεγαλώνει λίγο λίγο μέχρι να γίνει ολοκληρωμένος Άνθρωπος.

26. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ

Στην βαθιά Εσωτερική Δουλειά, μέσα στο πεδίο της πιο αυστηρής ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης, πρέπει να ζήσουμε άμεσα όλο το κοσμικό δράμα. Ο Εσωτερικός Χριστός πρέπει να περιορίσει όλα τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φέρουμε μέσα μας. Τα παντοειδή ψυχικά ακόλουθα στα ψυχικά μας βάθη φωνάζουν ζητώντας την σταύρωση του Εσωτερικού Κυρίου. Ασυζητητί καθένας από εμάς φέρνει μέσα στον ψυχισμό του τους τρεις προδότες: τον Ιούδα τον δαίμονα της επιθυμίας, τον Πιλάτο τον δαίμονα του νου και τον Καϊάφα τον δαίμονα της κακής θέλησης. Αυτοί οι τρεις Προδότες σταυρώνουν τον Κύριο των Τελειοτήτων μέσα στα βάθη της ψυχής μας. Πρόκειται για τους τρεις τύπους απάνθρωπων βασικών στοιχείων στο κοσμικό δράμα.

Αναμφίβολα το αναφερθέν δράμα το ζούμε πάντα κρυφά στα βάθη της Υπερθετικής Συνείδησης του Είναι. Το κοσμικό δράμα δεν είναι αποκλειστική ιδιοκτησία του Μεγάλου Καμπίρ Ιησού, όπως υποθέτουν πάντα οι αγνοούντες μορφωμένοι. Οι Μύστες όλων των εποχών, οι Δάσκαλοι όλων των αιώνων, έπρεπε να ζήσουν το κοσμικό δράμα μέσα τους εδώ και τώρα. Όμως, ο Ιησούς ο μεγάλος Δάσκαλος, είχε την τόλμη να παρουσιάσει δημόσια αυτό το εσωτερικό δράμα, στο δρόμο και στο φως της ημέρας, ώστε να δώσει την έννοια της μύησης σε όλα τα ανθρώπινα πλάσματα χωρίς ρατσιστικές, φυλετικές, χρωματικές και ιδεολογικές διαφοροποιήσεις. Είναι θαυμάσιο που κάποιος δίδαξε δημόσια το εσωτερικό δράμα σε όλους τους λαούς της γης.

Ο Εσωτερικός Χριστός χωρίς να είναι λάγνος πρέπει να περιορίσει από μέσα του τα ψυχολογικά στοιχεία της λαγνείας. Ο Εσωτερικός Χριστός όπως είναι από μόνος του αγάπη και ειρήνη, πρέπει να περιορίσει από μέσα του τα ανεπιθύμητα στοιχεία της οργής. Ο Εσωτερικός Χριστός όπως δεν είναι άπληστος πρέπει να περιορίσει μόνος του τα ανεπιθύμητα στοιχεία της απληστίας. Ο Εσωτερικός Χριστός όπως δεν είναι φθονερός πρέπει να περιορίσει από μόνος του τα ψυχικά επακόλουθα του φθόνου. Ο Εσωτερικός Χριστός όπως είναι τέλεια ταπεινοφροσύνη, απέραντη μετριοφροσύνη, απόλυτη απλότητα, πρέπει να περιορίσει μόνος του τα αηδιαστικά στοιχεία της περηφάνιας, της ματαιοδοξίας, της υπεροψίας. Ο Εσωτερικός Χριστός, ο Δημιουργικός λόγος ζώντας πάντα σε συνεχή δραστηριότητα, πρέπει να περιορίσει από μόνος του τα ανεπιθύμητα στοιχεία της αδράνειας, της τεμπελιάς, της ακινησίας. Ο Κύριος της Τελειότητας συνηθισμένος σε όλες τις νηστείες με σιδερένια θέληση, ποτέ φίλος μεθύστακων και μεγάλων συμποσίων πρέπει από μόνος του να περιορίσει τα απαίσια στοιχεία της λαιμαργίας.

Περίεργη συμβίωση του Χριστού-Ιησού, ο Χριστός-Άνθρωπος, σπάνιο ανακάτεμα του Θείου και του ανθρώπινου, του τέλειου και του ατελούς. Σταθερή δοκιμασία για τον Λόγο. Το πιο ενδιαφέρον όλων αυτών είναι ότι ο Μυστικός Χριστός είναι πάντα ο θριαμβευτής. Κάποιος που νικά σταθερά τα σκοτάδια. Κάποιος που περιορίζει τα σκοτάδια μέσα του εδώ και τώρα.

Ο Μυστικός Χριστός είναι ο κύριος της Μεγάλης Ανταρσίας, ο διωγμένος από τους κληρικούς, από τους σεβάσμιους και τους γραμματείς του ναού. Οι κληρικοί τον μισούν. Δηλαδή, δεν τον καταλαβαίνουν, θέλουν ο Κύριος των Τελειοτήτων να ζει αποκλειστικά στο χρόνο, σύμφωνα με τα άρρηκτα δόγματά τους. Οι γέροι, δηλαδή οι κάτοικοι της γης, οι καλοί ιδιοκτήτες του σπιτιού, οι συνετοί άνθρωποι, οι άνθρωποι με πείρα μισούν τον Λόγο, τον Κόκκινο Χριστό, τον Χριστό της Μεγάλης Ανταρσίας γιατί αυτός ξεφεύγει από τον κόσμο των συνηθειών τους και των παλιών εθίμων τους,

που σε χρόνους περασμένους υπήρξαν αντιδραστικά και πετροβολούμενα. Οι γραμματείς του ναού, οι απατεώνες της διανόησης μισούν τον Εσωτερικό Χριστό, γιατί αυτός είναι η αντίθεση του Αντίχριστου δηλωμένος εχθρός όλου αυτού του σκουπιδότοπου των πανεπιστημιακών θεωριών που τόσο αφθονούν στις αγορές σωμάτων και ψυχών.

Οι τρεις προδότες μισούν θανάσιμα τον Μυστικό Χριστό και τον οδηγούν στο θάνατο μέσα μας, μέσα στον ψυχολογικό μας χώρο. Ο Ιούδας, το δαιμόνιο της επιθυμίας πάντα πουλάει τον Κύριο για τριάντα αργύρια. Δηλαδή για αλκοολούχα ποτά, για φήμη, ματαιότητες, μοιχίες, εκσπερματώσεις κ.λ.π. Ο Πιλάτος, ο δαίμονας του νου, πάντα «νίπτει τας χείρας», πάντα παριστάνει τον αθώο, ποτέ δεν φταίει, πάντα δικαιολογείται στον εαυτό του και στους άλλους, ψάχνει τρόπους φυγής, εξόδους για να υπεκφύγει από τις ίδιες του τις ευθύνες κ.λ.π. Ο Καϊάφας, ο δαίμονας της κακής θέλησης προδίδει διαρκώς τον Κύριο μέσα μας. Ο Εσωτερικά Αγαπητός του δίνει το ραβδί για να βοσκήσει τα πρόβατά του, εν τούτοις ο κυνικός προδότης γυρίζει το βωμό σε λίκνο ηδονών, διαρκώς εκσπερματώνει, μοιχεύει, πουλά τα μυστήρια κ.λ.π. Αυτοί οι τρεις Προδότες κάνουν τον λατρευτό Εσωτερικό Κύριο να υποφέρει κρυφά χωρίς καμιά ευσπλαχνία. Ο Πιλάτος του βάζει αγκαθωτό στεφάνι στους κροτάφους του, τα κακοήθη εγώ τον μαστιγώνουν, τον βρίζουν, τον κακολογούν στον ψυχολογικό του εσωτερικό χώρο χωρίς κανενός είδους συμπόνια.

27. ΤΑ ΕΓΩ ΑΙΤΙΕΣ

Τα παντοειδή υποκειμενικά στοιχεία που αποτελούν το Εγώ έχουν αιτιατές ρίζες. Τα Εγώ-αιτίες υπόκεινται στους νόμους της Αιτίας και του Αποτελέσματος. Δεν μπορεί να υπάρξει αιτία χωρίς αποτέλεσμα, ούτε αποτέλεσμα χωρίς αιτία, αυτό είναι αναντίρρητο, αναμφισβήτητο. Θα ήταν αδύνατος ο περιορισμός των διαφόρων απάνθρωπων στοιχείων που φέρουμε μέσα μας, αν δεν περιορίζαμε ριζικά τις εσωτερικές αιτίες των ψυχολογικών μας ελαττωμάτων. Σαφώς τα εγώ-αιτίες βρίσκονται εσωτερικά συνυφασμένα με καθορισμένα καρμικά χρέη. Μόνο η πιο βαθιά μετάνοια και οι σεβαστές δουλειές με τους Κυρίους του Νόμου, μπορούν να μας δώσουν την ευτυχία της διάλυσης όλων αυτών των αιτιατών στοιχείων. Με μία ή άλλη μορφή μπορούν να μας οδηγήσουν στον οριστικό περιορισμό των ανεπιθύμητων στοιχείων. Οι εσωτερικές αιτίες των λαθών μας, σίγουρα μπορούν να ξεριζωθούν από μέσα μας, χάρις στην αποτελεσματική δουλειά του Εσωτερικού Χριστού.

Τα εγώ-αιτίες συνήθως έχουν συμπλέγματα τρομακτικά δύσκολα. Παράδειγμα: ένας εσωτεριστής σπουδαστής θα μπορούσε να εξαπατηθεί από τον δάσκαλό του. Ως εκ τούτου ένας τέτοιος νεόφυτος θα γινόταν σκεπτικιστής. Σε αυτή την περίπτωση το εγώ-αιτία απ' όπου θα προερχόταν το σφάλμα, θα μπορούσε να διαλυθεί μόνο μέσα από ύψιστη εσωτερική μετάνοια και με εσωτερικές διαπραγματεύσεις πολύ ειδικευμένες.

Ο Εσωτερικός Χριστός μέσα μας δουλεύει εντατικά περιορίζοντας με συνειδητή δουλειά και εκούσιες ταλαιπωρίες όλες αυτές τις μυστικές αιτίες των σφαλμάτων μας. Ο Κύριος της Τελειότητας πρέπει να ζει το κοσμικό δράμα μέσα στα εσωτερικά μας βάθη. Εκπλήσσει κανείς βλέποντας στον Αιτιατό Κόσμο όλα τα βασανιστήρια από τα οποία περνά ο Κύριος της Τελειότητας. Στον Αιτιατό Κόσμο ο Μυστικός Χριστός περνά από όλες τις άφατες πίκρες του Σταυρικού Δρόμου. Αναμφίβολα ο Πιλάτος «νίπτει τας χείρας του» και δικαιολογείται, όμως στο τέλος καταδικάζει τον Λατρευτό στον σταυρικό θάνατο. Είναι εξαιρετική για τον Μύστη μάντη η άνοδος στον Γολγοθά. Η ηλιακή Συνείδηση ολοκληρωμένη με τον Εσωτερικό Χριστό, σταυρωμένη στο μεγαλόσταυρο του Γολγοθά, προφέρει τρομερές φράσεις που τα ανθρώπινα όντα δεν μπορούν να καταλάβουν. Η τελική φράση «Πατέρα μου σε σένα παραδίδω το πνεύμα μου» ακολουθείται από αστραπές, βροντές και μεγάλους κατακλυσμούς. Αργότερα ο Εσωτερικός Χριστός μετά την αποκαθήλωση τοποθετείται στον Ιερό Τάφο. Μέσα από τον θάνατο ο Εσωτερικός Χριστός σκοτώνει τον θάνατο. Πολύ αργότερα ο Εσωτερικός Χριστός πρέπει να αναστηθεί μέσα μας.

Αναντίρρητα η Χριστική Ανάσταση μας αλλάζει ριζικά. Οποιοσδήποτε Αναστημένος Δάσκαλος κατέχει εξαιρετικές δυνάμεις πάνω στον αέρα, την φωτιά, τα νερά και την γη. Οι Αναστημένοι Δάσκαλοι πετυχαίνουν την αθανασία, όχι μόνο ψυχολογικά αλλά και σωματικά. Ο Ιησούς ο Μεγάλος Δάσκαλος ζει ακόμα με το ίδιο φυσικό σώμα που είχε στην ιερή γη. Ο κόντε Σαιν Ζερμαίν, ο οποίος μετέτρεπε το μολύβι σε χρυσό και έκανε διαμάντια πρώτης ποιότητας στους 15°, 16°, 17°, 18° αιώνα ζει ακόμα. Ο αινιγματικός και πανίσχυρος κόντε Καλλιόστρο που έκανε την Ευρώπη να σαστίσει τόσο τον 16°, 17°, 18° αιώνες είναι ένας αναστημένος Δάσκαλος και έχει ακόμα το φυσικό του σώμα.

28. Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ένας κανόνας του Αναχουάκ λέει: «Οι θεοί δημιούργησαν τον άνθρωπο από ξύλο και αφού τους δημιούργησαν τους ένωσαν με την θεϊκότητα» όμως μετά από λίγο προσθέτουν: «Δεν κατορθώνουν όλοι οι άνθρωποι να ολοκληρωθούν με την θεότητα»

Ασυζητητί το πρώτο που χρειάζεται είναι η δημιουργία του Ανθρώπου πριν μπορέσει να ολοκληρωθεί με το πραγματικό. Το διανοητικό ζώο το εσφαλμένα ονομαζόμενο άνθρωπος με κανένα τρόπο δεν είναι Άνθρωπος. Αν συγκρίνουμε τον Άνθρωπο με το διανοητικό ζώο θα μπορέσουμε να εξακριβώσουμε από μόνοι μας το συγκεκριμένο γεγονός ότι το διανοητικό ζώο αν και φυσικά μοιάζει με τον άνθρωπο, ψυχολογικά είναι απόλυτα διαφορετικό. Δυστυχώς όλοι σκέφτονται ανακριβώς, υποθέτουν ότι είναι Άνθρωποι και αξιολογούνται σαν τέτοιοι. Πάντοτε πιστεύαμε ότι ο άνθρωπος είναι ο βασιλιάς της δημιουργίας. Το διανοητικό ζώο μέχρι σήμερα έχει δείξει ότι δεν είναι βασιλιάς ούτε του εαυτού του. Αν δεν είναι βασιλιάς ούτε των ίδιων του των ψυχολογικών διαδικασιών, αν δεν μπορεί να τις διευθύνει θεληματικά, πολύ λιγότερο θα μπορέσει να κυβερνήσει την Φύση. Με κανένα τρόπο δεν θα μπορούσαμε να δεχτούμε τον Άνθρωπο σαν σκλάβο, ανίκανο να αυτοκυβερνηθεί και παιχνίδι των ζωικών δυνάμεων της φύσης. Δηλαδή ή είναι βασιλιάς του σύμπαντος ή δεν είναι. Στην τελευταία περίπτωση ασυζητητί φαίνεται το γεγονός ότι δεν έχει φτάσει ακόμα στην κατάσταση του Ανθρώπου.

Μέσα στους σεξουαλικούς αδένες του διανοητικού ζώου ο Ήλιος έχει τοποθετήσει τους σπόρους για τον Άνθρωπο. Σαφώς οι σπόροι αυτοί μπορούν να αναπτυχθούν ή να χαθούν οριστικά. Αν θέλουμε να αναπτυχθούν οι σπόροι αυτοί, γίνεται απαραίτητη η συνεργασία με τις προσπάθειες που καταβάλλει ο Ήλιος για να δημιουργήσει Άνθρώπους. Ο νόμιμος Άνθρωπος πρέπει να δουλέψει εντατικά με σαφή σκοπό να περιορίσει από μέσα του τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φέρει στο εσωτερικό του. Αν ο πραγματικός Άνθρωπος δεν περιορίσει αυτά τα στοιχεία θα αποτύχει δυστυχώς. Θα γίνει μια αποβολή της Κοσμικής Μητέρας, μια αποτυχία. Ο Άνθρωπος που στ' αλήθεια δουλεύει στον εαυτό του με σκοπό να αφυπνίσει τη Συνείδηση, θα μπορέσει να ολοκληρωθεί με το θείο. Ο Ηλιακός Άνθρωπος ολοκληρωμένος με την θεότητα γίνεται εκ των πραγμάτων και αυτοδίκαια ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ. Δεν είναι τόσο εύκολο να γίνει κανείς ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ. Αναμφισβήτητα ο δρόμος που οδηγεί στον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ βρίσκεται πέρα από το καλό και το κακό.

Ένα πράγμα είναι καλό όταν μας συμφέρει και κακό όταν δεν μας συμφέρει. Ανάμεσα στους ρυθμούς του στίχου κρύβεται επίσης το πταίσμα. Υπάρχει πολλή αρετή στον κακό όπως κακία στον ενάρετο. Ο δρόμος που οδηγεί στον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ είναι ο δρόμος της κόπης του ξυραφιού. Αυτός ο δρόμος είναι γεμάτος κινδύνους μέσα και έξω. Το κακό είναι επικίνδυνο, το καλό είναι επίσης επικίνδυνο. Ο τρομακτικός δρόμος βρίσκεται πέρα από το καλό και το κακό, είναι φοβερά σκληρός. Οποιοσδήποτε ηθικός κώδικας μπορεί να μας εμποδίσει στον δρόμο προς τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ. Η προσήλωση σε αυτά ή εκείνα τα χθες, σε αυτές ή εκείνες τις σκηνές μπορεί να μας εμποδίσει στον δρόμο προς τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ. Οι κανόνες, οι διαδικασίες, όσο και αν είναι σοφές, αν βρίσκονται μπλεγμένες σε

αυτόν ή εκείνο τον φανατισμό, σε αυτήν ή εκείνη την προκατάληψη, σε αυτή ή εκείνη την αντίληψη μπορούν να μας εμποδίσουνε στο να προχωρήσουμε προς τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ γνωρίζει το καλό από το κακό και το κακό από το καλό, χουφτώνει το ξίφος της Κοσμικής Δικαιοσύνης και βρίσκεται πέρα από το καλό και το κακό. Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ έχοντας καθαρίσει μέσα του όλες τις καλές ή κακές αξίες, γίνεται κάτι που κανείς δεν καταλαβαίνει, είναι η ακτίνα, είναι η φλόγα του Παγκόσμιου Πνεύματος της ζωής που μεγαλώνεται στο πρόσωπο κάποιου Μωυσή. Σε κάθε σκηνή του δρόμου κάποιος ερημίτης προσφέρει τις δωρεές του στον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ, όμως αυτός συνεχίζει τον δρόμο του πιο πέρα από τους καλούς σκοπούς των ερημιτών. Αυτό που είπαν οι άνθρωποι κάτω από το ιερό κατάφλι των ναών είναι πολύ ωραίο, όμως ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ βρίσκεται πέρα από τα θεοσεβούμενα ανέκδοτα των ανθρώπων. Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι ο κεραυνός και ο λόγος του είναι η βροντή που διαλύει τις δυνάμεις του καλού και του κακού. Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ λαμπρύνει τα σκοτάδια όμως αυτά μισούν τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ. Τα πλήθη αξιολογούν τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ σαν διεστραμμένο για το γεγονός ότι δεν υπάγεται στα ασυζήτητα δόγματα, ούτε μέσα στις ευσεβείς φράσεις, ούτε μέσα στην υγιή ηθική των σοβαρών ανθρώπων. Οι άνθρωποι μισούν τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ και τον σταυρώνουν ανάμεσα σε εγκληματίες γιατί δεν τον καταλαβαίνουν, γιατί τον προδικάζουν βλέποντάς τον μέσα από τον ψυχολογικό φακό τους. Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι σαν τον κεραυνό που πέφτει πάνω στους διεστραμμένους ή σαν την λάμψη από κάτι που δεν γίνεται κατανοητό και που χάνεται μέσα στο μυστήριο. Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ δεν είναι ούτε άγιος ούτε διεστραμμένος, βρίσκεται πέρα από την αγιότητα και την διαστροφή. Όμως οι άνθρωποι τον αξιολογούν σαν άγιο ή σαν διεστραμμένο. Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ λάμπει για μια στιγμή ανάμεσα στα σκοτάδια αυτού του κόσμου και μετά εξαφανίζεται για πάντα,

Μέσα στον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ λάμπει φλογερός ο Κόκκινος Χριστός, ο Επαναστατικός Χριστός, ο Κύριος της Μεγάλης Ανταρσίας.

29. ΤΟ ΑΓΙΟ ΓΚΡΙΑΛ

Το άγιο Γκριάλ λάμπει μέσα στη βαθιά νύχτα όλων των εποχών. Οι Ιππότες του Μεσαίωνα της εποχής των σταυροφοριών αναζήτησαν μάταια το Ιερό Γκριάλ στην Ιερή Γη, όμως δεν το βρήκαν. Όταν ο Αβραάμ ο Προφήτης γύριζε από τον πόλεμο ενάντια στους βασιλιάδες των Σοδόμων και των Γομόρρων, λένε ότι συνάντησε τον Μελχισεδέκ, τον Μεγαλοφυή της Γης. Σίγουρα αυτό το μεγάλο Όν ζούσε σε ένα κάστρο τοποθετημένο ακριβώς σε εκείνο το χώρο όπου αργότερα χτίστηκε η Ιερουσαλήμ, η αγαπημένη πόλη των προφητών. Λέει ο μύθος των αιώνων και αυτό το ξέρουν οι θεοί και οι άνθρωποι, ότι ο Αβραάμ γιόρτασε το Γνωστικό Χρίσμα με την μοιρασιά του ψωμιού και του κρασιού με την παρουσία του Μελχισεδέκ. Δεν περιττεύει να πούμε ότι τότε ο Αβραάμ παρέδωσε τα δέκατα και τα πρωτόλεια όπως είναι γραμμένο στο Βιβλίο του Νόμου. Αβραάμ πήρε από τα χέρια του Μελχισεδέκ το Ιερό Γκριάλ. Πολύ αργότερα αυτή η κούπα δόθηκε στο ναό της Ιερουσαλήμ. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Βασίλισσα του Σαββά χρησίμευσε σαν μεσάζοντας για το γεγονός αυτό. Αυτή παρουσιάστηκε προ του βασιλιά Σολομώντα με το ιερό Γκριάλ και αφού υπέστη αυστηρές δοκιμασίες του παρέδωσε ένα τέτοιο πολύτιμο κόσμημα. Ο μεγάλος Καμπίρ Ιησούς ήπια σε αυτή την κούπα στην ιερή τελετουργία του τελευταίου δείπνου όπως είναι γραμμένο στα Ευαγγέλια.

Ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας γέμισε το Κάντιθ με το αίμα που πήγαζε από τις πληγές του Λατρευτού στο Βουνό της Καλαβέρας. Όταν η ρωμαϊκή αστυνομία ερεύνησε το μέγαρο του αναφερόμενου συγκλητικού δεν βρήκε αυτό το ακριβό κόσμημα. Ο ρωμαίος συγκλητικός δεν έκρυψε μόνο το τόσο πολύτιμο κόσμημα αλλά ακόμη μαζί με αυτό φύλαξε κάτω από την γη τη λόγχη του Λογγίνου με την οποία ο ρωμαίος εκατόνταρχος πλήγωσε την πλευρά του Κυρίου. Ο Ιωσήφ κλείστηκε σε μια φοβερή φυλακή μη θέλοντας να παραχωρήσει το Ιερό Γκριάλ. Όταν ο αναφερόμενος συγκλητικός βγήκε από την φυλακή, πήγε στην Ρώμη φέρνοντας το Ιερό Γκριάλ. Φτάνοντας στη Ρώμη έτυχε στους διωγμούς του Νέρωνα κατά των χριστιανών και έφυγε για τις ακτές της μεσογείου. Μια νύχτα στον ύπνο του φάνηκε ένας άγγελος και του είπε: «Αυτό το δυσκοπώτερο έχει μεγάλη δύναμη γιατί σε αυτό βρίσκεται το αίμα του λυτρωτή του κόσμου». Ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας υπακούοντας στις διαταγές του αγγέλου έθαψε το δυσκοπώτερο σε ένα ναό που βρίσκεται στο Μονσεράτ, στην Καταλωνία της Ισπανίας. Με τον καιρό το δυσκοπώτερο έγινε αόρατο μαζί με το ναό και μέρος από το βουνό.

Το Ιερό Γκριάλ είναι το αγγείο του Ερμή, η κούπα του Σολομώντα, η πολύτιμη υδρία όλων των ναών των μυστηρίων. Στο Βωμό της Συμμαχίας δεν έλειπε ποτέ το Ιερό Γκριάλ με την μορφή της κούπας ή δοχείου μέσα στο οποίο βρισκόταν το Μάνα της ερήμου. Το Ιερό Γκριάλ αλληγορίζει με έμφαση το θηλυκό Γιόνι. Μέσα σε αυτή την ιερή κούπα βρίσκεται το νέκταρ της αθανασίας, το Σώμα των μυστικών, το ύστατο ποτό των Άγιων Θεών. Ο Κόκκινος Χριστός πίνει από το Άγιο Γκριάλ την ύστατη ώρα της Χριστικοποίησης. Έτσι είναι γραμμένο στο Ευαγγέλιο του Κυρίου, Ποτέ δεν

λείπει το Ιερό Γκριάλ από τον Ιερό Βωμό του Ναού. Σαφώς ο κληρικός πρέπει να πει το κρασί του Φωτός στην Άγια Κούπα. Θα ήταν παράλογο να υποθέσουμε ένα Ναό Μυστηρίων μέσα στον οποίο να λείπει η ευλογημένη Κούπα όλων των εποχών. Αυτό έρχεται να μας θυμίσει την Γενεύη την Βασίλισσα των Χίνας, εκείνη που στο Λανθάροτε έχυσε το γλυκό κρασί στα ποτήρια των Σούφρα και Μάντι. Οι αθάνατοι Θεοί τρέφονται με το ποτό της Άγιας Κούπας. Όσοι μισούν την Ευλογημένη Κούπα βλαστημούν ενάντια στο Ιερό Πνεύμα.

Ο υπεράνθρωπος πρέπει να τρέφεται με το νέκταρ της αθανασίας που περιέχεται στο θείο Δισκοπότηρο του Ναού. Η μεταβολή της ενέργειας είναι βασική όταν κάποιος θέλει να πει από το Άγιο ποτήρι. Ο Κόκκινος Χριστός πάντοτε επαναστατικός, πάντοτε αντάρτης, πάντοτε ηρωικός, πάντοτε θριαμβευτής προπίνει στην υγεία των Θεών πίνοντας στο χρυσό Δισκοπότηρο. Σηκώστε καλά το ποτήρι σας και προσοχή μη χύσετε ούτε σταγόνα από το πολύτιμο κρασί. Θυμηθείτε ότι το γνωμικό μας είναι «θέληση». από μέσα από το βάθος του Δισκοπότηρου, συμβολική μορφή του σεξουαλικού γυναικείου οργάνου βλαστάνουν φλόγες που φωτίζουν το αναμμένο πρόσωπο του Υπεράνθρωπου. Οι άφατοι Θεοί όλων των γαλαξιών πίνουν πάντα από το ποτό της αθανασίας στο αιώνιο Δισκοπότηρο. Το σεληνιακό κρύο παράγει καθοδικές εξελίξεις στον χρόνο. Είναι απαραίτητο να πιούμε το ιερό κρασί του φωτός στο άγιο Ποτήρι της Αληθείας. Η πορφύρα των ιερών Βασιλιάδων, η βασιλική κορώνα και ο πυρογενής χρυσός είναι μόνο για τον Κόκκινο Χριστό. Ο κύριος του κεραυνού και της βροντής χουφτώνει στο δεξί του χέρι το Άγιο Γκριάλ και πίνει το χρυσό κρασί για να τραφεί. Όσοι ξεχειλίζουν το ποτήρι του Ερμή στη διάρκεια της χημικής συνουσίας, εκ των πραγμάτων γίνονται απάνθρωπα και υπόκοσμα άτομα. Όσα έχουμε γράψει εδώ, έχουν πλήρη στοιχειολόγηση στο βιβλίο μου με τίτλο «Ο Τέλειος Γάμος».